

MANEVİYATIN GÜCÜ ŞİFADIR

İsmail Dinçer

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ / 5
MANEVİYAT / 11
ALLAH NEDİR / 23
EZANDAKİ 7 MAKAM / 48
İMAN NEDİR / 66
İLMEL YAKÎN- AYNEL YAKÎN- HAKKEL YAKÎN / 78
İÇSEL YOLCULUK NEDİR / 89
MİRAÇ HAKİKATİ / 110
İSLÂM VE MÜSLÜMAN / 130
RÂBITA / 148
ALLAH'A SİĞİNMAK / 154
SÜKÛT VE SABIR / 167
TEVEKKÛL VE TESLİMİYET / 175
KORKUTMAK MI SEVDİRMEK Mİ / 180
MÜSLÜMAN DEPRESYONA GİRMEZ / 200
EL ŞÂFİ ESMASI / 226
DUAMIZ / 237
SON DEĞERLENDİRME / 245

YÂ ŞÂFİ ALLAH
YÂ ŞÂFİ ALLAH
YA ŞÂFİ ALLAH

ÖNSÖZ

Hepimiz değerliyiz.
Hepimizin öz değeri var.
Hepimiz değerlerin değeri olan Allah'ın değeriyiz.
Hepimiz değerlerin değeri olan Allah'ı vücûdumuzda taşıyoruz.

Hepimizin özü Allah'ın kendisidir.
O bize şah damarımızdan yakındır.
Yâni hepimizin özü O'dur.
Hepimiz ekber olan yüce olan Allah'ın nûrunun damlalarıyız.
Hepimiz O'nun deryasından gelen O'nun kendi tezâhürleriyiz.
Hepimiz her an O'nunla birlikteyiz.
O'ndan geldik.
O'nunla varız.
O'nunla yaşıyoruz.
Aldığımız nefes O'nun.
Taşıdığımız cân O'nun.
Bedenimiz O'nun.
Hepimiz O'nunla anlamlıyız.
Hepimiz O'na ait niteliklerle kuşatıldık.
Hepimiz mânâlar taşıyan bireyleriz.
Hepimiz vücûdumuzda bize şah damarından yakın olan bir Sultan taşıyoruz.
Hepimiz bir Sultanın kullarıyız.
Hepimiz bedenimizde O Sultanı taşıyoruz.
Hepimiz kudretli olanın kudretiyiz.

Bir olan kudretin damlalarıyız.
Her birimiz O'nun gücü ile ayakta dururuz.
Her birimiz güçlüyüz.
Asla zayıf değiliz.
Kendimizi zayıf görmeye hakkımız yoktur.
Hepimiz önemliyiz.
Hepimizin önü, ardı, zâhiri, bâtını Allah'tır.
Hepimiz O'nun kendinden geldik.
O'nun kendiyle durmaktayız.
O'nun kendiyle akıp gitmekteyiz.
Hepimiz bir işe yararız.
Hepimizin yaratılıştan gelen bir kabiliyeti var.
Her birimiz kabiliyetimize göre bir işe yararız.
Hiç birimiz yalnız değiliz.
Hepimiz vücûdumuzda Allah ile beraberiz.
Her nefeste O bizimle beraberdir.
Bizden nefes alıp veren O'dur.
Bedenimizde her an işleyen O'dur.
Sıfatları ile tüm vücûdumuzu ihâta eden O'dur.
Kudretiyle vücûdumuzu ayakta tutan O'dur.
Kimse bizimle ilgilenmiyor diye bir şey yok.
Her varlık her an bizimle ilgi içinde.
Hepimiz varlıkla bir iletişim içindeyiz.
Her varlık her an bize sesleniyor.
Yaşam bize verilmiş bir armağan.
Bu armağan en güzel niteliklerle sunulmuş.
Hepimiz mucizeler şehriyiz.
Gözümüzün görmesi bile dünyanın en büyük mucizesi de-
ğil mi?
Her organımız ona keza.

Hepimiz zenginlikler şehriyiz.
Her birimizin her organı, her hücresi değeri ölçülemeyecek kadar değerlidir.
İnsan dostsuz değildir.
İnsanın her an dostu Allah'tır.
Allah her an insana dostluğunu gösterir.
Yeter ki insan kendi vücûduna dönsün.
Oradaki mucizevi işleyişi görsün.
İnsan korunmaz değildir.
Allah her an kişiyi korur.
Allah insanın vücûdunda her an insana hizmet eder.
Kanını dolaştırır.
Kâlbini attırır.
Hücrelerini çalıştırır.
Gözünden görür.
Kulağından işitir.
Sindirimini yapar.
Boşaltımını yapar.
Tüm hücrelerinden, dokularından, organlarından hizmetini yapar.
Vücûdun mükemmel koruyucusudur.
İnsan asla yalnız değildir.
Allah onu asla yalnız bırakmaz.
O korur.
O sarar.
O dostluğunu her an sunar.
Bizi var eden O'dur.
Bizi yaşatan O'dur.
Bedenimizdeki tecellilerin sahibi O'dur.
Bizde nefes alıp veren O'dur.

Tenimizin de cânımızın da sahibi O'dur.
Zâkir olan, Fâil olan, Mevsûf olan, Mevcûd olan O'dur.
Evvelimiz O'dur.
Âhirimiz O'dur.
Zâhirimiz O'dur.
Bâtınımız O'dur.
O'na sığınalım.
O'na teslim olalım.
O'na güvenelim.
O'na tevekkül içinde olalım.
O'na teslim olan, O'na tevekkül içinde olan ıslah olacaktır, felâh bulacaktır.
İşte Allah'a teslimiyet İslâm sırrıdır.
Allah'a teslimiyet içinde olan, huzurludur.
Tüm bunları bilen Allah'ı hiç unutmadan yaşar.
Tevekkül içinde olur.
İnsan beşerdir, dünyalık sıkıntılar çeker.
Üzülür, ağlar, hüzünlenir, sıkılır.
Ama insan dünyalık acılar çekse de sığınacağı Allah'tır.
Tevekkül edeceği Allah'tır.
Allah'a sığınan, O'na tevekkül içinde yaşayan manevi olarak güçlü olacaktır.
Allah ona lütuflarını hissettirecektir.
Gönlünde maneviyat terazisi oluşanlar, her acıyı taşımayı öğrenecektir.
Her sıkıntının hikmetine erecektir.
Maneviyatın gücü şifâdır.
Maneviyatın gücü, hastalıkları yenmek için dayanaktır.
Maneviyatın gücü, Allah'a güvenmenin hissidir.
İşte bu kitâbımızda maneviyatın gücünü hissettirmeye çalışacağız.

İnşallah gönlümüzce okuyucuya manevi alanı hissettirmeye çalışacağız.

Kitâbımızın başında, “Maneviyat, İman, İslam, Teslimiyet” konularını ve diğer konuları işleyeceğiz.

Sonunda ise depresyon konusunu işleyeceğiz.

Bunu yapmamızın hikmeti, öncelikle manevi alanın gücünü hissettirmek...

Sonra da başımıza gelen acıları, sıkıntıları taşımayı başarabilmek...

Toplumda depresyon denilen şeyi yenmenin tek yolu, gönlündeki maneviyatın gücüdür.

İşte bu kitâbımızda, maneviyatın gücü nasıl oluşur bunu hissettirmeye gayret edeceğiz.

Allah gönlümüzün samimiyetini, kalemimize yazmayı nasip etsin.

Bilmeden de olsa hatamız eksikimiz olursa affola.

İsmail Dinçer

MANEVİYAT

Maneviyat, Allah’a ârif olup, O’na sığınmaktır.

Maneviyat, her an O’nun sevgisini gönülde hissetmektir.

Maneviyat, O’na güvenmek, O’na teslimiyet içinde olmaktır.

Maneviyat, Allah hakikatine erip, O’na dayanarak yaşamaktır.

Maneviyat, ilâhi aşkla hareket etmektir.

Maneviyat, Halk’a Hakk nazarıyla bakmaktır.

Maneviyat asla dünyadan uzaklaşmak demek değildir.

Her şeyden el çekmek demek değildir.

İnzivaya çekilip hayattan kopmak değildir.

Hayatın içinde olmaktır.

Sorumluluğunu en güzel şekilde yerine getirmektir.

Maneviyat görünen varlığın hakikatini anlayıp, o şuurla yaşamaktır.

Eşyanın hakikatine erip, eşyanın özünü görmektir.

Buzun aslının da su olduğunu görebilmektir.

Gönül maneviyat içinde olursa, her olayın hikmetine kapı açar.

Karamsarlık, kaygı, isyan, öfke çabucak söner, teslimiyet gelir.

Maneviyat mânâ kelimesinden gelir.

Mânâ; mâ’ni, ma’nâ, inâyet, kelimeleri ile bağlantılıdır.

Mâi, kelimesi de buradan gelir.

İlâhi akış demektir.

Mâni olmak da buradan gelir.

İlâhi akışa engel koymak demektir.

Mânâ, varlığın özünden gelen rûhanî, nûranî akıştır.

Hakikati, özü, cevheri, kaynağı, aslı, maksatı, anlamlarına gelir.

Bir şeyin içyüzü, rûhu, nûru, ulvîyeti, o şeyin mânâsıdır.

“Demek, istemek, kastedilen şey, söylemek” anlamları da vardır.

Mâni olan kelimesi, mânâya engel olan her şey demektir.

İnsanın, kibri, gururu, öfkesi, hiddeti gibi olumsuz şeyler, kişinin mânâya erişmesine mâni olan şeylerdir.

Yâni engel olan şeylerdir.

Aslı olmayan şeyler, bâtıl olan şeyler mânânın hissine erişilmesine engel olan şeylerdir.

Yargılama, öteleme, hor görme, dışlama hep bu duygular, mânânın hissine erişilmesine mâni olan-engel olan şeylerdir.

İnsanı birlik şuurundan koparan duygular, kendini yarıtılan herhangi bir varlıktan üstün gösterten duygular, mânânın akışına engel olur.

Kur’ân’da, böyle duygu ve düşüncelerin, insanı nasıl iblisleştirdiği, nasıl şeytanlaştırdığı belirtilir.

Her kim varlığın dış yüzünde kalır içyüzünü göremezse, o iblis durumuna düşer.

Her kim kendini yarıtılan herhangi bir varlıktan üstün görürse, o mânâdan uzaklaşır.

“Ben ondan hayırlıyım.”

“Ben ondan üstünüm.”

“Ben ondan yüceyim.”

“Ene hayrun minhu-ben ondan hayırlıyım” Sâd Sûresi 76

İşte böyle duygu ve düşünceler, kişinin Allah hakikatine erişmesine engel olur.

Kişi istediği kadar ibadet etsin, Allah'ın her varlıktan tezahür eden birliğine erişmediği müddetçe, mânâ boyutuna adım atamaz.

İşte varlığın özünden gelen mânânın akışına mâni olan-engel olan şey, kişinin düştüğü kibridir.

Mânâ boyutuna, aklı ve gönlü tertemiz olanlar temas edecektir.

Varlığın özünden gelen ilâhi akışa, aklı ve gönlü tertemiz olanlar temas edecektir.

Kur'ân'da bu muhteşem bir şekilde belirtilir.

Vâkıa Sûresi 79: "Lâ yemessuhû illel mutahherûn."

Meâli: "Ancak tertemiz olanlardan başkası mânevi alana temas edemez."

İşte âyette belirtildiği gibi, mânâ boyutunun akışına temas etmenin yolu, mânânın hissine engel olan şeyleri temizlemektir.

Eğer aklımız ve gönlümüz temizlenmemişse, mânâ boyutunun akışına temas etmek mümkün değildir.

Bakara Sûresi 6: "İnnellezîne keferû sevâun aleyhim e en-zertehum em lem tunzirhum lâ yuminûn."

Meâli: "Muhakkak ki aklı ve gönlü örtülü kimselere, onlardaki hakikatlerle onları uyarıp anlatsan da ya da onları uyarıp anlatmasan da bir şey değişmez, inanmazlar."

Âyette belirtildiği gibi, aklımız perdeli, örtülü olduğu müddetçe mânâ boyutundan gelen hisse erişemeyiz.

Çocuk saflığına erişen, mutlaka mânâ boyutunun hissine erişecektir.

Ayrıca edebiyatta mâniler vardır.

Bunlar mânâlar içeren kâfiyeli dörtlüklerdir.

Eski Çağatay Türkçesinde mâni "Tanrı" demektir.

Belki de mânâ kelimesi buradan gelir ve Tanrı'ya ait olan demektir.

Mânâ kelimesi, anlaşıyor ki Allah'ın ulvîyetiyle alakalı bir kelimedir.

Maneviyat, mânâ boyutundan gönüle akan ulvî bir heyecanın hissidir.

Maneviyat, Allah'a güvenmenin hissidir.

Maneviyat, her an Allah'a dayanmanın râbitasıdır.

Maneviyatı güçlü olanlar, dünyalık her sıkıntıya karşı güçlü duruş sergilerler.

Maneviyat, iman boyutunun gönülde tecelli etmesi ile gerçekleşir.

Maneviyat mânânın gönülde vücûd bulmasıdır.

Mânâ Allah hakikatidir.

Mânâ Tevhîd sırrıdır.

Mânâ tüm varlığın sahibinin enerjisidir.

Maneviyat insanın öz boyutudur.

Halk'ın Hakk boyutudur.

Maneviyat, maddenin içyüzüdür.

Maneviyat, görünen varlığın geldiği öz boyuttur.

Madde ile mânâ iç içedir.

Maddenin geldiği yer mânâdır.

Madde mânâ ile durur.

Maddenin asliyetine mânâ denir.

Mânânın elbise giymiş boyutuna madde denir.

Maneviyat mânâ kelimesinden gelir.

Mânâ "rûh, nûr, ulûhiyet" boyutudur.

Mânâ; üflenmiş rûh, nûr alâ nûr, ulûhiyet boyutunun cemidir.

İnsan ten boyutunda kalırsa yarım insan olur.

İnsan öz değeri olan Allah'ın kendinde olduğunu bilirse bütünsel olur.

Amaç, kendinde kalmamaktır.

Amaç, Allah'tan ayrı olmadığını bilmektir.

Amaç, Allah'ın Zâtında fenâfillah makamına ermektir.

Yâni Allah'ın Zâtında varlığından geçmektir.

Amaç, Allah'ın ulvîyetinde bekâbillah makamına ermektir.

Yâni damla misali deryaya karışıp gitmektir.

Ve mânânın hazzını hissetmektir.

Her dâim o hazla yaşamaktır.

İnsan, kendi asliyetini bilmelidir.

İnsan, kendini var eden değildir.

İnsan, kendini şekillendiren değildir.

İnsan, bedeninde her an olan işleyişte muktedir olan değildir.

İnsan, Allah yolunda kendinden geçmelidir.

İnsan "mutu kable ente mutu" sırrına ermelidir.

Allah yolunda kendi varlığından geçenler, diridirler.

Âl-ı İmrân Sûresi 169: "Ve lâ tahsebennellezîne kutilû fî sebîlillâhi emvâtâ bel ahyâun inde rabbihim yurzekûn."

Ve lâ tahsebenne : Yok, zannetmeyin, sanmayın, düşüncesizlik yapmayın, anlamazlık yapmayın,

Ellezîne kutilû : O kimseler, varlığından geçmek, ölüm, öldürmek, mahv, fânîlik, yazık etmek,

Fî sebîli Allah : Yolunda, hakikatler için, Allah,

Emvâten : Ölü, fani, değer, nutfe,

El ahyâun : Hayır, bilakis, diridirler, diriliği anlamışlardır,

İnde Rabbi him : O'na ait, katında, Rab, vücûdlandırıran, kendileri,

Yurzekûn : Rızık, lütuf, fayda, yarar, nimet, manevi haz,

Meâli 1: "Allah'ın hakikatlerini anlatmak için, o yolda ölen, öldürülen kimseleri ölüp gitti sanmayın. Bilakis onlar diriliğe kavuşmuşlardır. Onlar kendilerini vücûdlandırana ait olan manevi hazza ulaşmışlardır."

Meâli 2: "Allah yolunda fenâfillah olanları anlamamazlık yapmayın. Onlar hayy olanın değerlerine erişmişlerdir. Onlar

vücûdlarının sahibi olan Allah’a ait manevi hazzı hissetmişlerdir.”

Meâli 3: “Allah yolunda fenâfillah olanları ölü sanmayın, bilakis onlar diridirler. Onlar bedeninin sahibinin kim olduğunu bilmişler, manevi hazza erişmişlerdir.”

Manevi haz, insanın kendinde ve her varlıkta Allah’a şâhit olup, O’na teslimiyetiyle gelir.

Maneviyat, her an Allah’a teslimiyet duygusunu getirir.

Maneviyat, kişinin gönlünün her an Allah duygusuyla iç içe olmasıdır.

Allah duygusu gönüllerinde olanlar, huzur içindedirler.

Onlar Allah’a iman etmişlerdir ve onlar iyi ameller içinde çalışırlar.

Âyette belirtildiği gibi o kimseler, Allah’a içtenlikle bağlı kimselerdir.

Nisâ Sûresi 122: “Vellezîne âmenû ve amilûs sâlihâti se nudhiluhum cennâtin tecrî min tahtihâl enhâru hâlidîne fîhâ ebedâ Vadallâhi hakkâ ve men asdaku minallâhi kîlâ.”

Meâli: “İman edenler ve iyi çalışmalarda olanlar ise; onlar huzur içinde olurlar, makamlarında bir ilim üzeredirler, devamlı o haldedirler. Allah tecellileriyle gerçek olandır ve Allah’a içtenlikle bağlı olan kimse tecellileri anlar.”

İşte âyette belirtildiği gibi, iman ehli her zaman Sâlih ameller içindedir.

Hûd Sûresi 23: “İnnellezîne âmenû ve amilûs sâlihâti ve ahbetû ilâ rabbihim ulâike ashâbul cenneh hum fîhâ hâlidûn.”

Meâli: “Muhakkak ki iman edenler ve dosdoğru hak yolunda çalışanlar ve Rablerine aşk ile bağlananlar ise, işte onlar huzur içindedirler, devamlı o hâl içindedirler.”

Burada da belirtildiği gibi iman ehli olanlar her zaman aşk ile Allah’a bağlıdırlar.

İşte onlar manevi alanın huzuruna erişmiş kimselerdir.

Nahl Sûresi 87: “Ve elkav ilallâhi yevme izinis seleme.”

Meâli: “Her şeyiyle ancak Allah’a teslim olanlar, her an barış ve huzur içinde olanlardır.”

İşte manevi alanın oluşması için Allah hakikatine erişilmesi gerekir.

Allah’a olan yakınlığın bilinmesi gerekir.

Mutaffifin Sûresi:

21- Allah’a olan o yakınlığı anlayanlar, her yerde O’na şâhit olurlar.

22- Muhakkak ki özü sözü doğru olanlar, elbette tüm tecellilerin Hakk’tan olduğunu bilmenin huzuru içindedirler.

23- Ulaştıkları yüce makamların hakikatleri ile bakarlar.

24- Onların yüzünde hakikatleri anlamanın huzuru vardır.

25- Bekâ Âleminin özünden beslenirler.

26- Hakikatleri anlamak için gayret gösterip ilerleyenler, sonunda manevi âlemin kokusunu alırlar.

27- Makam makam yükselerek varlığın varoluşunun hakikatine ulaşırlar.

28- Allah’a olan yakınlığı anlarlar, hep O’nun hissiyatındadırlar, birlik üzeredirler.

İşte belirtildiği gibi kişi Allah’a olan yakınlığı anlarsa, onun gönlü manevi alanın hazzı içinde olacaktır.

Maneviyat ehli, şefkat ehlidir, merhamet ehlidir.

Onlar tevâzu içinde yaşarlar.

Hiç kimseye hor bakmazlar.

Mânâ erenleri âlemlere rahmet olmak için gönderilmişlerdir.

Onlar asla kendi egoları için yaşamazlar.

Mânâ erenleri, Allah’ın ulvîyetine erenlerdir.

Onlar Halk’ta Hakk’a nazar ederler.

Onlar Allah’ın dostluğuna sığınmışlardır.

Allah’ın dostluğuna erenlerin kâlbî insanlık için atar.

Onların kâlbî başkalarının iyiliği için atar.
Onlar asla kendileri için yaşamazlar.
Hep insanlığın iyiliği için koşarlar.
Onlar, dertlilerin derdi için gece gündüz koşarlar.
Onlar maneviyatın gücünü herkese hissettirirler.
Mânâ ehli zerre kadar kibre düşmez.
Asla başkasını kırmaz.
O, her zaman dertli olanların derdine koşar.
Mânâ ehli, şefkatlidir.
Sevgi doludur.
Sadıktır, dürüsttür, samimidir.
Saygı dolu, sevecendir.
Mütevâzidir, kucaklayıcıdır.
Yardımseverdir, ihtiyacı olana koşar.
İnsan şefkatli olmak nedir bilmelidir.
Çevresine şefkatli olmalıdır.
Doğaya, hayvanlara şefkatli olmalıdır.
Ahzâb Sûresi 72: “Eşfekne-Şefkatli ol.”
“Şefkat, rahmet duygusunun kuşatıcılığıdır.”
Ey kardeşim!
Merhametli ol.
Koruyucu ol.
Sevgi, saygı içinde ol.
Gönül yolunda sadık ol.
Kimsenin canını yakma.
Kimseyi üzme.
Kimseye gözyaşı döktürme.
Asla incitme.
Şefkatli ol.
Gaddar olma.

Kırıcı olma.
Umut ol, şifâ ol, moral ol.
Nazik ol.
Alçak gönüllü ol.
Şefkat ehli merhametlidir.
Şefkat ehli dürüsttür.
Şefkat ehli koruyucudur.
Şefkat ehli duygu yüklüdür.
Şefkat ehli samimidir.
Şefkat ehli ihlâslıdır.
Şefkat ehli tevekkül sahibidir.
Şefkat, gönüllere dokunmaktır.
Şefkat, huzur vermektir, mutlu etmektir.
Şefkat, dertlinin derdine derman olmaktır.
Şefkat; kuşatma, koruma, sarmalama, hissetme, her an bir olma duygusudur.
Şefkat, annenin bebeğine sarıldığı gibi, rahmet duygularının bedenleri kuşatmasıdır.
Kelime “Şef” kelimesinden gelir.
Tüm âlemin Şef’i, Hâkimi, Lideri, Sultanı Allah’tır.
Allah her bir varlığı, tecellileri ile tutar, sarmalar, işletir.
Allah her bir varlığı, ehâdiyet esmasıyla ihâta eder, yâni birliğiyle kuşatır.
İşte şefkat, merhametin kuşatma duygusudur.
Gönüllerin bir olma duygusudur.
Şefkat ehli, birlik şuuruyla hareket eder.
Onun için karşısındaki kişinin her şeyini hisseder ve korumaya duygusu çok yüksektir.
Şefkat ehli, çevresine hep iyilik için koşar.
Kimsenin sıkıntısı olmasın ister.
Kimsenin kâlbini kırılmasını istemez.

Derdi olanların derdini çözmek için çırpınır.
Gel kardeşim.
Biz de şefkat ehli olalım.
Gönüller okşayalım.
Birbirimize sevgi dolu, merhamet dolu davranalım.
Birbirimize huzur verelim.
Yüzümüzden tebessümü eksik etmeyelim.
Gel kardeşim!
Birbirimize Hakk nazarıyla bakalım.
Gel gönüllere ilâhi aşkın duygusunu hissettirelim.
Gel gönüllere sevmeyi, sevgiyi hissettirelim.
Gel merhametin ne büyük bir duygu olduğunu hissettirelim.
Gel her varlığın kardeş olduğunu hissettirelim.
Gel çevremize merhameti hissettirelim.
Gel gönüllere umudu hissettirelim
Karamsarlıkları, umuda döndürelim.
Gel zayıf gönüllere, maneviyatın gücünü hissettirelim
Gel Allah'a dayanmanın ne olduğunu hissettirelim.
Gel tevekkül etmeyi hissettirelim
Gel sabır etmeyi hissettirelim
Gel sadakati hissettirelim.
Gel Er kişinin ne olduğunu hissettirelim.
Öncelikle kendi duruşumuzla maneviyatın gücünü hissettirelim.
Gel doğru olmayı, dürüst olmayı hissettirelim
Gel adaletli olmanın ne olduğunu hissettirelim
Gel güvenmeyi hissettirelim.
Umutsuza umut olalım
Moralsize moral olalım
Kaygılar içinde olanın, kaygısını gidermeyi hissettirelim.

Gel kırmamayı, üzmemeyi hissettirelim.
Gel dilimizi tutmayı öncelikle kendimiz gösterelim.
Gel gönüller okşamayı hissettirelim.
Gel hasta gönüllere şifâ olalım.
Gel yardıma ihtiyacı olanın umudu olalım.
Gel benim de dostlarım var demeyi hissettirelim.
Bu kadar karamsarlığın olduğu dünyada, gönüllere açan
bir çiçek olalım
Bu kadar hor görmenin olduğu dünyada, gönüllere kar-
deşliği hissettirelim.
Bu kadar karanlık duygunun olduğu dünyada, gönüllere
ışık olalım.
Bu kadar zulmün olduğu dünyada, gönüllere iyilerin de ol-
duğunu hissettirelim.
Bu kadar yıkıcılığın olduğu dünyada, yapıcı olmayı his-
settirelim.
Gel kaynaşmanın, birlik olmanın ne olduğunu gösterelim.
Gel gönüller yapmayı öğretelim.
Gönüllere sevgiyi, saygıyı akıtalım.
Gönüllere şefkat duygusunu akıtalım.
Gel paylaşmayı, dayanışmayı, yardımlaşmayı hissettirelim.
Gel cennetin duygusunu hissettirelim
Gel cân olmayı hissettirelim.
Gel hepimizin bir cân olduğunu hissettirelim.
Gel iyi insan olmanın duygusunu hissettirelim.
Müslüman işte böyle güçlü durur dedirtelim.
Mânâ ehli olalım.
Maneviyatın gücüyle hareket edelim.
Birbirimizde yaratıcımızı görelim.
Allah bizleri, birbirimize merhamet içinde davranalım diye
yarattı. (Enbiyâ Sûresi 107)

İşte mânâ ehli, huzur ehlidir, şefkat ehlidir, rahmet ehlidir.
İnsan, gönlünde maneviyatın gücünü hissetmelidir.
İnsan bu hissiyata erişmek için, öncelikle Allah hakikatini bilmelidir.

O'na şâhitlik yolunda olmalıdır.

İnsan, "Allah nedir?" sorusunun cevabını öncelikle kendisinde bulmalıdır.

Maneviyat duygusu, Allah hakikatine erişmekle mümkün olur.

Allah hakikatine erişmek imanı kazandırır.

İman, tevekkül ve teslimiyeti getirir.

Gönlünde her an Allah hissiyle yaşayan kimse, manevi olarak güçlü kimsedir.

Onun için Allah'a iman konusu, Allah'a şâhit olma konusu çok önemlidir.

İnsan Allah hakikatine nasıl erişir?

İnsanın gönlü manevi olarak nasıl güçlenir?

Şimdi bizleri mânâ boyutuna eriştiren konuları bir bir inceleyelim.

Önce "Allah nedir" konusunu inceleyelim.

Sonra da iman konusunu inceleyerek diğer konulara bakalım.

ALLAH NEDİR

Maneviyatın gücü, Allah'ı tanımak ve O'na dayanmakla oluşur.

Maneviyatın gücü Allah hakikatine ermekle oluşacaktır.

Çoğunluk olarak Allah'a inanırız.

Lâkin O'na şâhitlik nasıldır çoğumuz bilmeyiz.

Allah'a iman konusunu layıkıyla bilmeliyiz.

Sadece anne babamızdan gelen bir Allah inancı üzere oluruz.

Ezanda günde 20 defa okunan "Eşhedü" kelimesini duyarız.

Lakin şâhitlik konusunu çoğumuz düşünmeyiz.

Hepimiz kendimize sormalıyız.

Allah'a şâhit oldum mu?

Hangi Allah'a inanıyoruz?

Anne babamızdan miras olarak öğrendiğimiz, asla şâhit olmadığımız bir Allah'a mı?

Yoksa kendimizde ve her varlıkta şâhit olduğumuz sonsuz güç olan bir Allah'a mı?

Kur'ân buna en güzel cevabı veriyor.

Zuhrûf Sûresi 22: "Bilakis, dediler ki: Biz atalarımızı bir inancın yolu üzerine bulduk ve biz onların gösterdikleri yol üzere, onların adetleri üzere oluruz."

Hepimiz ne yazık ki, atalarımızdan miras gelen bir inancın getirdiği bir Allah'a inanıyoruz.

Her çocuk, hangi ailede doğmuşsa, inancı da o ailenin inancına göre oluyor.

Allah inancı, din inancı, ibadetleri, cennet cehennem yorumları oraya kimin gireceği hep aileden gelen inanç mirasına göre oluyor.

Allah adına, din adına yaptığı yorumlar hep aileden gelen inanca göre oluyor.

Ve tabii ki bu inanç, diğer farklı olan inançlara uymuyor, çünkü her çocuk hangi ailede doğmuşsa inancı da ona göre oluyor.

İşte kişi, kendi hayalinde kendi hevâsına göre inandığı tanrıyı yok etmeden, kendine dönmeden, kendini ve varlığı okumadan Allah hakikatine ulaşamıyor.

Aileden gelen miras olarak öğrendiğimiz tanrı inancımızı, yâni kendi hevâmıza göre var olduğunu düşündüğümüz bir Allah zannını yok etmeliyiz.

Yoksa Allah denilen ilâhi güçle hiç tanışamayız.

Furkân Sûresi 43: “E raeyte men ittehaze ilâhehu hevâ.”

Câsiye Sûresi 23: “E fe raeyte men ittehaze ilâhehu hevâ.”

Meâli: “Hevâsını ilâh edinen kimseyi gördün değil mi?”

Hevâ; hava kelimesinden gelir, boşluk, boş olan, iki şeyin arasındaki uzaklık, bâtıl olan, aslı olmayan şeye yönelmek, düşmek, bedenin istekleri, ihtiras, çıkarına göre istekler gibi anlamlara gelir.

Hevâsını tanrı edinmek; kendi yetiştirdiği aileden gelen bilgilere dayalı olarak zannına göre oluşturduğu hayali bir tanrıya inanmak anlamındadır.

Her inanç kendi atalarından miras kalan bir tanrıya inanır.

Her inanç, inandığı tanrıyı kendi yanında görür, o tanrıya, kendi inancında olanları destekler, onları cennete alır, diğerlerini cehenneme atar diye inanır.

Her inanç, kendini seçilmiş, farklı görür.

Gerçek inananın yalnızca kendi inanç grubu olduğuna inanır.

Kişi hakikati arıyorsa, ailesinden gelen tanrı inancını, din inancını, ibadet inancını bir kenara bırakmalı ve hakikatin ne olduğunu araştırmalıdır.

İnsan, din adına anlatılan bâtil şeylere yâni aslı olmayan şeylere yâni hurâfelere yönelmemelidir.

Yâni hevâsına göre hareket etmemelidir.

İnsanları, inançlarına göre, cinsiyetlerine göre, mesleklerine göre, renklerine göre, milletlerine göre ayırma dönemi bitirmelidir.

İnsanlar birbirlerini; dinsiz, cehennemlik, kâfir gibi görme zulümlerini bitirmelidir.

Hazreti Mûsâ, ayrı bir din mi kurdu?

Hazreti İsâ ayrı bir din mi kurdu?

Hazreti Muhammed ayrı bir din mi kurdu?

Hayır, o yüksek beyinler, o kâmil insanlar, kendini bilmeyi, varlığı okumayı, tüm varlığın birbiriyle ortak bağlarını görmeyi ve sonuçta, her varlıkta olan ve tüm kâinatı tutan ilâhi kudreti anlamayı tavsiye ettiler.

Onlardan gelen hakikatleri neden unuttuk ya da anlamalarını değiştirdik.

Neden bu öğütleri unuttuk.

Elbette unutmayanlar da vardır.

Tertemiz sulplerden gelen Kâmil insanlardan yetişenler de vardır.

Kadîm emanete aşkla bağlı olanlar da vardır.

Neden insanlar ayrı ayrı inançlara bölündü ve neden birbirlerini kâfir görüp cehennemlik ilan ettiler, çok iyi düşünmek gerekir.

Benim dinim diyerek bölünenler, yetmiyor kendi aralarında cemaat, tarikat, mezhep gibi ayrı yollara bölünüyorlar.

Yetmiyor her bir cemaat, tarikat bile kendi aralarında onlarca ayrı yollara bölünüyorlar.

Bizleri var eden Allah mı bunu istiyor?
Her bir inancın Allah inancı bile farklı farklı.
Hep bunlar aileden, toplumdan miras kalan bilgilere göre oluyor.

Peki, gerçek nedir?
Kişi gerçeğe nasıl ulaşacaktır?
Hangi yola gitmeliyiz, hangi inancı takip etmeliyiz?
Kimin tanrısına inanmalıyız?
Nereye yönelmeliyiz, hakikati nerede aramalıyız?
Evet, hakikati arayan kişinin, yöneleceği tek şey olmalı kendi vücûd kitâbı ve varlık kitâbı.

İnsan kendini ve varlığı okumalı, incelemeli, gözlemlemelidir.
Hazreti Mûsâ'ya, kutsal Tuvâ vadisinde nâlinlarını ve asasını terk ettirilmenin hikmetini çok iyi düşünmeliyiz.

Tâ-Hâ Sûresi:

15- Muhakkak ki hakikati anlayacağın o vakit gelecektir. Aradıklarına karşılık bulmak için, içindeki o gücü anlamaya çalış. Herkes hakikatleri anlamak için gayret gösterebilir.

16- O hakikatlere inanmayan kimseler ve hevalarına tâbi olanlar, seni hakikatlerin arayışından alıkoymasın, yoksa kendine yazık edersin.

17- Doğru diye bilip taşıdığın o şey nedir ya Mûsâ?

18- Dedi ki: Benim bilip taşıdığım, dayanağımdır ve onunla yaşam için gerekli nimetlere ulaşırım, benim için onda başka faydalar da vardır.

19- O bilip taşıdıklarını bırak ya Mûsâ, diye bildirdik.

Ne güzel işaretler var.

Hevâlarına tabi olanlar hakikatin arayışından uzaktırlar.

Yâni tanrı inancını aileden gelen bilgilerle taşıyanlar, hakikatleri düşünmeyenlerdir.

Kişi aradığı hakikate ulaşmak istiyorsa, aileden gelen bâtil olan, tüm bildiklerini, inançlarını, ibadetlerini bırakmalıdır.

19. âyette bu hakikat ne kadar güzel belirtiliyor.

“Bilip taşıdıklarını bırak”

Yâni bilgi olarak aileden gelen inanç mirasını bırak.

Hakikati, kendinde ve varlıkta ara.

Bu kâinattaki her şey bir âyettir.

Yâni hâkikatleri gösteren işaretlerdir, delillerdir.

Anlatılan hurâfeler, bizi varlık kitâbını incelemekten alıkoysa, asla hakikatlere ârif olamayız.

Hakikatler bizzat bu kâinat kitâbının içindeki varlık sayfalarında vardır, yeter ki oraya bakalım, yeter ki oradan okuyalım, yeter ki gece gündüz orayı araştıralım.

İnsana verilen akıl bunun içindir, bakmak, gözlemlemek, araştırmak, düşünmek, insanı gerçeğe ulaştırır.

Kişi neden dünyaya yönelik düşünür de, kendi öz hakikatini düşünmez?

Neden başımıza gelen bir şeye isyan eder, o sıkıntıya kendimizi kilitleriz?

Neden dünya çıkarları ile ilgili bu kadar travmalar yaşarız?

Neden başımıza gelen şeyler, bizi hemen üzüntüye, isyana, ümitsizliğe sürükler?

Neden dünya şanına, makamına, parasına gösterişine esir oluruz?

Neden para için birbirimizi yeriz?

Neden birbirimize tahammül edemeyiz, neden birbirimizi yargılar dururuz, kötüler dururuz, arkamızdan konuşur dururuz?

Neden para için mesleklerimizde bile halka zararlı olan şeyler yediririz de vicdanımız bile sızlamaz.

Neden bize sunulmuş olan akli, düşünmeyi, şuuru, varoluşu anlamak için de kullanmıyoruz?

Neden bize sunulmuş bedeni, havayı, toprağı, suyu, ısıyı, ince ince düşünmüyoruz?

Aldığımız bir arabanın, giysinin, eşyanın kıymetini biliyoruz da neden aldığımız bir nefesin kıymetini düşünmüyoruz?

O nefes bize ağaçlardan geliyor. Neden arabamıza, eşyamıza sarılıyoruz da, bir ağaca aynı sevgiyle sarılmıyoruz?

Neden, aciz olduğumuzu anlamıyoruz?

Bir ağaç, kuş, toprak, bitkiler, su, hava, hayvanlar, biz olmadan yaşayabilir.

Ama bizler onlar olmadan, hatta topraktaki bir mineral bile olmadan yaşayamayız.

Kişi içsel huzura ulaşmak istiyorsa, hevâsından kurtulmalıdır, kendine dönmelidir.

Tüm put edindiğı dünya çıkarlarından sıyrılmalıdır.

Kendi varoluşunu anlamak için tefekkürî bir yolculuğa adım atmalıdır.

İşte kişi, hevâsına göre, yâni aileden miras olarak gelen Allah inancını yok etmelidir.

Kişi, gün gelir tüm ayrımcılık sunan inançlardan, din, mezhep, tarikat, cemaat ayrımcılığından sıyrılırsa...

Kendindeki ve tüm varlıktaki tek olan ilâhi gücü anlama yolu olan şâhitlik yoluna girerse...

Mutlaka Allah hakikatine adım adım erecektir.

İşte her insan Allah lafzında kalmamalı, hakikatine şâhit olmalıdır.

İnsan "Allah nedir, var mıdır, yok mudur, nerededir, ben O'na nasıl şâhit olurum?" diye düşünmelidir.

"Allah nedir, nerededir?" diye çoğumuz düşünmeyiz.

Allah'ı bilme konusunu düşünmeyiz.

Peki, Allah'ı nasıl bilebiliriz?
O'nu nasıl tanıyabiliriz?
Okuduğumuz kitaplardan mı?
Kişilerden duyduğumuz sözlerden mi?
Bir cemaate gidip teslim olduğumuzda mı?
Yoksa kendimizi ve varlığın sistemini okuyup idrak etme-
miz sonucu mu?

Allah ismi nereden gelir?
Bu isim ilk defa kim tarafından ortaya çıkarıldı?
Bu ismi ortaya koyan kişi kendinde ve kâinatta neyi gördü,
neyi anladı?
Önce bilginin kaynağı nedir bunu inceleyelim.
Konuştuğumuz zaman ağızımızdan çıkan sözler nereden
gelir?

Bilginin kaynağı nedir?
1- Duyumlar, yâni birilerinden duyduklarımız.
2- Okuduğumuz kitaplar.
3- Varlığın içinde satır satır yazılı olan sistem.
4- Varlığın geldiği kaynak olan Ulvî Âlem.
Ulvî Âlem dediğimiz tüm Kâinatın geldiği âlemdir.
Bu âlem "rûh, nûr, âmâ boyutu" diye adlandırılır.
İlk iki bölümde olan kişiler, hemen hemen toplumun ta-
mamıdır.

İlk ikisi aslında birdir.
Kişiler duyduklarını konuşur, ya da okuduklarını konuşur.
Duyduklarını kitaplaştırır, ya da kitaplardan okudukla-
rını söze dökerler.

Her çocuk dünyaya geldiğinde kendini bir inanç gurubu-
nun içinde bulur ve oradan öğrendiklerini doğru bilir ve duy-
duklarına göre, gördüklerine göre, kendi inanç sistemine uyan
kitaplardan okuduklarına göre hareket eder.

Bugünün toplumu ilk ikisiyle oyalanır.

Ve kişiler kendi toplumlarında olan kendi inanç gruplarında duyduklarını ve okuduklarını doğru bilirler ve bunları konuşurlar, bunları aktarırlar, bunları kitaplaştırırlar.

Ve diğer toplulukların bilgileri, kendi bildiklerine uymadığından dolayı reddederler.

İşte bu ilk iki bölümde; inanç bölünmeleri, kendi bildiklerini doğru diye iddia etme, kavgalar, ayrımcılık, bilmişlik, kâfir ilan etme, çıkar, ego, zarar verme gibi duygular vardır.

Hatta bir kişi bir kitap almak için bir kitapçıya gitse, kendi inanç gurubundan öğrendiğine uyan kitapları alır.

Diğerlerini okunması tehlikeli kitaplar olarak görür.

Ve kendi inanç gruplarından olan kişilere de bu kitapları okumayın der.

Batıl olan şeyler burada vardır.

Burayı süzmeden kabul eden kişiler, buradaki bilgileri sorgulamayan kişiler üçüncü ve dördüncü bölüme geçemez.

Üçüncü ve dördüncü bölüm nedir dersek:

3- Varlığın içinde satır satır yazılı olan sistem.

4- Varlığın geldiği kaynak olan Ulvî Âlem.

Üçüncü ve dördüncü bölüm ile ilgilenen kişi hakikate ulaşır.

Çünkü varoluş ve var eden hakikati ancak burası incelendiğinde anlaşılır.

Üçüncü bölüm yâni, varlığın kendisindeki sistem hakikatlerin olduğu yerdir.

Varlığın bünyesinde hakikatler satır satır yazılıdır.

Varlığın varoluş hakikatleri buradadır.

İlim burada gizlidir, bilim buradan çıkar.

Dördüncü bölüm varlığın geldiği kaynak.

Bu kaynak ulvî sistemdir.

Ulvî sistem, varlığın kaynağının olduğu boyuttur.

Varlık, oradan yavaş yavaş süzülür gelir.

İşte;

“Allah nedir?”

“Allah nerededir?”

“Neye Allah denildi?” sorularının cevabı üç ve dördüncü bölümde gizlidir.

Tüm Kâmil insanlar, varlığın yaratılışını anlamayı tavsiye etmişlerdir.

Varlığı incelemeyi, varlığın birbiriyle bağını anlamayı tavsiye etmişlerdir.

Allah hakikatinin olduğu yer, insanın kendi vücûdudur diye yol göstermişlerdir.

Yâni O’nu kendinde ara demişlerdir.

Bu âyette buna en güzel işarettir.

Kâf Sûresi 16: “Ve nahnu akrebu ileyhi min hablil verîdi.”

Meâli: “Ve Biz ona şah damarından daha yakınız.”

Allah insana şah damarından yakın ise, insan kendi vücûd kitâbını okumalıdır.

Kendi vücûd kitâbını satır satır incelemelidir.

İsrâ Sûresi 14: “İkrâ kitâbek kefâ bi nefsikel yevme aleyke hasîbâ.”

Meâli: “Oku, kendini tanımak için kendi vücûd kitâbın sana yeter. Her an kendindeki niteliklerin sahibini anlama içinde ol.”

Bakara Sûresi:

47: “Sizlere, Beni ve tüm varlığı anlayacak şuuru verdik.”

67: “Allah, sizin vücûd varlığınıza her an işleyendir, eski cehalet hallerinizdeki o tapınmalarınızı yok edin.”

98: “Ve aklını, Allah’ı idrak etmek ve sevgiyle varlığı anlamak için değil de düşmanlık içinde kullanırsa, muhakkak ki o hakikatleri görmemezlikten gelip örtendir, Allah’ı anlayamadığından dolayı halleri düşmanlık üzeredir.”

Tüm resûl, nebî dediğimiz kâmil insanlar, hep varlığı okumayı, incelemeyi ve varlığın birbiriyle bağını anlamamızı tavsiye etmişlerdir.

İşte, “Allah nedir, nerededir?” sorusunun cevabı kişinin kendi varlığında ve varlığın sisteminde gizlidir.

Eğer duyduklarımızda ve okuduğumuz kitaplarda kalırsak, varlığı incelemesek, varoluşu ve var edeni düşünmesek, Allah nedir sorusunun cevabını bulamayız.

“Allah nedir?” sorusunun cevabını mı arıyorsun?

“Allah var mı?” diye bir arayış içinde misin?

“Allah nerede?” diye sorguluyor musun?

“Allah var mı yok mu?” diye merak mı ediyorsun?

Bakacağın yer kendi vücûdundaki kudrettir.

Bakacağın yer her varlıktaki inkâr edilemez kuvvet, kudrettir.

Bakacağın yer tüm âlemi saran muhteşem kudretin kendisidir.

Bakacağın yer bütün mülktür.

O sana şah damarından yakındır. Kâf Sûresi 16

O bütün her şeyi ihâta eden muhteşem kudrettir. Nisâ Sûresi 126

O bütün her şeydeki kudrettir. Mülk Sûresi 1

Gel kardeşim, aradığın tüm soruların cevabı varlığın kendinde olan kudrettir.

Gel kardeşim, başkalarının Allah diye anlattığı bilgilere kanma.

Allah’a şâhit olacağın yer kendi vücûdudur.

Allah’a şâhit olacağın yer varlığın özüdür.

Hû El-”ه آل” Hâ El- Eloha, İbrânice

El Hû-”اله آل”- Allah, Arapça

El: Güç, kuvvet, kudret.

Hû-Hâ: O

Güç, kuvvet, kudret O'dur.

Hazreti İbrâhîm, her varlıkta olan, her varlığı kuşatan bir kudreti hissetti.

Kendini ve varlığı var eden kudreti anladı.

Kendini ve varlığı hareket ettiren ulvî bir gücü gördü.

Kendini ve varlığı şekillendiren o mucizevi kuvveti hissetti.

İşte Hazreti İbrâhîm, bu kudrete, kuvvete, güce "EL" dedi.

Yâni kuvvet, kudret, güç, dedi.

"Hû El" güç, kuvvet, kudret O'dur dedi.

O'na bir isim vermedi.

Çünkü O'nun ismi olmazdı.

O'ndan gelen varlığın, sıfatların ismi olurdu.

O, var edilmiş değildi.

O, var edendi.

Var edilene isim konurdu.

Varlığın adı olurdu.

Varlık, var edilen demektir.

Varlık, var olmuş demektir.

O, var olmuş değildi.

O, El idi; güç, kuvvet, kudret idi.

O, "El Hû-ال ه" idi.

Arapça harekeli olarak Allah diye okundu.

Oysa o kelimenin asıl okunuşu "El Hû-ال ه" idi.

İşte O, tanımlanamaz bir güç kuvvet, kudret idi.

Tüm Evreni hareket ettiren muhteşem bir kudret idi.

Âl-i İmrân Sûresi 189: "Allah alâ kulli şeyin kadîr"

Ve Allah alâ kulli şey'in : Allah, bütün her şey,

Kadîr : Kudret, güç,

Meâli: "Allah bütün her şeydeki kudrettir."

Mülk Sûresi 1: “Huve alâ kulli şeyin kadîr-O bütün her şeydeki kudrettir.”

İnsan, “Allah nedir?” sorusunun cevabını, âyetle de belirtildiği gibi, her varlıktaki güçte, kudrette aramalıdır.

Mülk Sûresi 1: “Tebârekellezî bi yedihî mulku ve huve alâ kulli şeyin kadîr.”

Tebâreke ellezi	: Bereket, kutlu, kutsanmış, yüce, zatında yüce olan, ki o,
Bi yedi hî	: O’nun kudretinde, elinde, yönetimde, idaresinde, tecelli,
El mulku	: İdare, mülk, yöneten, hükümdar, kâinat, mal, yer,
Ve huve alâ kulli şeyin	: O, bütün her şey,
kadirun	: Kudret, güçlü olan,

Meâlî: “O Zâtıyla yüce olandır, tüm kâinat O’nun yönetimindedir ve O bütün her şeydeki kudrettir.”

İnsan, gördüğü varlığın hareketliliğini düşünmelidir.

Hareketliliği harekete geçiren etkeni düşünmelidir.

İnsan, kendinde ve varlığın özünde olan o muhteşem kudreti inkâr edebilir mi?

İnsan, ağaçta, kuşta, taşta, kendi bedeninde olan bu gücü inkâr edebilir mi?

İnsan varlığın özünde olan hareketliliği inkâr edebilir mi?

Edemez elbette.

İşte “Allah nedir-Allah var mı?” sorularının cevabını bulacağımız yer, insanın kendi bedenindeki ve varlığın özündeki o muhteşem kudrettir.

İnsan kendi vücûdunu inkâr edemez.

Görünen varlığı inkâr edemez.

Ben yokum, bu görünen varlık yok diyemez.

Duygularını, acılarını, sevinçlerini inkâr edemez.

İnsan bedenlen görünen bir varlıktır.
İnsan nefes alıp veren bir varlıktır.
İnsan asla kendini inkâr edemez.
Onun için insan, kendinin nasıl var olduğunu araştırmalıdır.
Elini ayağını hareket ettiren gücü düşünmelidir.
Tüm organlarının nasıl çalıştığını düşünmelidir.
Kendindeki kudreti anlamaya çalışmalıdır.
İşte insan;
“Allah nedir?” sorusunun cevabına ulaşmak isterse...
Allah’a şahit olmak isterse...
Kendinde O’nu bulmak isterse...
Kendi vücûd şehrine dönmelidir.
O vücûdda olan muhteşem kudrete bakmalıdır.
Vücûdunun muhteşem işleyişini anlamaya çalışmalıdır.
Nefes alıp vermesini düşünmelidir.
Vücûdunda olan sonsuz niteliklere bakmalıdır.
Ey kardeşim!
Geç aynanın karşısına, aynadaki görüntüne bak.
Sen olmasaydın, aynada görüntün de olmazdı.
Şimdi de;
Dön evrene, evrenin muhteşem kudretine bak, muhteşem işleyişine bak.
Görünen çeşit çeşit varlığa bak.
Varlığın oluşumuna, şekline bak.
Her varlık bir kudretin tecellisidir.
Her varlığın özündeki işleyiş, o kudretin işleyişidir.
Hakikate ulaşmak istiyorsan, o kudretle tanış.
O kudretin işleyişiyle meydana gelen enerjiyle tanış.
Her varlığın özünde, muhteşem bir güç kudret vardır.

Kâinatın kendinde, insan aklının alamayacağı bir kudret vardır.

Ateşte, havada, suda, toprağın kendinde, sonsuz bir kudret vardır.

Her varlık, o kudretten şekillendi, o kudretle devam etmekte.

Bir atomun, bir molekülün, bir hücrenin çalışması o kudret sayesinde.

Bir atomun içindeki enerjiyi tanımlamak kolay değildir.

Evren, Hidrojen atomunun bileşiklerinden oluşur.

Evrenin yaklaşık % 80'ini Hidrojen oluşturur.

Hidrojen tek başına bulunmaz, başka elementlerle bileşikler hâlinde bulunur.

Varlığın öz değeri olan kudretin tecellisi, maddenin en küçük parçası olan atomları açığa çıkarır.

Bu muhteşem akış, özde olan bir yazılımın tecellisidir.

Bir kudretin, takdiridir.

Bir kudretin kader sırrıdır.

O kudretin işleyişiyle meydana gelen enerji, evrenin kendisidir.

Bir damla sudaki enerji, evrenin kendisidir.

Suyu oluşturan hidrojen ve oksijenin enerjisi hesaplara sığmaz.

Vücûdunda ve her varlıkta olan, o muhteşem kudret, Allah hakikatinin cevabının olduğu yerdir.

İnsan o kudreti anlamaya çalışmalıdır.

O kudretin ardını hissetmeye çalışmalıdır.

Ve Allah'ın ne olduğunu, o kudreti hissederek anlamalıdır.

Âl-i İmrân Sûresi 29: "Ve Allâh alâ kulli şeyin kadîr."

Meâli: "Ve Allah bütün her şeydeki kudrettir."

İnsan, her yeri saran, o muhteşem kudretin ne olduğunu idrâk etmeye çalışmalıdır.

Öncelikle, atalardan gelen gökte bir yerlerde olan Allah inancını terk etmelidir.

Öncelikle kendi dışımızda diye anlatılan bir Allah inancını terk etmelidir.

Ey kardeşim!

Gökte bir yerde olduğuna inandığın, görünmeyen bir Allah inancını bıraktığın an, kapılar sana açılmaya başlayacaktır.

Hevâna göre var ettiğin Allah inancını bıraktığın an, hakikatler sana bir bir açılacaktır.

Gel hevâna göre inandığın, hiç şâhit olmadığın bir Allah inancını bırak.

Bir din kavgasında olma, cemaat, tarikat, mezhep ayrımcılığının içine düşüp, kendi inancını yüce görmeyi bırak.

Cennet cehennem kavgasında olma.

Kendini cennete sokup, senin gibi inanmayanları cehenneme sokmayı bırak.

Hevâna göre bir inancın içinde olma.

Bâtıl alanı bırak, aslı olmayan şeylere yönelme.

Hevâna göre inandığın bir Allah'a değil, seni kudretiyle kuşatan bir Allah'a dön, O'na şâhit ol.

Her varlıkta kudretiyle kendini gösteren Allah'a şâhit ol.

Ve bil ki O, bütün her şeydeki kudrettir.

Ve bil ki, "Sana şah damarından yakınım" âyetinin açılımı; "senin vücûdundaki kudret Benim" hakikatidir.

O kudreti reddetmek mümkün mü?

Ve bil ki sen, o kudretin ispatısın.

Ve bil ki sen, o kudretin şekillenmiş boyutusun.

Yerlere göklere bak.

Tüm varlığa bak.

Varlıktaki o muhteşem kudrete, işleyiše, niteliklere bak.

Bil ki Allah hakikati oradadır.

Görünen hiçbir şeyi inkâr etmen mümkün değil.
Görünen âleme yok demek, O yok demektir.
Gel bu âlem nasıl var oldu anlamaya çalış.
Her varlıkta olan canlılık nedir bir düşün.
Varlığa bak, anlamak için bak.
Nasıl yaratıldı düşün.
Kur’ân’da “Hazreti İbrâhîm gibi bak” diye öğüt vardır.
İbrâhîmî bakmak nedir iyi bilmeliyiz.
O Rabbini aradı.
O’nu görmek istedi.
O’nu tanımak istedi.
“Nurî İbrâhîm” En’âm Sûresi 75
Anlamak için bakmak.
Tanımak için bakmak.
Şâhit olmak için bakmak.
Hikmetsel bakmak.
Çözümsel bakmak.
Mesajı yakalamak için bakmak.
Varoluşu ve var edeni anlamak için bakmak.
Şâhit olmadığımız bir Allah inancı, iman değildir.
Her ezanda 4 defa, günde 20 defa söylenen “Eşhedü” kelimesi, “Şâhit olun” mesajıdır.
Şâhit olmak, tanımak, hakikatleri görebilmek, iman boyutuna kapı açar.
Şâhit olmak için; bakmalı, incelemeli, tanımaya çalışmalıdır.
İnanç, şâhit olmadığımız bir Allah’a inanmaktır.
İman, şâhitlik boyutu olan bir Allah inancıdır.
Hazreti İbrâhîm, görünen varlığın hakikatini aradı.
Yerlere göklere baktı.
“Bu görünenler nedir, varlık nasıl var oldu, varlığı kim yarattı, beni kim yarattı?” diye sorguladı.

Hazreti İbrâhîm'in M.Ö 2000'li yıllarda yaşadığına inanılır. Bakmanın, gözlemlemenin, sorgulamanın, hakikati aramanın sembolüdür.

Tüm inançların ortak Ata'sıdır.

İbrâhîm, yerlere göklere bakarak; "Bu âlem nasıl var oldu, bu âlemi var eden kimdir, benim Rabbim sen misin?" sorularını sorarak hakikati aradı.

Ve bundan dolayı "Hakikati arayanların babası" olarak anılır oldu.

En'âm Sûresi 75-79

75- İşte böylece İbrâhîm; göklerdeki ve yerdeki gücün sahibini anlamak, nurumuzu anlamak ve hakikatlerden emin olmak için baktı gözlemledi.

76- Sonra da, gece bir bilememezlik içindeyken bir yıldız gördü ve dedi ki: Rabbim bu mudur? Fakat o gelip geçtiği zaman, gelip geçenlerde sevgiye ulaşamam, dedi.

77- Sonra da, ortaya çıkan Ay'ı gördüğünde dedi ki: Rabbim bu mudur? Fakat o da gelip geçtiği zaman, eğer ben Rabbimin hidâyetini anlayamazsam, elbette dalâlette kalan kimselerden olurum, dedi.

78- Sonra da, ortaya çıkan güneşi gördüğünde dedi ki: Bu daha büyük olan mıdır Rabbim? Fakat o da gelip geçtiği zaman dedi ki: Ey kavmim! Ben sizin ortak koştüğunuz şeylerden uzağım.

79- Ben yüzümü Tevhîd üzere, gökleri ve yeri var eden o güce çevirdim ve ben O'nun varlığının yanında kendime varlık isnat eden değilim.

İbrâhîmî bakmak; anlamak, şâhit olmak için bakmaktır.

Hepimiz çocuk iken annemize babamıza "Ben nasıl oldum, bu görünen âlem nasıl oldu?" diye sorular sorduk.

Ailemiz "Allah yarattı" dedi.

"Anne Allah nerede, ben onu görebilir miyim?" diye sorduk.

Çoğu anne baba çocuğuna “Allah görünmez, göklerde bir yerde” dedi ve çocuğun saf sorgulamasının, anlamak istemesinin önüne geçti.

İşte, İbrâhîmî bakmak; anlamak, tanımak, şâhit olmak, irtibat kurmak için bakmaktır.

Şunu çok iyi düşünmeliyiz; saf masum çocuklara nasıl bir din anlayışı öğretiyoruz?

Görünen varlığın, yaratılışını ve yaratıcısını anlamak için mi?

Yoksa, emirler, yasaklar, ibadetler, cennet, cehennem diyerek, dinin hakikatini hiç öğretemediğimiz bir din anlayışı mı?

Allah korkusu, cehennem korkusu ile büyüyen bir çocuk, saf, temiz düşünebilir mi? Anlamak, şâhit olmak için bakabilir mi?

Çoğumuz, korkularla, emirlerle, yasaklarla büyütüldük.

Hiç şâhit olmadığımız bir Allah inancı ile büyütüldük.

Bizlere öğretilen din anlayışıyla, bizim gibi inanmıyor diye karşımızdakini yargıladık, kâfir saydık, cehennemlik saydık, onlara saldırdık, zulüm ettik.

Çoğumuz eksik aramak için yetiştirildik.

Çoğumuz yargılamak için yetiştirildik.

Çoğumuz karşımızdaki insanın da bizim gibi bir yaratıcı tarafından yaratıldığını anlamak için bakmadık.

İbrâhîmî bakmak nedir?

İbrâhîm gibi gözlemlemek nedir?

“İbrâhîm gibi yaratıcısını tanımak için, bakıp gözlemlemek nedir?” öğrenmedik.

“Benim Rabbim kim, yâni beni vücûdlandırıran, benim vücûdumda her an işleyen kim?” diye düşündürülmedik.

“İbrâhîmî bakmak nedir?” bilelim.

Varlığın nasıl var olduğunu anlamak için varlığa bakarak düşünelim.

Yerlere göklere bakalım.

Bakalım, gözlemleyelim, işleyişi anlamak için tefekkür edelim.

“Nasıl var olduk, nasıl vücûdlandık?” düşünelim.

“Nereden geldik, nereye gidiyoruz?” düşünelim.

Kimseyi yargılamayalım.

İnsanların inançlarını, ibadetlerini onlara bırakalım, inançları küçük görmeyelim.

Kimsenin din anlayışını kerih görmeyelim.

Bakara Sûresi 256: “Lâ ikrâhe fîd dîni-kimsenin din anlayışını kerih görmeyin.”

Akledelim, şâhit olalım.

İbrâhîmî bakmak makamına erişelim.

Varlığın varoluşunu ve varlığı var edeni düşünelim.

Varoluş hakikatini anlamak için İbrâhîm gibi bakalım, gözlemleyelim.

İbrâhîmî bakmak makamına erişelim.

Mûsâ da Rabbini görmek, tanımak istedi.

“Rabbi erinî” dedi.

A'râf Sûresi 143: “Rabbim! Göster kendini göreyim seni.”

“Bildirdik: Beni asla göremezsın.”

“Ve lâkin varlıktaki tüm yüceliklere bak.”

“Böylece bir istikrar içinde bütün mekânları gözlemlesen, artık yakında Beni tanıyacaksın.”

Böylece o Rabbinin yüceliğini tüm tecellileriyle her yerde gördüğünde, o tüm niteliklerinin O'na ait olduğunu anladı.

Ve Mûsâ kendinden geçti teslim oldu.

Böylece kendini anladığında, dedi ki: “Sana döndüm, sen noksan sıfatlardan münezzehsin ve ben her şeyin senden başladığına emin oldum.”

İşte âyetlerde belirtildiği gibi, şâhitliğin yolu varlığın kendisi idi.

İnsanın kendi bedeni idi.

İnsan görünen varlığın inceliklerini anladığı zaman, varoluşu anlayacaktır.

Varoluşu anlayan var eden gücü de anlayacaktır.

Yerler ve gökler ilâhi bir kudretin kontrolü altındadır.

Bütün her şey ilâhi bir kudret ile kuşatılmıştır.

İnsan öncelikle bunu kendi bedeninde görebilmelidir.

Hadîd Sûresi 2: “Lehu mulkus semâvâtî vel ard yuhyî ve yumît ve huve alâ kulli şeyin kadîr.”

Lehu mulku	: O, hükümdar, mülk,
Es semâvâtî ve al ardı	: Gökler, semalar ve yerler,
Yuhyî	: Hayat verir, diriltir, hay olan,
Ve yumitu	: Ölümü sunan, sınırlayan,
Ve huve ala külli şeyin	: O, bütün her şey,
Kadîr	: Kudret, güçlü olan,

Meâli: “Göklerin ve yerin hükümrانlığı O’nundur. Hayat verendir ve sınırlayandır ve O bütün her şeydeki kudrettir.”

Her bir varlığın işleyişi, varlığın özündeki bir kudretin tecellisi ileler.

Göklerde ne varsa yerde ne varsa, her şey bir kudretin tecellisi ileler.

İnsan varlığı incelediği zaman mutlaka hakikatlere adım adım erişecektir.

Her şeyin bir birliğin açılımı olduğunu anlayacaktır.

Hadîd Sûresi 3: “Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtın ve huve bi kulli şeyin alîm”

Huve el evvelu	: O ilk, evvel, önce, evveli olmayan, başlangıç,
Ve el âhiru	: Son, sonsuz, ahir, sonu olmayan,
Ve el zâhiru	: Açık, apaçık görünen, dışsal ve zahir,
Ve el bâtın	: Bâtın, içsel, görünmeyen, gizli,

Ve huve bi kulli şeyin : O, bütün her şey,
Alîm : İlmin sahibi, ilmiyle var eden,

Meâli: “Evvel ve sonsuz olan, zâhir olan ve bâtın O’dur ve O bütün her şeydeki ilmin sahibidir.”

Bu âlem O’nun zâhire çıkmış boyutudur.

Bu âlem evveliyle, âhiriyle, bâtınıyle, zâhiriyle O’ndan başka bir şey değildir.

Bu görünen varlık, O’nun zâhir görüntüsüdür.

Senin vücûdun, bizzat O’ndan gelen, O’nu gösteren, O’nun zâhir boyutudur.

Senin O’nu inkâr etmen, kendini inkâr etmemdir.

Senin varlığı inkâr etmen, O’nu inkâr etmemdir.

Nasıl ki, bir ağaç bir tohumdan açığa çıkmışsa ve görünen o ağacı inkâr etmek mümkün değilse, sende bu görünen varlık ağacı nereden açığa çıktı diyerek derin derin düşün.

Gel, her varlıkta olan ve tüm âlemde olan o kudreti anla.

Senin vücûdunu kuşatan o kudreti anla.

Gel “Sana şah damarından yakındır” âyetinin hikmetini anla.

Her varlığı, içiyle dışıyla saran o yüce kudreti anla.

Kendi bedenindeki kudreti düşün.

Tüm Evreni kuşatan o kudreti hisset.

Ve Allah hakikatine er.

İnsan kendine şah damarından yakın olan Allah’ı öncelikle kendinde bulmalıdır.

Sonra da tüm varlıkta görmelidir.

Göklerde bir yerde olduğuna inanılan Allah inancını terk etmeli.

O’nu kendinde bulmalıdır.

Aşkla beni yakıverdın
Beni benden alıverdın
Beni Sana katıverdın
Her şeyim Sen oluverdın

Ben kendimi bilmez idim
Senden ayrı sanır idim
Beden benim sanır idim
Her şeyim Sen oluverdın

Gönlüm Senin evin oldu
Yerler gökler kürsün oldu
Cümle varlık nûrun oldu
Her şeyim Sen oluverdın

Ten dağının kendi Sensin
Ten dağının yolu Sensin
Ten dağının ardı Sensin
Her şeyim Sen oluverdın

Sen kendinden var eyledin
Bana uygun şekli verdin
Yaşam için nefes verdin
Nefesim Sen oluverdın

Tenim cânım Sen imişsin
Ben dediğim Sen imişsin
Cümle âlem Sen imişsin
Her şeyim Sen oluverdın

Evvelim Sen Âhirim Sen
Zâhirim Sen Bâtınım Sen
Fâil Mevsûf Mevcûdum Sen
Her şeyim Sen oluverdin

Senden gelen aşka erdim
Gayrı benim aşktır derdim
ben kendimi Sana verdim
Senden gayrı görmezem ben.

Ben yoluna gönül verdim
Cân kokuna secde ettim
benden geçtim Sana erdim
Senden gayrı görmezem ben.

Ben kendime tövbe ettim
Bir deryaya dalıp gittim
Halk yüzünde Seni gördüm
Senden gayrı görmezem ben.

Aşka düştüm Sana koştum
Mecnun oldum cândan geçtim
Kanatlanıp Sana uçtum
Senden gayrı görmezem ben.

Nice şekle bürünen Sen
Çeşit çeşit görünen Sen
Cümle cânın sahibi Sen
Senden gayrı görmezem ben.

Aşkla beni sarıverdin
Beni benden alıverdin
Garip bir kul ediverdin
Senden gayrı görmezem ben.

Senlik benlik terk eyledim
Ben yoluna cânım verdim
Senden gayrı bilmezem ben
Senden gayrı görmezem ben

Bakara Sûresi 255: "Allâhu lâ ilâhe illâ huvel hayyul kayyûm, lâ te'huzuhu sinetun ve lâ nevm lehu mâ fîs semâvâtî ve mâ fil ard, menzellezî yeşfeu indehû illâ bi iznih ya'lemu mâ beyne eydîhim ve mâ halfehum ve lâ yuhîtûne bi şey'in min ilmihî illâ bi mâ şâe, vesia kursiyyuhus semâvâtî vel arda ve lâ yeûduhu hıfzuhumâ ve huvel aliyyul azîm."

Meâli: "Allah'tan başka güç yoktur. Diri olandır. Varlığı ayakta tutan, sürüp giden diriliğin sahibidir. O'nun yaşı olmaz, uyuması olmaz. Göklerde ne varsa ve yerde ne varsa her şeyin sahibidir. Ki O'dur şefa'at eden. Bütün her şeyin varoluşu O'ndandır, O'nun yetkisindedir. Geçmişteki var olan şeyler, gelecekteki var olacak şeyler hep O'nun ilmiyledir. O'nun ilmi olmadan hiçbir şey kavranamaz. Her şey O'nun isteğiyle var olur. O'nun kürsüsü; gökleri ve yeri, her şeyi kuşatmıştır. O, bütün her şeyi muhafaza edendir, O'na zorluk yoktur ve O, ilmiyle yüce olandır, varlığın varoluşunda karar sahibidir."

Âyette belirtildiği gibi;

Allah bütün varlığı tutan kudretin kendisidir.

Bütün her şeyi şekillendiren O'dur.

Her varlığın asliyeti O'nun kendisidir.

İnsana nasıl şah damarından yakın ise, varlığın özü de O'nun kendisidir.

Tüm varlık O'nun tahtıdır, kürsüsüdür.

O her şeyi kuşatmıştır.

Asla bizlerden ayrı değildir.

Bütün her şey O'nun rahîmiyetinden gelir.

Bütün her şey O'nun rahmâniyetiyle kuşatılır.

İşte bunları layıkıyla anlayabilmemiz için Hazreti Muhammed, ezanı oluşturmuştur.

Ezanda günde 20 defa okunan "Eşhedü" kelimesi, şâhit olun uyarısıdır.

Allah'a şâhit olmak öncelikle kişinin kendine dönmesi, kendi yaratılışını düşünmesi ile başlar.

Görünen varlık, şâhitlik boyutunun olduğu yerdir.

Şimdi Ezanın sırrını inceleyelim.

EZANDAKİ 7 MAKAM

İnsanlığa her gün yapılan muhteşem sesleniş.
İçimizdeki maneviyatın gücünü arttıran bir sesleniş.
Her duyduğumuzda bize Allah'ı hatırlatan bir sesleniş.
İçimize huzur veren bir sesleniş.
Her gün Allah'a dayanın seslenişi.
Her gün Allah'a güvenin seslenişi.
Her gün Allah'a tevekkül içinde olun seslenişi.
Şâhitliği hissettiren sesleniş.
Hakikate kapılar açacak sesleniş.
Manevi gücümüzü harekete geçiren bir sesleniş.
Bizzat Hazreti Muhammed'in düzenlediği bir okunuş.
Camilerde günde 5 defa okunan ezan.
7 makam üzere olan, "Allah'ı tanıyın" seslenişi.
"Allah hakikatine erişin" seslenişi.
Çocukken hepimizin okumaya çalıştığı, gönüllere dokunan sesleniş.
Tüm hücrelerimize dokunan nûranî bir sesleniş.
Seslenişteki her kelimedede sırlar var.
Her kelime makamlardan gelen sesleniş.
Ezanın gizlediği 7 makâm nedir?
Günde 5 defa okunan ezan bize ne mesajlar veriyor?
Ezan hangi makâmlara kapı açıyor?
Neden "Ezan-ı Muhammedî" denir?
Günde 5 defa okunan ezanı bizzat Hazreti Muhammed düzenlemiştir.

Ezanı, Abdullah bin Zeyd'in ya da Ömer bin Hattab'ın rüyasında gördüğü öyle düzenlendiği söylentileri gönüle doğru gelmiyor.

Ezan bizzat Hazreti Muhammed tarafından düzenlenmiştir. Çünkü mânâların derinliğini layıkıyla ancak O işaret edebilir. 7 makama ancak O işaret edebilir.

Atası İbrâhîm'in düzenlediği, kâbenin etrafını 7 kez dönmeyen sırrına ancak O işaret edebilir.

İnsan sesi ile okunan ezandan, her varlıkta okunan ezana geçmek, bu makama erişmek birçok kapıyı açacaktır.

Her varlıktan gelen bir sesleniş vardır.

Varlığın öz niteliklerinin seslenişidir bu.

Varlığın kendinin ispatıdır bu sesleniş.

Amaç, gönül kulağıyla her varlıkta her an okunan ezanı duymaktır.

Amaç, her varlıktan her an seslenen Zâtın sesini duymaktır.

Amaç, her varlıkta her an olan titreşimi, frekansı hissetmektir.

Amaç, her an her varlıktaki seslenişin "zikrAllah" olduğunu bilmektir.

Ezan; ilan etmek, bildirmek, seslenmek, çağrı yapmak, davet etmek, vaiz olan, yetkili olan, gibi anlamlara gelir.

A'râf Sûresi 44: "Fe ezene muezzin-yetkili olan bildirir."

Yûsuf Sûresi 70: "Ezan muezzinun-seslenen seslendi."

Allah her varlıktan seslenir.

Allah her varlıktan ezan okur.

Allah her varlıktan zikrini sunar.

Allah her varlıktan zikriyle hakikatleri bildirir.

Ezan zikrin duyurusudur.

Ezan her varlıktan Allah'ın seslenişinin duyurusudur.

Ezan 7 makamdan oluşan "İlm-i Tevhîd" yolunun duyurusudur.

Ezan 7 makama işaret eden sesleniştir.

Talebe 7 makamın sonunda Allah hakikatine erişir.

Neden ilk başta 4 defa “Allâh-ü Ekber” denir.

Sonra 2 defa “Allâh-ü Ekber” denir.

Ve diğerleri neden 2.

Ve ezanın sonunda “Lâ ilâhe İllAllah” 1 defa söylenir.

Burda neden 1 defa söylenir?

“Allâh-ü Ekber”

“Allâh-ü Ekber”

“Allâh-ü Ekber”

“Allâh-ü Ekber”

“Eşhedü en lâ ilâhe İllAllah”

“Eşhedü en lâ ilâhe İllAllah”

“Eşhedü enne Muhammeden Rasûlullah”

“Eşhedü enne Muhammeden Rasûlullah”

“Hayye ale’s-salâh”

“Hayye ale’s-salâh”

“Hayye ale’l-felâh”

“Hayye ale’l-felâh”

“Allâh-ü Ekber”

“Allâh-ü Ekber”

“Lâ ilâhe İllAllah”

Ezan 7 bölümden oluşur.

7 makamı işaret eder.

1. bölüm: 4 kez söylenen, “Allâh-ü Ekber”

2. bölüm: 2 kez söylenen, “Eşhedü en lâ ilâhe İllAllah”

3. bölüm: 2 kez söylenen, “Eşhedü enne Muhammeden Rasûlullah”

4. bölüm: 2 kez söylenen, “Hayye ale’s-salâh”

5. bölüm: 2 kez söylenen, “Hayye ale’l-felâh”

6. bölüm: 2 kez söylenen, “Allâh-ü Ekber”

7. bölüm: 1 kez söylenen “Lâ ilâhe illAllah”

Ezandaki 7 bölüm, 7 “İlm-i Tevhîd” makamına işaret eder.
7 sifata işarettir.

Bunlar; Hayat- İlim- İrade- Semi- Basar- Kudret- Kelâm’dır.
Kâbenin etrafının 7 kez dönülmesinin hikmeti de budur.
Her bir dönüş bir sıfatın idrakine karşılık gelir.

7 dönüşün sonunda, Allah’ın sıfatlarına teslimiyetin ger-
çekleşmesinin duygusu hissettirilir.

1. bölümdeki 4 “Allâh-ü Ekber”

Ekber; yüce olan, ulu olan, kudretli olan, kebir olan, anla-
mında kullanılan bir kelimedir.

Genelde “Allâh-ü Ekber” Allah en büyüktür, diye meâl edilir.
Bu pek gönüle uymuyor.

En büyük dersek, bunun küçüğü de mi var gibi bir kıyas-
lama içine düşülebilir.

Allâh-ü Ekber; Ekber olan, yüce olan, her varlıkta cümle
âlemde yüceliğini gösteren Allah’tır, demek daha gönüle uy-
gun düşüyor.

Peki, ezanda ilk başta, neden 4 kez “Allâh-ü Ekber” deniliyor?
3 değil ya da 5 değil neden 4?

İlm-i Tevhîd derslerinde, Allah’ın varlıkta 4 boyuttaki yü-
celiği işaret edilir.

Bunlar nedir dersek?

Birinci Allâh-ü Ekber seslenişi:

Varlıktaki sesleniş, nefes, frekans, tını, rezonans, titreşim
dediğimiz zikrAllah boyutudur.

Her varlıktan her an seslenen Allah’tır.

Zikrullah, her varlıktan Allah’ın seslenişidir.

Zikrullah, her varlıktan Allah’ın kendini duyurmasıdır.

Zikrullah, bilinmenin ilk kıvılcımıdır.

Zikrullah, varlığın açığa çıkma başlangıcıdır.
Zikrullah, rûhun melodisidir.
Zikrullah, enfüstan afâka olan yürüyüşün musikisidir.
Zikrullah, bir atomu da, evreni de hareket ettiren ilâhi tınıdır.
Zikrullah, varoluşun ilk titreşimi, ilk frekansıdır.
Zikrullah, Allah'ın kendini zikretmesi, kendini zâhire çıkarmasıdır.

Zikrullah, Kâinatın musikisidir, güftekârı ve bestekârı Allah'tır.

Zikrullah, tohumdan filiz verdiren ilâhi melodidir.
Zikrullah, varoluşun ilâhi tınısıdır.
Zikrullah, varoluşun ilâhi kaynağıdır.
Zikrullah, sesin içindeki sessiz mesajları taşıyan ilâhi mektuptur.

Zikrullah, tüm kâinatın ve her varlığın, varoluşunun ilk anda ve her anda olmakta olan tınısıdır.

Zikrullah, her varlıkta her an olan titreşimdir.
Sad Sûresi 1: "ص وَالْقُرْآنِ ذِي الذِّكْرِ" "Sâd ve el kurân zîy el zikr"
Meâli: "Yarıp açığa çıkarana. Zikrin sahibi, tüm kâinat kitâbından kendini gösterir."

Zikrullah, ol emrinin ilk seslenişidir.
Zikrullah, hiçlikten zâhire çıkışın ilk patlamasıdır.
Zikrullah, varlığın oluşumunun ilâhi titreşimidir.
Zikrullah, bir atomu diğer atomla birleştiren ilâhi ışıktır.
Zikrullah, varlığın varoluşundaki ve sürüp gitmesindeki ilâhi aşktır.

Zikrullah, rûhun beden elbisesi giymesidir, bedenlerin her an Rûhtan beslenmesi, zikir ile tutulmasıdır.

Zikrullah, Allah'ın zikri demektir.
O'nun zikrinden fiil, fiilindeki zikrinden sıfatlar, sıfatlardaki zikrinden vücûdlar şekillenir.

Ve şekillenen vücûdlar her an O'nun zikriyle işleyiş içindedir.
Birinci Allâh-ü Ekber, Allah zikriyle yücedir seslenişidir.
İkinci Allâh-ü Ekber seslenişi:
Her varlıktaki fiil boyutudur.
Her varlıkta her an hiç durmadan fiiliyle fâil olan Allah'tır.
Varlıktaki işleyiş Allah'a aittir.
Allah fiiliyle yücedir.
Bu Tevhîd-i Efâl hakikatidir.
Tevhîd-i Efâl makamındaki "fiil, fâil, mefûl, amel" hakikati
iyi anlaşılmalıdır.

Fiil, varlığın kendinde olan işleyiştir.
Fâil, fiiliyle oluşturan, fiiliyle oluşturduğunda işleyen de-
mektir.

Mefûl, fiilin ve fâilin bulunduğu yerdir.
Amel, kişinin kendi vücûdunda fiile dayalı yaptığı eylemlerdir.
Kişiye, eylemlerini yapma ya da yapmama tercihi, kararı
verilmiştir.

Bu kararı uygulayıp, uygulamama kişinin kendi tercihine
bırakılmıştır.

İşte ikinci Allâh-ü Ekber, fiiliyle ekber olan Allah'tır ses-
lenişidir.

Üçüncü Allâh-ü Ekber seslenişi:
Her varlıktan her an sıfatlarıyla tecelli edip duran Allah'tır.
Allah sıfatlarıyla yücedir.
Allah'ın sıfatları şöyle adlandırılmıştır; Hayat- İlim- İrade-
Semi- Basar- Kudret- Kelâm.

Bu sıfatlara "Sıfat-ı Subutiye" denir.
Subutiye demek; Hakk'ın Zâtına sabittirler demektir, de-
ğişmeyen demektir.

Her varlıkta sıfatlar değişmez bir şekilde tecelli eder.
Hakk'ın Zâtı bâki olduğu gibi, sıfatları dahi Zâtı ile bâkidir.

Kıyamları Zâtullah ile kâimdir, kendilerine ait vücûdları yoktur.

Hakk’a mahsus olan bu sıfatların cümlesi, insanda mevcut olup, tecelli etmiş ve bütün sıfatları ile âlemi ihâta etmiştir.

Zaten ucu bucağı olmayan bu âlem, sıfatlardan ibarettir.

Bu sıfatlar kalkmış olsa âlem yok olur.

Demek oluyor ki bizim âlem dediğimiz Hakk’ın kendi sıfatlarından ibarettir.

Bunları bir bir inceleyelim.

Hayat: Bizdeki ve cümle varlıktaki dirilik Hakk’ındır.

İlim: Bizdeki ve cümle varlığın bedenindeki satır satır yazılı olan ilim, Hakk’ındır.

İrade: Varlığın var edilme, şekillenme, bedenlenme ve varlığın işleyişindeki istek Hakk’ındır.

Zerrenin de bütünün de var edilme isteği Hakk’a aittir.

Cüzi irade de külli irade de Hakk’a aittir.

Cüzi irade ve külli irade iyi anlaşılmalıdır.

Semi: Bizdeki ve tüm varlıktaki işitme Hakk’ındır.

Basar: Bizdeki ve tüm varlıktaki görme Hakk’ındır.

Kudret: Bizdeki ve tüm varlıktaki kuvvet Hakk’ındır.

İşte üçüncü Allâh-ü Ekber, sıfatlarıyla ekber olan Allah’tır seslenişidir.

Dördüncü Allâh-ü Ekber seslenişi:

Her varlığı zâtı ile tutan Allah’tır.

Zâtı mutlak olan, Zâtıyla yüce olan Allah’tır.

Allah zâtıyla yücedir.

Sûret bedenlerini tutan vücûd Hakk’ındır.

İşte vücûdu mutlak odur.

İşte bu âlem bir ağacın gölgesine benzer.

Ağacın gölgesi inkâr olunmaz, yerde siyah bir şey görünür ama kendi vücûdu yoktur.

Ağacın gölgesi Güneş sayesinde oluşur.

O gölge ağacın vücûduna bağlıdır.

İşte bu âlemdeki varlıklar gözümüze görünüyor, ama kendilerine ait vücûdları yoktur.

Hakk'ın Zâtının gölgesidir. Hakk'ın Zâtı ile dururlar.

İşte Zât makamının hakikatinde her şey her an fânidir.

Zâtı mutlak olan Allah bâkidir.

İşte dördüncü Allâh-ü Ekber, Zâtıyla ekber olan Allah'tır seslenişidir.

İlk 4 Allâh-ü Ekber seslenişi aynı zamanda Hazreti İbrâhîm'in düzenlediği fenâ makamlarındaki 4 derse işaret eder.

Bu dört ders "Zikrullah, Tevhîd-i Efâl, Tevhîd-i Sıfat, Tevhîd-i Zât" makamlarıdır.

Bu dört dersin şuhûduyla bu kâinatta her varlıkta her an yüceliğiyle tecelli edenin Allah olduğuna şâhit olunur.

İsrâ Sûresi 111: "Ve kebir hu tekbir."

Meâli: "Ve O'nu O'nun yüceliğiyle yücelt."

2. Bölüm:

2 kez söylenen, "Eşhedü en lâ ilâhe illâAllah" edindiğiniz ilâhı yok edin, ancak Allah'a şâhit olun, işareti vardır.

Bir kişi "ilâh nedir, hevâsını ilâh edinmek nedir?" bunları bildiğinde hevâsından geçer ve ilâh edindiği şeyleri terk eder ve Allah'a şâhit olma sırrına vâkıf olur.

Furkân Sûresi 43: "E raeyte menittehaze ilâhehu hevâh."

Meâli 1: "Hevâsını ilâh edineni gördün mü?"

Meâli 2: "Kendi çıkarına göre kendi yarattığı, tapındığı ilâhlığın ne olduğunu anladın değil mi?"

Öncelikle insan kendini ilâh durumuna getirdiğini anlamalıdır.

Allah'ın yüceliğinin yanında ben de varım duygusunda yaşadığını anlamalıdır.

Ezandaki ilâh kişinin kendisidir.

Kişi kendi benlik putunu kırmalıdır.

Kendi ten duvarının ardında Allah’a şâhit olmalıdır.

Hevâsını ilâh edinen bizler hevâmızı terk etmeden, ben putunu kırmadan, edindiğimiz ilâhları yok etmeden, Allah hakikatine şâhit olamayız.

Hevâsını ilâh edinmek; zannında kendi çıkarına göre yöneldiği, tapındığı ilâh inancıdır.

Şâhitlik boyutu ise, ilmi olarak gördüğü, tanıdığı Allah hakikatidir.

Şâhitlik sırrı, şehitlik sırrıdır, yâni kendi varlığından geçme sırrıdır.

Edindiğimiz ilâhı yok etme sırrı “ateist” olma sırrıdır.

Toplumun bildiği ateistlik bu değildir.

Ateist, Allah’ı reddeden değil, atalardan öğrendiği şâhit olmadığı bir Allah inancını reddetmektir.

Toplumun bildiği ateistlikte Allah yok diye inanılır.

Eğer Allah yok ise, yok olan bir şeyi reddetmek, reddiye olamaz.

Reddetmek var olan şeyi reddetmektir.

Reddetmek için bir şeyin var olması gerekir.

Ateizm konusunu bu bölümün sonunda inceleyeceğiz.

İşte ezandaki “Lâ ilâhe” bölümü, “zannına göre inandığın bir Allah yok” açılımıdır. Yâni toplumda anlatılan, “kendinin dışında göklerde bir yerde Allah yok” açılımıdır.

“İllâ Allah” açılımı ise, her varlıkta âyetleriyle, sonsuz delilleriyle kendisini gösteren Allah’a şâhit olma sırrıdır.

Tüm âlemdeki tek kudret sadece O’dur demektir.

Edindiği ilâhı yok etmeden, yâni atalarından gelen inancı, ama hiç şâhit olmadığı Allah inancını terk etmeden “İllâ Allah” boyutu açılmaz.

Neden 2 kez, “Eşhedü en lâ ilâhe illâ Allah” denir dersek?
Görünen ve görünmeyen boyutları ile iki boyutta da Allah’a şâhit olma sırrıdır.

Yâni “Huvel bâtın, huvel zâhir” hakikatidir. (Hadîd Sûresi 3)

Yâni görünen varlığın zâhirinde de ve bâtınında da “Hakk zâhir Hakk bâtın” şehâdeti vardır.

Zâhir ve bâtın boyutları çok iyi değerlendirilmelidir.

Yâni bir talebe bu görünen varlığın hem dış yüzünü hem içyüzünü bizzat tecellileriyle ihâta eden Allah’tır hakikatine şâhit olur.

Yâni buradaki şâhitlik iki cihetten de şâhit olma hakikatidir.

İki şehitlik makamından geçmeyen kimseye bu makam açılmaz.

Bu iki bölümün farklı açılımları da vardır.

Kişi kendinde de varlıkta da Allah’a şâhit olmalıdır.

3. bölüm:

2 kez söylenen, “Eşhedü enne Muhammeden Rasûlullah” hakikati ise Muhammed boyutunun işaretidir.

Muhammed boyutu nûr boyutudur

Nûr boyutunun “Hakk ve Halk” boyutları vardır.

2 kez söylenmesindeki sır ise yine Halk boyutu ve Hakk boyutunun açılımıdır.

Hakk’ın batını Halk’tır.

Halk’ın batını Hakk’tır.

Batında olan zâhire çıkar, Halk adını alır.

Halk’tan maksat Muhammed boyutudur, nûr boyutudur.

Nûr alâ nûr sırrı budur. (Nûr Sûresi 35)

Şöyle düşünelim.

Denizin içinde damlalar vardır.

Ama damlalar deniz ile birlik içindedir.

Damlalar zahire çıktığında damla adını alır.

İşte denizin içindeki görünmez damlalar batındaki Muhammed sırrıdır.

Açığa çıkmış damlalar, zâhirdeki Muhammed sırrıdır.

İşte iki kez “Eşhedü enne Muhammeden Rasûlullah” seslenişi buna işaret eder.

Hakk bir damla ise Halk sonsuz damlalardır.

Ve hepsi de tek deryadır.

Bu boyut; her varlıkta ve cümle varlıkta nûruyla âlemi saran Allah’ın Muhammed boyutudur.

Halk hakikati olan Muhammed, zâhiriyle bâtınıyla nûrunu gösterir.

4. bölüm:

2 kez söylenen, “Hayye ale’s-salâh” namaza çağrı diye çevrilir.

Oysa orada “salâh” vardır.

Salât da salâh da aynı kökten gelen kelimelerdir.

Ve birbirini tamamlar.

Salâh olmadan “dâimi salât” olamaz.

Salâh; sulh, ıslâh olmak, rahatlık, yenilenmek, temizlenmek, iyi olmak, iyi hal üzere bulunmak, durumu düzeltmek, uygun olmak, anlamında kullanılır.

Islâhat kelimesi de buradan gelir.

Kendi varlığından soyunmak, Hakk’ın nûr elbisesini giyinmek.

“Hayye ale’s-salâh”; ıslâh olun, yenilenin, varlık elbisenizi terk edin, nûr elbisenizin farkına varın, gibi çevirebiliriz.

Yâni; varlığın zâhiri ve bâtını yönüne bakıp şekil görmemek, sûret görmemek.

Varlık; sûret ve sîret boyutuyla, her iki cihetiyle de, bizzat Hakk’ın nûru ile sarılıdır.

5. bölüm:

2 kez söylenen, “Hayye ale’l-felâh”

Felâh: Kurtuluşa eren, öze eren, felâhta dâim olmak, fevz bulmak, necat bulmak.

İflâh oldu yâni kurtuldu buradan gelir.

Özü anlamak ve varlığın bir özden gelen bir açılım olduğunu anlamak, iflâh olmaktır.

Kurtuluş yâni iflâh olmak 2 boyuttur.

İlki kendi varlığından geçmek,”Fenâfillah” sırrına erişmek.

Sonra ise “Bekâbillah” zevkine erişmek.

Felâh bulmak; cümle varlık, hem zâhir hem de bâtın boyutuyla, her an Hakk’ın nuru ile hareket eder hakikatidir.

Lokman Sûresi 5: “Ulâike alâ huden min rabbihim ve ulâike humul muflihûn.”

Meâli: “İşte onlar, kendilerini vücûdlandırmanın dosdoğru yolu üzeredirler ve işte onlar Özü anlamış olanlardır.”

6. bölüm:

Sondaki 2 kez söylenen, “Allâh-ü Ekber” hakikati ise...

Hakk ve Halk boyutları seslenişinin sırrıdır.

Hakk cihetiyle ve Halk cihetiyle cümle âlemi ihâta eden Allah’ın yüceliğidir.

Rûh boyutuyla ve nûr boyutuyla yüce olan Allah’tır.

Denizin damlası da Allah’tır, kendisi de Allah’tır.

7. bölüm:

1 kez söylenen “Lâ ilâhe İllAllah”

Çok mânâlar içeren bölümdür.

“Lâ” hiçlik boyutudur.

“İlla” heplik boyutudur.

Hepliğiyle hiçliğiyle sadece Allah.

Allah, hem ehâd hem de vâhîd yönüyle tektir.

Bu cümle kâinat O’nun tekliğini gösterir.

Âl-i İmrân Sûresi 2: “Allâhu lâ ilâhe illâ huvel hayyul kayyûm.”

Meâli: “Allah’tan başka güç yoktur, O’ndan gayrisi yoktur, diri olandır, varlığı diri tutan sürüp gidenidir.”

İşte Ezan:

Ezan, görünen varlığın hakikatine ârif olmaya davettir.

Her varlıktan her an seslenenin Allah olduğunun işaretidir.

Ezan, kendini bilmeye davettir.

Ezan, vücûdumuzdan gelen sesi duymaya davettir.

Allah ile birlikte olduğumuzun ve her an Allah’a teslimiyet içinde hareket etmenin şuurunda olmaya davettir.

Ezan, hakikatlere ârif olmaya davettir.

Ezan, Allah nedir, bu hakikati bilmeye davettir.

Şâhitlik sırrına davettir.

Varlığımızdan geçmeye, Hakk elbisesini giymeye davettir.

Ezan, Hakk ile Hakk olmanın sırrına vâkıf olmaya davettir.

Ezan, Allah’a teslimiyete davettir.

Ezan, her an secdede olmanın sırrına davettir.

Ezan, Muhammed boyutundan gelen bir sesleniştir.

Onun için “Ezan-ı Muhammedî” denir.

Ezan, İlm-i Tevhîd makâmlarının işaretidir.

“Lâ ilâhe İllAllah”

Yukarıda geçen ateistlik ile ilgili düşüncelerimiz şöyledir.

Ateizm inancı; toplumda anlatılan bir Tanrı figürünü reddeden demektir.

Deizm; Tanrı varlığı yaratmıştır, işleyişe müdahale etmez, peygamber kitap yoktur diye inanılan bir inanç boyutudur.

Teizm; Tanrı ya da Tanrılar vardır, zamandan mekândan bağımsızdır, peygamber gelir, vahy vardır, kitap vardır diye inanırlar, işleyişe müdahale eden bir Tanrı vardır, diye inanılan bir inançtır.

Panteizm; Tanrı evren birdir, inancıdır.

Agnostik; Tanrı bilinemez, var mı yok mu belli değildir, diye inanılan bir inançtır.

Son dönemde gençlerimiz hızla ateist, deist oluyor.

Bunun temeli, din diye anlatılanlar, meâl diye sunulanlardır.

Hazreti Muhammed ile ilgili aslı olmayan şeylerin aslı varmış gibi anlatılmasıdır.

Din diye bilgiler sunan kesimler, nasıl bir Allah tasavvuru sunuyorlar?

Din diye bilgiler sunan kesimler, nasıl bir din anlayışı sunuyorlar.

Din diye bilgiler sunan kesimler, nasıl bir Hazreti Muhammed anlatıyorlar.

Allah hakkında bilgiler sunan kesimler; öfkeli, hiddetli, intikamcı, cezalandırıcı, bir inancı sunuyorlar.

Ayrıca, diğer inançları cehennemlik ilan eden, erkeklere sayısız cariye sunan, dullar bakireler sunan, memeleri yeni tomurcuklanmış kızlar sunan, bir Allah tasavvuru sunuyorlar.

Allah hakkında bilgiler sunan kesimler; insan gibi gören, insan gibi işiten, insan gibi konuşan, insan gibi bilen, insan gibi öfkelenen, intikam alan, kimini seven, kimini sevmeyen bir Allah inancı sunuyorlar.

Allah hakkında bilgiler sunan kesimler, çok tanrılı inançlardan gelen; öfkelenen, gökten taş yağdıran, tehdit eden, intikam alan, rızkı kesen, göklerden şimşek atan, bizden dua bekleyen, ibadet bekleyen, yapmazsak kızan cezalandıran bir Allah inancı sunuyorlar.

Her inanç kendini cennetlik görüyor, diğerini cehennemlik görüyor.

Bunu da Allah'ın üstüne atıyor.

Allah'ın kendinin yanında olduğunu, kendi gibi inanmayanı cehenneme atacağını anlatıyor.

Meâlleri de buna göre yapıyorlar, din diye de şu bilgileri anlatıyorlar.

“Biz bir toplumu yok etmek istediğimiz zaman.” (İsrâ Sûresi 16)

“Yıldırımları gönderir de onlarla dilediğini çarpar.” (Rad Sûresi 13)

“Allah’ın lanetlediği, sağır kıldığı ve gözlerini kör ettiği bunlardır.” (Muhammed Sûresi 23)

“Altı üstüne getirilmiş şehirleri devirip yıktı.” (Necm Sûresi 53)

“Altı üstüne getirilen beldeler.” (Hakk’a Sûresi 9)

“Yoksa siz, gökte olanın üzerinize taş yağdıran bir kasırga göndermeyeceğinden emin misiniz? Tehdidim nasılmış bileceksiniz.” (Mülk Sûresi 17)

“Allah, dünyada onların azaplarını çoğaltmayı ve onların kâfir olarak canlarının güçlkle çıkmasını istiyor.” (Tevbe Sûresi 85)

“Allah, gökten istediğinin kafasına yıldırım atar.” (Rad Sûresi 13)

“Aşağılık maymunlar olun.” (Bakara Sûresi 65)

“Taş olun demir olun.” (İsrâ Sûresi 50)

“Canları çıksın.” (Zâriyat Sûresi 10)

“Onların başlarının üstünden kaynar su dökülecektir!” (Hacc Sûresi 19)

“Bununla, karınlarının içindeki (organlar) ve derileri eritilecektir!” (Hacc Sûresi 20)

“Bir de onlar için demir kamçılar vardır!” (Hacc Sûresi 21)

“Hırsızların ellerini kesin.” (Mâide Sûresi 38)

“Semud kavmini yerle bir etti.” (Şems Sûresi 14)

“Nice nesilleri helâk ettik.” (Kâf Sûresi 36)

“Biz kentlerden nicelerini helâk ettik! Azabımız onları gece yatarlarken/uyurlarken veya gündüz daldıkları an yakalayiverdi!” (A'râf Sûresi 4)

“Nuh'tan sonra nice nesilleri helâk ettik.” (İsrâ Sûresi 17)

“Memeleri yeni tomurcuklanmış kızlar verilecek.” (Nebe Sûresi 33)

“Dullar ve bakireler verilecek.” (Tahrîm Sûresi 5)

“İstedığınız kadar cariye.” (Nisâ Sûresi 3)

“İri gözlü huriler verilecek.” (Vâkıa Sûresi 22)

Ve onlarca âyetin çevriminde; bizlere öfkeli, hiddetli, intikamcı, lanetleyen bir Allah inancını dayattılar.

Kur'ân'ı ona göre meâllediler.

Mekkeli müşriklerin kader inancını, Kur'ân meâllerine yansıttılar.

Zuhrûf Sûresi 55: Öfkelenen, intikam alan ve suda boğan bir Allah inancı...

Lanetleyen, sağır eden, kör eden bir Allah inancı...

Muhammed Sûresi 23: İşte bunlar, Allah'ın kendilerini lânetlediği, sağır kıldığı ve gözlerini kör ettiği kimselerdir.

Bakara Sûresi 142: Beyinsiz diyen bir Allah inancı.

Hem beyinsiz dediği iddia ediliyor.

Hem de dilediğime hidâyet veririm, dilediğime vermem diye çevriliyor.

Demek ki hem kişiyi beyinsiz yapıp, hem de hidâyet vermeyen de kendisi olarak inanılan bir Allah inancı.

Erkekleri insan yerine koyan, kadını insan yerine koymadığına inanılan bir Allah inancı.

Tahrîm Sûresi 5: Erkeğe dul ve bakire eşler...

Nisâ Sûresi 4: Erkeğe; yetim kızları, ikişer, üçer, dörder kadını, yetmiyorsa cariyelerin sunulacağına inanılan bir Allah inancı...

Nebe Sûresi 33: Erkeğe, memeleri yeni çıkmış aynı yaşta sayısız kız sunulacağına inanılan bir Allah inancı...

Duamız ibadetimiz olmazsa öfkelenen, azap gönderen bir Allah inancı..

Furkân Sûresi 77: De ki: 'İbadetiniz (duanız) olmasa Rab-bim size ne diye değer versin?' Ey inkârcılar! Yalanladığınız için, azap yakanızı bırakmayacaktır.

Ve böyle nice meâller sunup, gençleri Allah hakikatini anlamaktan uzaklaştırdılar.

Ve Hazreti Muhammed ile ilgili, aslı olmayan nice bilgileri topluma yaydılar

Din ile ilgili, nice ayrımcılığı, nice aslı olmayan bilgileri aktardılar.

İlmi araştırmaları kâfirlik saydılar.

Düşünmeyi, sorgulamayı şeytan işi saydılar.

Araştırmadan, sorgulamadan, biat etmeyi, emirlere yasaklara uymayı, beyinlere dayattılar.

Ve gençlerimiz hızla, ateist oldu, deist oldu, Allah'ı reddetti, dini reddetti, Hazreti Muhammed'den uzaklaştı.

Gençlerin, ateist deist olmasına sebep olan şey, inanç topluluklarının Allah adına sunduğu bilgilerdir.

Gençlerin dinden soğumalarının sebebi, din diye anlatılan aslı olmayan, yargılayıcı, ayrımcılık içeren bilgilerdir.

Gençlerin Allah'tan, dinden soğumalarının sebebi, ilme dayalı, şâhitliğe dayalı bilgilerin sunulmamasıdır.

İşte insan ezanda günde 20 defa okunan Eşhedü kelimesini cân kulağıyla duymalıdır.

Her bir kelimesini kâlben düşünmeli ve anlamını araştırmalıdır.

Hazreti Muhammed'e saygı ezanı anlamaya çalışmaktır.

Sadece anlamak değil, hayata geçirmeye çalışılmalıdır.

Çünkü ezandaki ana tema Allah'a şâhitlik sırrıdır.

İnsan, şâhitlik makamına gelmeli, varlığın varoluşunu, ilmî değerlere göre incelemelidir.

Ve varlığı kuşatan o ilâhi bir kudrete şâhit olmalıdır.

Bir cihette baktığımız zaman, atalardan gelen ötelerde olduğuna inanılan bir Allah inancını terk etmeden, şâhitlik makamına eremeyiz.

Onun için şu âyet sunulmuştur ve bu âyet çok iyi düşünülmelidir.

Câsiye Sûresi 23: "E raeyte menittehaze ilâhehu hevâh."

Meâli: "Çıkarına göre kendi zannınca var ettiğin ilâha tapınmayı bırak."

Şâhitlik yolu, kendi zannımızca inandığımız ilahı terk etmekle açılacaktır.

İmanın yolu şâhitlik makamıdır.

Şâhitlik, her varlıkta olan ilmî delilleri takip etmekle mümkün olacaktır.

İman da şahitlikle oluşacaktır.

İMAN NEDİR

İman ile inanç arasındaki inceliği iyi bilmeliyiz.
İnanç anne babadan din adına öğrendiğimiz bilgilere inanmaktır.

İman etmenin yolu ise emindir.
Eminliğin yolu şahitlik.
Şahitliğin yolu varlıktaki ilimdir, oradaki değerlerdir.
İman ve inanç konusu çok dikkatli incelenmelidir.
Toplumda hep Allah'a inanmayı iman olarak zannederiz.
Oysa inanmak ile iman arasında fark vardır.
İnanmakta şahit olmak yoktur.
İmanda ise şahitlik, eminlik vardır.
İnançta anne babadan öğrendiğimiz inanca dayanmak vardır.
İmanda ise Allah'a dayanmak vardır.
İnanç boyutunda dünyalık bir sıkıntıda düşüveririz.
İman boyutunda ise sıkıntılarımızı manevi güçle taşımak vardır.

Anne babadan öğrendiğimiz Allah inancı, ilme, delile, şahitliğe değil sadece inanmaya dayalıdır.

Oysa iman-eminlik başka bir şeydir.
İnanç, iman aynı şey midir?
İnanç nedir, iman nedir?
İnanç; anne babadan, yani atalardan gelen bilgilere inanmaktır.

Bir çocuk, anne babasının anlattığına inanır.

Çünkü anne baba sevgisi, anne babanın anlattığına inanmanın kapısını açar.

Çocuk anlatılanın doğru olup olmadığını bilmez.

Anlatılana şahit olmaz, yalnızca inanır.

Çünkü çocuk için anne babası kutsaldır.

İşte inanç; doğduğu ailenin, toplumun, din adına, Allah adına anlatılanlara, yapılan ibadetlere inanılmasıdır.

Kur’ân’da bu birçok yerde açıklanır.

Şimdi bazı örnekler verelim.

Bakara Sûresi 170: “Ve izâ kîle lehumuttebiû mâ enzelal-lâhu kâlû bel nettebiu mâ elfeynâ aleyhi âbâenâ e ve lev kâne âbâuhum lâ yakîlûne şeyen ve la yehtedûn.”

Meâli: “Onlara, Allah’ın sunduğu şeylere tâbi olun denildiği zaman, derler ki: Hayır, biz atalarımızı ne üzere bulduysak ona tâbi oluruz. Eğer ataları bir şeyi akıl etmiyorlar ve doğru yol üzere olmasalar da mı?”

Enfâl Sûresi 35: “Ve mâ kâne salâtuhum indel beyti illâ mukâen ve tasdiyeh fe zûkûl azâbe bimâ kuntum tekfurûn.”

Meâli: “Onlar bulundukları yerde Hakk’a bağlılık şuurunda olamadılar. Ancak onların ibadetleri, atalarından öğrendikleri şekliyle, kendi eğlenceleri ve hevâlarına göre hareket etmektedir. Bundan dolayı, hakikatleri görmemezlikten gelmeleri sebebiyle sıkıntılı hallerde kalırlar. “

Enbiyâ Sûresi 53: “Kâlû vecednâ âbâenâ lehâ âbidîn.”

Meâli: “Atalarımızı böyle kulluk yapıyor bulduk, dediler.”

Şuarâ Sûresi 74: “Kâlû bel vecednâ âbâenâ kezâlike yefalûn.”

Meâli: “Dediler ki: Hayır, biz atalarımızı böyle yapıyorlar bulduk.”

Mâide Sûresi 104: “Ve izâ kîle lehum teâlev ilâ mâ enzelal-lâhu ve iler resûlî kâlû hasbunâ mâ vecednâ aleyhi âbâenâ e ve lev kâne âbâuhum lâ ya’lemûne şeyen ve la yehtedûn.”

Meâli: “Onlara; Allah’ın size sunduğu hakikatlere ve resûlün anlattıklarına gelin, denildiği zaman: Atalarımızı ne üzere bulduysak onlar bize yeter, dediler. Ataları hakikatlerden bir şey bilmiyor ve hakikatin yolunu bulanlardan olmasalar bile mi?”

Evet, atalarımız ne sunduysa, onu doğru diye kabul ettik.

Atalarımızı ne üzere bulduysak, onu doğru kabul ettik.

Hûd Sûresi 109: “Fe lâ teku fî miryetin mimmâ yabudu hâulâ mâ yabudûne illâ kemâ yabudu âbâuhum min kabl.”

Meâli: “Bundan sonra onların kulluk ettiği şeyler hakkında içinde şüphe kalmasın. Onlar önceden atalarının kulluk yaptığı gibi sadece öyle kulluk yapıyorlar.”

Onlar nasıl ibadet ediyorsa öyle yaptık.

Onlar nasıl dua ediyorsa öyle yaptık.

Allah’a şahit olmadık, sadece inandık.

Hiç araştırmadık.

Varlık boyutunda ilimle buluşmadık.

A’râf Sûresi 28: “Ve izâ faalû fâhişeten kâlû vecednâ aleyhâ âbâenâ vallâhu emerenâ bihâ kul innallâhe lâ yemuru bil fahşâ e tekûlûne alâllâhi mâ lâ talemûn.”

Meâli: “Bir benlik içinde haddi aşanlar derler ki: Biz atalarımızı da bu yolda bulduk ve bu bize Allah’ın hükümleridir. De ki: Benlik içinde olmak, haddi aşmak, kesinlikle Allah’ın hükümleri değildir. Sizler Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri söylüyorsunuz.”

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki; anne babamızdan duyduklarımız, ibadet adına gördüklerimiz hep inanç boyutu olarak karşımıza çıkıyor.

İman ise; ancak atalarının inanç sisteminden kopup varlığın varoluşunun hakikatini arayanların ulaşacağı emin olma sistemidir.

İman yolu; atalarından gelen inanç sistemi, mantığına oturmayan kişilerde açılır.

Aradığı soruların cevabını atalarından gelen inançta bulamayan kişiler, hakikatleri arama yoluna düşer.

Ve ilme dayalı, ispata dayalı, delile dayalı cevaplar bulan kişide “İman” oluşur.

İman ancak emin olma durumuyla oluşur.

Atalarının yargı dolu inancı gönlüne oturmayan, yetim durumuna düşen kimse hakikati arama yoluna düştüğünde, iman boyutu ile buluşur.

İman, akli ve gönlü inanç yargılarından kurtulmuş insanların erişeceği bir makamdır.

İman yolunun kitâbı, kulların yazdığı kitaplar değil, varlığın canlı kitâbıdır.

Kendi beden kitâbını okuyan, kendi yaratılışının hakikatine mutlaka erişecektir.

Ve böylelikle ilmi delillerle eminlik, mutmâinlik makamına erişecektir.

Varlığın varoluşundan ve varlığı var edenden emin olan...

Kendine ve varlığa baktığında, varlığın ardında varlığı tutan, varlıktaki niteliklerin sahibinin orada tüm işareleriyle kendini gösterdiğinden emin olan...

Ve bu şuura ulaşıp bu şuurda yaşayan kimse “Mü’min-Emin” kimsedir.

İman, “Emin olmak” demektir.

Emin olan kişiye de “Mü’min” denir.

Mü’min, inandığından emin olan demektir.

Aileden gelen bilgilere, ibadetlere inanmaya “inanç” denir.

Bu inancın temeli ailedir, doğduğu toplumun âdetleridir.

İman ise; varlığın varoluşunu düşünüp, varlıkta delillere dayalı sisteme ulaşmakla oluşur.

Varlıktaki delillere “âyet” denilir.

İşte iman; varlıktaki âyetleri yâni işaretleri, delilleri incelemek ve hakikate şâhit olmakla oluşur.

İnanç; aileden, toplumdan, kitaplardan, sözlerden, hocadan, şeyhten, duydukları bilgileri, sözleri, gördükleri ibadetleri kabul etmekle oluşur.

İman ise; bizzat varlıkta olan ilimden, delillere dayalı olarak, şâhit olmakla oluşur.

Bizzat varlığın ardından, varlığın varoluşunu okumakla oluşur.

İmanî boyutta ibadet, her andır.

İmanî boyutta ibadetin vakti, sayısı, şartı olmaz.

Atalardan gelen inanç boyutunda ise ibadetin şekli, vakti, sayısı vardır.

Atalardan gelen inanç boyutunda ayrıca topluluklara göre değişiklikler de vardır ve birbirini kabullenmeme de vardır.

Yâni Sünni inanç; Alevi ya da Bektaşî ya da kendi gibi olmayan inançları, ibadetleri uygun bulmaz.

Bektaşî ya da Alevi inanç da, Sünni inancını ve ibadetini uygun bulmaz.

Bu durum, cemaatlerde, tarikatlarda, mezheplerde ve din adına ortaya çıkan, Müsevilik, Hristiyanlık, Müslümanlıkta da görülür.

İman, yâni mü'min olma boyutunda, ibadetin vakti, şekli, şartı sayısı olmaz.

Gönlünde iman olan âşığın ibadeti sayılara sığmaz.

İbadetten maksat, Allah'a her an kul olmanın şuuruyla yaşamaktır.

Mevlâna der ki:

“Âşıklar, daima namazdadırlar! O gönüllerindeki aşk, başlarındaki ilâhi sevgi ne beş vakitle yatıştır, ne de beş yüz bin vakitle geçer gider!”

“Kulluk sadece cesetle değil, gönülle ibadet etmektir.”

“Mihrabı dost cemali olan kimse için, yüz çeşit namaz, yüz çeşit rükû ve secde vardır” der.

Bu konuda Cenab-ı Hak: “Ne yana dönerseniz Allah oradadır” buyurmuştur.” (Alıntının sonu)

Aşk ancak, mü'min olan, yâni iman eden kişinin kâlbinde kaynayan bir duygudur.

Bu duygu hiç sönmeden bir ömür akar gider.

Bu duygu her an gönlünde ilâhi aşk olarak tecelli eder.

Nasıl ki bir kadın bir erkeğe, ya da bir erkek bir kadına âşık olduğunda, hep onu düşünür, hep onu hissederse, ilâhi aşk da her an gönülde hiç durmadan kaynar durur.

İlâhî aşk tarife sığmaz,

O aşkta kulluğun zamanı olmaz, anı olur.

Kişi; aileden öğrendiği din inancıyla, ibadetle, beş vakit namaz ile oruçla, Hacc ile kurtuldu sanır.

İnanıyorum dedi diye kurtuldu sanır.

Kûr'ân'da bu durum açıklanır.

Ankebût Sûresi 2: “E hasiben nâsu en yutrekû en yekûlû âmennâ ve hum lâ yuftenûn.”

E hasibe el nâs : Düşünme, sanma, hesap etme, araştırma, insanlar,

En yutrekû : Bırakılacak, kurtulma, terk etmek,

En yekûlû amenna : Onların demeleri, inandık, iman ettik,

Ve hum lâ yuftenûn : Onlar, imtihan, düşünmek, varoluşu düşünmüyorlar,

Meâli: “İnsanlar, inandık demeleriyle kurtulduklarını mı sanıyorlar? Fakat onlar varoluşu anlamak için dikkatlice düşünmüyorlar.”

İşte burada işaret edildiği gibi, sadece inandık diye kurtulmak olmaz.

Yâni bir kişi doktorum dese, doktor olmaz.

Ancak tıp fakültesine gidip, belli bir eğitim sonrası tıp ilmine âşık olanlar doktor olur.

İşte iman da ancak ve ancak varlık okulunda, varlık kitaplarını okumakla, varlıktaki hakikatlere şâhit olmakla oluşur.

İşte kulluk hakikati de iman makamına erişmekle oluşur.

İşte kişi bilmelidir ki imanı olmayanın kulluğu olmaz.

İman ateşi içine düşen kimse, nasıl iman edilir bunun arayışına girer.

Kişi bilmelidir ki iman;

Kendini okumakla oluşur.

Varlığını incelemekle oluşur.

Her varlığın ardında varlığı tutanı anlamakla oluşur.

Yâni her yerde, Allah’a şâhit olmakla oluşur.

İçine hakikatin arayışı düşen kimse, yerinde duramaz.

Hakk’a şâhit olmanın yolunu öğrenmek ister.

İman olmadan kulluk olmaz.

İman olmadan edeb bulunmaz.

İman Hakk’tan emin olmaktır.

Her varlığın ardında Hakk’ı görmektir.

İman dünyaya değil Allah’a bağlanmaktır.

İman, kavganın içinde olmak değil, barışın içinde olmaktır.

İman, insanları inançlarına göre ayırmak değil, tüm bedenleri tutan Allah’tır şuuruna ulaşmaktır.

İşte iman ehli hakikate erişmiş kişidir.

Onlar sulh makamına erişmişlerdir.

Onlar asla çevrelerine zarar vermezler.

En’âm Sûresi 82: “Ellezîne âmenû ve lem yelbisû îmanehumbi zulmin ulâike lehumul emnu ve hum muhtedûn.”

Meâli: “İman edenler, inançlarını zulüm ile karıştırmazlar. İşte onlar güvenilir olanlardır ve onlar doğru yolu bulanlardır.”

İman ehli güvenilir olandır.

Onun için Hazreti Muhammed'e "Muhammed'ül emin" denilmiştir.

İman yolunun başlangıcı ilimdir.

İlmin yolu şâhitliktir.

Şâhitliğin yolu İman, mü'minlik makamıdır.

Yâni Hakk'tan emin olma makamıdır.

İman sahibi yâni mü'min olan;

Her nereye bakarsa baksın, varlıkta Hakk'ın cemâlini seyreder.

Her nereye bakarsa baksın, varlığın ardında varlığı tutan Hakk'tır şuurunda yaşar.

Bir taş a baksa, bir kuşa baksa, bir ağaca baksa, cümle varlıkta Hakk'ın sonsuz tecellisini seyreder.

İman sahibi yaşantısında kendini gösterir.

Kimseye zerre kadar zarar vermez.

Kimseyi aldatmaz.

Kimsenin hakkını yemez.

Kimseyle alay etmez.

Kimsenin ardından konuşmaz.

Zenginlik derdine düşüp, birilerini soymaz.

Komşusu aç iken o tok yatmaz.

Komşusu sıkıntı içindeyken o rahat yaşamaz.

Asla lüks içinde yaşamaz.

Sıkıntısı olana koşar.

Acı çekenle acı çeker.

Herkesi Allah'ın kulu bilir. Asla kimseye hor bakmaz.

Emaneti ehline verir.

Kişi ayrımcılığı yapmaz.

Sözünde durur, sözünde yalan olmaz.

İman sahibi, mü'min olandır.

Mü'min olan güvenilendir.

İman ilimsiz olmaz.
İlim şâhitliğe götürür.
Şâhitlik ise emin olmaya götürür.
Eminlik mü'minliğe, mü'minlik imana götürür.
İlim varoluşu anlama yoludur.
Varoluşu anlama yolu imana götürür.
İman ve ilim inceliğini çok iyi düşünmeliyiz.
Anlatılan bilgilerle hareket etmek mi, ilim üzere hareket etmek mi, bunu çok iyi süzmeliyiz.
Elbette bilgi de önemlidir, lakin bilgi ilim ile bağ kurmalıdır.
İnanç boyutunda kalan kişi, duyduklarına, okuduklarına inanan kişidir.
İman boyutuna erişen kişi ise, ilim ve şâhitlikle hareket eden kişidir.
İnanç boyutunda ilim gerekmez, duydukları, okudukları, gördükleri yeterlidir.
İnanç kişiyi kibre götürebilir, benim inancım doğru iddiasına götürebilir.
İman ise, tevazu ve teslimiyete götürür.
İmanda ilim şarttır.
İnançta ise ilim gerekmez, sadece inanmak yeterlidir.
İman sahibi olan kişi, ilim üzere hareket eden ve varlıktaki işaretlere şâhit olarak, varoluşu anlayan, ilmi olarak gönlü mutmâin olan kişidir.
İman ancak, ilmi bir şâhitlikle mümkündür.
İnanç ise, anne baba hangi inanç üzere ise o yolu takip etmektir.
Ya da gittiği ve sevdiği bir topluluğun aktardığı bilgilere inanmaktır.
İsrâ Sûresi 36: "Ve lâ takfu mâ leyse leke bihî ilm."
Meâli: "Bir ilim ifade etmeyen şeylerin ardına düşmeyin."

İlim olmadan bir şeye inanmak, kişiyi şeytana esir eder.

İlim olmadan, şahit olmadan bir şeyi anlatmak, duyduklarını aktarmaktır.

İlim olmadan, bir inanca dayalı tartışmalara girmek, şeytana hizmet etmektir.

Hacc Sûresi:

3- İnsanlardan, Allah hakkında bir ilim olmaksızın mücadele eden bazı kimseler vardır. O halde olanların hepsi şeytani hallere tâbi olurlar.

8- İnsanlardan, Allah hakkında bir ilim olmadan ve doğru yolu bulmadan ve her varlığın aydınlatıcı bir kitap olduğunu anlamadan mücadele eden bazı kimseler vardır.

9- Onlar Allah yolundan kendi cehaletlerine saptırırlar, birbirlenip ikiliğe düşürürler. O halde olanlar yaşamlarında kaybederler ve onlar için ölünceye kadar cehaletin o yakıcı sıkıntılı hallerinde kalmak vardır.

İlim; varlığın özünde olan, varlığın varoluşunun ve varlığa ait olan sonsuz inceliklerdir, yazılımdır, hakikatlerin tecellisidir.

İlim üzere olmak; direkt varlık kitâbına yönelmekle, varoluşu ilmî değerlere göre tefekkür etmekle mümkün olacaktır.

İnançta ise, her inanç grubunun kendi inançlarını yansıtmak için yazdığı kitaplara, sözlere yönelmek vardır.

Kitaplarla ya da sözlerle, aktarılan bilgilerde hatalar, kaymalar, şaşmalar olabilir.

Çünkü bilgi, kişinin inandığını anlatma boyutudur.

İnandığını anlatan insan, şahit olmadan da bilgiler aktarabilir.

İlimde ise hata, kayma yoktur.

İlim yazılımı varlığın kendisidir.

Onu oraya yazan da Allah'tır.

Allah, alîm esmasıyla ilim sıfatını varlığa yazar.

Varoluşun yazılımlarından biri olan ilimle, varlık oluşur, şekillenir.

Allah'ın varlıktaki ilim tecellisi; Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojidir.

İman, ancak ve ancak ilimle mümkündür.

İlim ise, Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji ile bağ kurmaktadır ve bunların kaynağına ermektedir.

İlim kişiyi, varlığın varoluşuna, varlığın işleyişine, varlığın şekillenmesine, varlığın sürecine götürür.

İlim kişiyi, kendi vücûdunun işleyişini anlamaya götürür.

Kişi kendi vücûduna dönüp incelese, vücûdunun işleyişinin bir ilim üzere olduğunu anlar.

Tüm Evren, bir ilim üzere işler ve hareket eder.

İlim kişiyi, şahit olmaya götürür.

Şâhit olan kişi; emin olur, emin olan, iman sahibi olur.

Şâhit olmak; görmektir, anlamaktır, delillerle hareket etmektir.

Allah'a inanan kişi, annesi babası inandığı için inanmıştır.

Allah'a şâhit olan kişi ise, onun varlıktaki işaretlerini yâni âyetlerini görmüştür, incelemiştir, mutmâin olmuştur.

Onun için Hazreti Ali; "Görmediğim bir Rabbe inanmam" demiştir.

Onun için Kur'ân'da onlarca âyette; "ilimden ayrılmayın, ilimsiz hareket etmeyin" diye bildirilir.

Gel kardeşim:

İlimden ayrılma, hep ilimle hareket et.

İlim ifade etmeyen bir şeyin ardına sakın düşme.

Bil ki ilim, varlığın varoluş sıfatlarından biridir.

Bil ki ilim, Allah'ın sıfatlarından biridir.

Bil ki ilimsiz her şey seni; ikiliğe düşürür, bilmişliğe sürükler, kibre düşürür.

Bil ki ilim, yol göstericidir, rahmettir.

İlim, sevgi ile tevâzu ile tenezzül ile tefekkür ile okunmalıdır.

O zaman ilim nice sırlarının kapılarını açacaktır.

Gel kardeşim:

“İlmel yakîn” âyetini çok düşün.

Tekâsür Sûresi 5: “İlmel yakîn.”

Gel kardeşim;

İlimden şaşma.

Şâhit olmadan inanma.

Ezanda günde 20 defa okunan “Eşhedü” kelimesini hiç unutma.

Şâhit olmak “İlmel yakîn, Aynel yakîn ve Hakkel yakîn” makamlarına erişmekle mümkündür.

Şimdi “İlmel yakîn, Aynel yakîn ve Hakkel yakîn” makamlarını inceleyelim.

İLMEL YAKÎN- AYNEL YAKÎN- HAKKEL YAKÎN

Bu âlem nasıl var olmuştur?

Gördüğümüz varlık ve kendi bedenlerimiz nasıl var olmuştur?

İnsan varoluşu ve var edeni nasıl anlayabilir?

Varoluşu ve var edeni anlamanın yolu, hissiyatı, metodu nedir?

Görünen bu âlem nasıl var olmuştur ve nereden var olmuştur ve işleyişi nasıldır?

İşte İlmel yakîn, Aynel yakîn ve Hakkel yakîn; varoluşu ve var edeni anlamaya kapılar açar.

İlm el yakîn-İlmel yakîn:

Tekâsür Sûresi 5-6: “Kellâ lev talemûne ilm el yakîn, le terevunne cahîm.”

Kellâ	: Hayır, asla, katiyen, hiçbir zaman, bilakis,
Lev talemûne	: Keşke, eğer, ise, olursa, siz bilseydiniz,
İlme el yakîni	: İlmel yakîn, kesin bilgi, kesin delilleriyle bilme,
Le terevunne	: Elbette, görmek için, göreceksiniz, anlayacaksınız,
El cahîme	: Kendini farklı gören, azmışlık, ego, cehaletin benlik hâli,

Meâli: “Eğer hakikatleri kesin delilleriyle bilerseniz, elbette cehaletin o benlik hallerini anlayıp tanırırsınız.”

Ayn el yakîn- Aynel yakîn.

Tekâsür Sûresi 7: “Summe le terevunnehâ aynel yakîn.”

Summe : Daha sonra, ardından, sonra,

Le terevunne hâ : Elbette, görmek için, göreceksiniz,
anlayacaksınız, O'nu,

Ayne el yakîn : Aynel yakîn, göz, aynılık derecesinde, kesin,
kati,

Meâli: “Ardından O'nu aynel yakîn görüp anlayacaksınız.”

Hakk el yakîn- Hakk el yakîn

Vâkıa Sûresi 95: “İnne hâzâ le huve hakkul yakîn.”

İnne hâzâ le huve : Muhakkak ki bu elbette o, bu,

Hakku el yakîni : Kesin olarak gerçektir, hakikat,

Meâli: “Muhakkak ki kesin olan o gerçek elbette budur.”

İlmel Yakîn:

Tüm kâinat kitâbı Allah'ın ilminin yazılı olduğu sayfalardır.

Hakikatler kâinat kitâbında satır satır yazılıdır.

Her varlık, ilmin sonsuz sayfalarıdır.

Varoluşu ve var edeni anlamak, ancak ve ancak varlık
kitâbındaki ilmi okumakla, anlamakla mümkündür.

İlim Allah'ın alîm sıfatının tecellileridir ve tüm varlık bu
ilimle açığa çıkar, varlık sayfalarında hep o ilim yazılıdır.

Kişinin Hakkı kesin delilleriyle bilmesi, kâinattaki Mate-
matiksel sistemi, Fiziksel, Kimyasal, Biyolojik işleyişi idrak et-
mesiyle mümkündür.

Varoluşu ve her an devam etmekte olan yeni doğuşları ve
işleyişi anlamak, varlıktaki ilmi işaretleri okumaktan geçer.

İşte İlmel yakîn; kâinatta her an olmakta olan tecellileri
idrak etme boyutudur.

Varlığın beşeri sistemi olan, Fiziksel, Kimyasal, Biyolojik
işleyişi okumak, anlamak İlmel yakîn boyutudur.

Varlıktaki Fiziksel işleyişi, Fizikten çıkan Kimyasal işle-
yişi, Kimyadan çıkan Biyolojik işleyişi, Biyolojiden çıkan be-
denleri, ilimsel boyutta incelemek “İlmel yakîn” boyutudur.

Her varlıktaki işleyişin ilimsel boyutu o varlığın varoluşunu bizlere gösterir.

Misal; gözün varoluşu ve gözün görmesi ilimsel bir işleyiş ile dir.

Aynel Yakîn:

Ayn kelimesi; bakış, göz, zat, benzer, seyretmek, aynısı, tıpkısı, kendisi gibi birçok anlamlara gelir.

Kişi, her varlıkta Hakk’a ait olan aynılıkları müşahade ettiğinde yâni şâhit olduğunda yâni gördüğünde bu makamı anlar.

Varlık farklı farklı görünse de, her varlığı tutan aynılık boyutu vardır.

Yâni şöyle örnek verirsek, elektrik lambada da, fırında da, buzdolabında da aynıdır.

İşte her varlıkta olan rûh aynıyla Hakk’a aittir.

Rûhtan açığa çıkan fiil ve sıfatlar tüm varlıkta aynıyla Hakk’a aittir.

Tüm bedenleri tutan Hakk aynıyla Hakk’tır.

Hangi varlığa bakarsak bakalım, her varlıkta aynılık dereceleri vardır, her varlığın içindeki işleyiş, sıfatlar birbirinin aynısıdır tüm varlığı tutan Zât aynıdır.

Hallacı Mansur bu zevkle “Enel Hakk” dedi.

Aynîyle bu kâinat “Zatı Mutlak” olanı gösterir.

Ayn makamında talebe rûh sırrına vâkıf olur, bilir ki kendindeki ve varlıktaki rûh aynıyla Hakk’tır.

Hakkel Yakîn:

Hakkel yakîn rûh, nûr boyutudur.

Yâni damlanın deryadan, deryanın damladan ayrı olmadığı boyuttur.

Muhammed makamıdır.

Halk makamıdır.

“Allah ile Muhammed’i gördüm bir vücûd” sırrı bu makama işarettir.

Talebe, Hakk Halk sırrına vâkıf olur.

İşte bu kâinat halkiyet sırrıdır ve Hakk ile kâimdir

Hakkel yakîn, Halk ve Hakk birbirinden ayrı değildir.

Halkiyette Hakk vardır.

Hakk halkiyeti kuşatır.

İşte kesin olan gerçek Halk Hakk yakınlığıdır, aynılığıdır.

Bir göz doktorunu düşünelim:

Doktorun gözü anlamak için, gözü hücre hücre incelemesi “İlmel yakîn” boyutudur.

Gözün görme sırrına ve tüm gözlerin aynıyla birbirine benzermesi “Aynel yakîn” boyutudur.

Gözü oraya takan kimdir, o gözden görme tecellisi kime aittir? Hakikatine ulaşması “Hakkel yakîn” boyutudur.

İşte kişinin bedeninin işlevini ilmî olarak incelemesi, bedenindeki işleyiş ve sıfatlara ve bedenini tutan kuvveye, ilmi olarak şahit olması, “İlmel yakîn” boyutudur.

Tüm bedenlerin geldiği ve tüm bedenleri ayakta tutan rûh boyutu “Aynel yakîn” boyutudur.

Allah âyetinde; “Nefahu fîhi min rûhî-rûhumdan üfledim”der.

Görünen bu âlemi anlamanın yolu “İlmel yakîn” yoludur.

Varlığın birbiriyle aynılık derecesinde yakınlığı ve aynı kaynaktan gelişini hissetmenin yolu da “Aynel yakîn” hissidir.

Tüm varlığı tutan Hakk boyutu da “Hakkel yakîn” zevkidir.

İşte İlmel Yakîn; tecelliler boyutu olup, bu boyut, varlığın varoluşunun ve işleyişinin boyutudur.

Varlığın varoluşu ve işleyişi fiziksel, kimyasal, biyolojik işleyişle mümkündür.

İşte bunları anlamak “İlmel yakîn” boyutudur.

Aynel yakîn ise; rûh boyutudur.

Tüm varlığın geldiği kaynak rûh boyutu olup, tüm varlıktaki rûh Hakk'ın rûhudur.

Onun için âyetle “Nefahu fîhi min rûhî-rûhumdan üfledim”der.

İşte tüm varlıkta olan can, aynıyla aynı candır.

“Hakkel Yakîn” boyutu ise; nûr boyutudur.

Rûh boyutunun geldiği âlem, nûr boyutudur.

Nûr Sûresi 35. âyetle geçen; “Nûr alâ nûr-nûr üzere nûr, Allah yerlerin ve göklerin nûrudur” bu hakikate işaret eder.

Her varlıktaki nûr Hakk'tır

Cümle varlıktaki nûr Hakk'tır

Her varlıktaki nûr ile cümle varlıktaki nûr tek nûrdur ve Hakk'tır.

Her varlıktaki damla nûra Muhammed boyutu denir.

Cümle varlığı tutan tek nûra Allah denir.

“Kendi nûrumdan seni, senin nûrundan âlemi yarattım” hakikati, cümle âlemin nûrdan süzülüp geldiğine işaret eder.

Her varlıktaki nûr, Muhammed nûrudur, Muhammed makamıdır

“Allah ile Muhammedî gördüm bir vücûd” sırrı buna işaret eder.

Kim ki bu makamın zevkine ulaşırsa o kişi Muhammedî şuur üzere yaşar.

İnşAllah bu hakikatleri aşkla, sadâkatla, samimiyetle idrak etmeye, zevk etmeye çalışırız.

Muhammedî şuura ulaşmak, ilimle hareket etmekle mümkündür.

İlim inceliğini çok iyi kavramalıyız.

Kitaplardan aktarılan yazıları, bilgileri ve dilden dökülen sözcükleri, ilim zannettik, bilim zannettik.

Oysa, İlim- Bilim- Bilgi arasında ince ayrıntılar vardı, ama biz hepsini aynı zannettik.

Peki, neydi bu ince ayrıntılar?

Neydi İlim?

Neydi Bilim?

Neydi Fen?

Neydi Bilgi?

Neydi Sosyal Bilim?

Bilgiler, sözcükler ilim miydi?

Kitaplarda yazılı olanlar bilim miydi?

Oysa ilim; varlığın özünde yazılı olan, varlığın varoluş sistemidir.

Fen; ilmin kolları olan, Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojinin ortak adıdır.

Bilim; açığa çıkan varlık boyutunda, yapılan keşiflerdir, okumalardır.

Fen okumalarına “Bilim” denir.

Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji boyutunun incelenmesi, “Bilim” boyutudur.

Bilgi ise; yapılan incelemelerin söze dökülmesidir.

Yapılan tespitlerin, doğru ya da yanlış olarak anlatılması, yazılara dökülmesidir.

Sosyal bilim ise; varlığın varoluşu ve topluluk oluşması ve bir varlığın diğer varlıkla olan, toplumsal yaşantıda bağları, ilişkileri, davranışları idi, doğadaki varlığın birbirine olan muhtaçlığı idi.

Şimdi teker teker açmaya çalışalım.

İlim; varlığın kendinde olan, varoluş sisteminin satır satır yazılı olan ilâhi yazılımın işaretleridir.

Bu yazılım boyutuna; “Levh-i Mâhfuz” denir.

Burûc Sûresi 22: “Fî levhın mahfûz.”

Meâli: “Tüm hakikatler, varlık sayfalarının içinde muhâfaza edilmiştir.”

Levha; sayfa, yazılı olan, levha, üzerinde ilmin yazılı olduğu levhalar.

Mahfûz; muhafaza edilen, saklanan, korunan, içindeki taşıdığı değeri hiç eksiltmeden ya da arttırmadan koruyan, koruyup aktaran,

Varlıkta yazılı olan ilim, varlığın geldiği boyut olan “Levh-i Mâhfuz da” gizlidir.

Varlık var olmaya başlayınca, Fizik, Kimya, Biyoloji, Matematik olarak tecelli eder.

Fizik, Kimya, Biyoloji, Matematik, o ilmin boyutlarıdır.

Varlığın; Matematik boyutu, Fizik boyutu, Kimya boyutu, Biyoloji boyutu vardır.

Varlık bu boyutlarla var olur, şekillenir.

İşte bu varoluşun varlıktaki yazılı boyutu ilimdir.

Kitaplarda yazılan bilgilere, dil ile aktarılan sözlere ilim denilemez.

İlim aranacaksa, kesinlikle varlığın özüne bakılmalıdır.

Evrenin ve her bir varlığın varoluşunu anlamak için ilim şarttır.

Çünkü Evren ve her bir varlık, ilimsel bir yazılımın tecellisidir.

Varoluş için ilim şarttır, varoluşunu anlamak için de o ilimle buluşmak şarttır.

Bunu çok iyi bilen Hazreti Muhammed, düzenlediği ezanda, günde 20 defa “Eşhedü” kelimesini duyurarak, insanlara şâhit olmalarının yolunun ilim olduğuna işaret etmiştir.

İlim kişiyi şâhit olmaya götürür.

Şâhit olmak, varlığın özünde olan işaretlerle mümkündür, bu işaretlere âyetler denir.

Kur’ân’da buna çok güzel vurgu vardır.

İsrâ Sûresi 36: “Ve lâ takfu mâ leyse leke bihî ilm.”

Meâli: “Bir ilim ifade etmeyen şeylerin ardına düşmeyin.”

İlim şâhit olmaya götürür.

Şâhit olmak, ispata götürür, eminliğe götürür.

Çünkü kişi gördüğü şeyi inkâr edemez.

Şâhit olmak, görüşmektir, buluşmaktır, anlamaktır, içyüzünü görerek hakikate erişmektir.

Onun için Kur’ân, ilim üzere olmayı tavsiye eder.

Hacc Sûresi 3: “Ve min el nâsi men yucadilu fî Allâh bi gayrı ilmin ve yettebiu kulle şeytan merid.”

Meâli: “İlme dayanmadan, Allah hakkında konuşan kim-seler, şeytani hallere kapılır giderler.”

Bilim ise; her bir varlığın varoluşunun temel kaynağı olan ilmi takip ederek, varlığın kendinde olan işaretleri anlamak için, önce gözlemleyerek, daha sonra deneyler yaparak, ilmi anlamaya çalışmaktır, o ilimden tespitler çıkarmaktır.

Bir örnek vermek gerekirse:

Bir meyve düşünelim, kayısı ya da şeftali ya da incir olsun.

Her bir meyvenin kendinde; Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojik boyut vardır, işte bu ilimdir.

Şimdi o meyvenin kimyasal boyutunu inceleyelim:

Laboratuvarda, meyvenin içindeki, kimyasal boyut olan; sodyum, potasyum, kalsiyum, glikoz, gibi oranları ortaya çıkarmak bilimdir.

Bilimin dayandığı tek kaynak ilim boyutudur.

Şimdi bilime dayalı olarak, yaptığımız tespitleri, söze dökelim, kağıda yazalım.

İşte söze dökülen sözler, kağıda yazdığımız yazılar bilgidir.

Bilgide hatalar olabilir, çünkü yaptığımız tespitler, tam olmayabilir.

İlim ve bilimde hata yoktur, bizim onu okumamızda hatalar olabilir.

Fakat yapılan bu hatalar da bile, bilimin daha çok gelişmesine sebep olur.

Çünkü kişi yaptığı hatayı fark ederse, döner tekrar tekrar inceleme yapar.

Bu incelemeler kişiye daha derin baktırır.

Edison, ampulu icat etme yolunda, yüzlerce defa deney yaptı.

Ona sordular: “999 kez hata yapmanıza rağmen, bininci deneyi yapacak gücü nereden buldunuz?”

Edison şu cevabı verdi: “Ampulün icadı bin aşamalı bir süreçti. Hata gibi görünen ilk 999 aşama, bininci ve son aşamaya götüren öğrenmelerle doluydu.”

Bilimsel tespitlerde eksikler çoktur, ama her bir eksik gibi görünen parça bütüne götüren bir yoldur.

Varlığın dış yüzü ve içyüzü olarak iki boyutu vardır.

Ayrıca içyüzünün sonsuz boyutu vardır.

İşte kişi, varlığın varoluşuna ve varlıktaki sırlara merak duyduğunda, sorular sorduğunda, sorduğu soruların cevabını bulacağı yer, varlığın kendidir, varlıktaki ilim boyutudur.

İlim tektir, varlığın özündeki yazılımdır.

Bilim ise, ilmin kollarıdır, Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji gibi.

Bunların her birinin, birbirlerine bağlı olan farklı farklı kolları vardır.

İşte:

İlim; varlığın varoluşuna etki eden ve varlığın kendinde yazılı olan ulvî boyuttur.

Bilim; ilmin araştırılmasıdır, yâni varlığın Matematiksel, Fiziksel, Kimyasal, Biyolojik boyutunun incelenmesidir, keşfidir.

Fen; varlığın, Matematiksel, Fiziksel, Kimyasal, Biyolojik boyutunun ortak adıdır.

Fen Fakülteleri, bu dalları incelemek üzere kurulmuştur.

Kur'ân'da Rahmân Sûresi 48. âyette "Fen-Efnan" kelimesi geçer.

Rahmân Sûresi 48: "Zevâtâ efnân."

Zevâtâ; Zâtlar, kişiler, sahipler

Efnan; Fen, ilim, dallar, fidan, şube, çeşit, tüm varlık

Rahmân Sûresi 48: "Zevâtâ efnân."

Meâli: "Fen bilimi varlığın Zâtını anlamaya götürür."

Bilgi; ilim araştırılırken yapılan tespitlerin doğru veya yanlış kâğıtlara dökülmesi, dil ile anlatılmasıdır.

Sosyal bilim ise; her bir varlığın diğer varlıkla olan yaşam ilişkileridir.

Mesela; Arıların çiçeklerle olan ilişkisi, koyunların yeşilliklerle olan ilişkisi.

İnsanların, tüm varlıkla, tüm doğa ile tüm evren ile olan ilişkisi ve bağları, hep sosyal bilimdir.

Sosyal alanda olan her bir varlığın içsel özellikleri, doğa ile ilişkisi, uyum dereceleri hep sosyal bilimdir.

İnsanın varoluşu; Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji biliminin tecellileri ileler.

İnsanın yaşamı ise, Sosyal bilime bağlıdır.

İnsanın su ile hava ile toprak ile ateş ile olan bağları sosyal yaşantıda şarttır.

Mesela, insanın soluduğu havadaki oksijen ağaçların hediyesidir.

İnsan ağaçlara iyi bakmalıdır, onlara zarar vermemelidir.

Eğer insan onlara zarar verirse kendine zarar verir.

Bu durum, su için de, hava için de, toprak için de geçerlidir.

Sosyal yaşantıda bir denge vardır, insan varlığın sosyal yaşantı boyutunu iyi okumalı ve dengeyi bozmamalıdır.

İnsanın doğaya zararı, bitkilere, hayvanlara zararı kendi geleceğine zarardır.

İşte Sosyal bilim, insanın doğa ile olan ilişkisidir, bu ilişkiyi insan iyi anlamalıdır.

İnsan kendi içinde rahmâni boyutu da, şeytani boyutu da taşır.

Şeytani boyutu açığa çıkaran şeytanlaşır.

Rahmâni boyutu açığa çıkaran insanlaşır.

İşte İlmel yakîn, Aynel yakîn ve Hakkal yakîn boyutları Allah'a şâhitlik konusundaki makamlardır.

Varlığın kendisi ve insanın kendi öz bedeni ilmi bir kitâbdır.

Bu ilmi kitâb kişinin asla vazgeçmeyeceği kitâb olmalıdır.

Bu kitâbın içi sonsuz sırları barındırmaktadır.

Bu kitâbın içine giren içsel yolculuk yapacaktır.

İÇSEL YOLCULUK NEDİR

İçsel yolculuk kişinin kendi bedenini tanıma yolculuğudur.
Kendi bedeninin işleyişini, niteliklerini tanıma yolculuğudur.
İnsanın kendini fethetmesi, en büyük fetihtir.

İçsel yolculuk nedir?

Kendi vücûd şehrimize olan, içsel yolculuk nasıl yapılır?

Enfûs yolculuğu nedir?

İnisiye olmak yâni kendi vücûd şehrine sülûk etmek nedir?

İçsel yolculuk yâni “enfûs- ins- inisiye- nefis- nüfus” arayışı nedir?

Kişinin kendi vücûd âlemine yaptığı yolculuk nedir?

Enfüsten âfaka, âfaktan enfüse akış nedir?

Her şey bir tohumdan açığa çıktı, kâinat ağacında göründü.

Her şey bir tohumdan akıp geldi, bir tohuma akıp gidiyor.

Enfüsten âfaka yürüdü âlem, âfaktan enfüse yürüyor âlem.

Tohumda ne varsa, zamanı geldikçe açığa çıkıyor, açığa çıkan ağaç, çevresinde olan her şeyi kaydedip yeni bir tohuma dönüşüyor.

Kâinat ağacının tohumu insandır.

Kâinat ağacı her şeyi derledi topladı, insana aktardı.

Cümle âlemde ne varsa insanda vardır.

Cümle âlemin sırrı, insanın kendi vücûd şehrinde vardır.

Kişinin vücûdu, kâinatın A'dan Z'ye fihristidir.

Tüm soruların cevabı insan vücûdundadır.

Kişi, kendi vücûdunun iç âlemine, idrâki bir adım attığında, kendi seyr-ü sülûk yolculuğu başlamıştır.

Onun için Yûnus Emre:

“Mânâ evine daldık

Vücûd seyrini kıldık

İki cihan seyrini

Cümle vücûdda bulduk” demiştir.

Kendini ve varoluşu merak eden kimseler, bazı soruların cevaplarını ararlar.

İşsel yolculuk kişinin kendini bilme yolculuğudur.

İnsan sorgulayan, cevaplar arayan bir varlıktır.

Yeryüzünde sadece insan, kendini tanımak için sorular sorar, cevaplar arar.

Kâinat nasıl var oldu?

Ben kimim?

Ben nasıl var oldum?

Benim vücûdum nasıl oluştu?

Beni var eden kim?

Nereden geldik, nereye gidiyoruz?

Bir yaratıcı var mı?

Görünen bu âlemin sırları nedir?

Aslımız, kaynağımız nedir?

Doğuş, ölüm, yaşam, yaşlanma nedir?

Ölünce ne oluyor, nereye gidiyoruz?

Görünen âlemin görünmeyen boyutu nasıl anlaşılır?

Bütün her şey akıp gelen bir ışıktan mı var oldu?

Tekrar var olacak mıyız?

Bunlar gibi onlarca sorunun cevabını arayan kimseler, yeri gelir cemaat cemaat dolaşır, yeri gelir farklı inançları dolaşır, yeri gelir felsefe ile ilgilenenleri bulur.

Ve gün gelir, bu soruların cevaplarını arayan samimi kimselerle karşılaşır ve onlar, soruların cevaplarının kişinin kendi vücûd şehrinde olduğunu söylerler.

Zaten bu soruların cevaplarını arayan kimseler, öncelikle kendi vücûd varlıklarını “Ben kimim?” diye sorgularlar.

İşte içsel yolculuk dediğimiz, varoluşun hakikatinin ne olduğunun merakından doğan bir arayışla, kendiyle tanış olma yolculuğudur.

Kişi bilmeli ki, aradığı cevaplar kendi vücûd şehrinde vardır.

Varlığın varoluşunun tüm sırları, kişinin kendi vücûd şehrinde vardır.

Her kişinin; bir ten şehri, bir de can şehri vardır.

Her ikisine birden vücûd şehri diyoruz.

Ten şehrinde varlığın varoluş sırları, can şehrinde ise var edicinin sırları vardır.

Hazreti Muhammed’in mirâcının, vücûdlu boyutu ve vücûdsuz boyutu dediğimiz, ten şehrinin ve cân şehrinin tanımasının idraki yolculuğudur.

İşte içsel yolculuk dediğimiz şey, kişinin kendi vücûd şehrinde yolculuk yapmasıdır.

Bu yolculuk kişinin kendi vücûd şehrine adım atmasıyla başlar.

Kişi, âlemde ne varsa, kendi vücûd şehrinde görecektir.

Kâinatın ilk varoluşunun başlangıcından bu yana ne kadar zaman geçmişse, her bir zamanda ne oluşmuşsa, bu oluşum nasıl bir gelişim göstermişse, hepsi kişinin ten şehrinde gizlidir.

Yâni kişinin vücûdu, tüm zamanların zamanı, tüm mekânların mekânıdır.

Bütün geçmiş yaşam, olaylar, sırlar, kişinin ten şehrinde satır satır yazılıdır.

Kişinin vücûdu, anların anını taşır, tüm zamanları taşır.

Kişinin vücûdu; tüm zamanları ve tüm mekânları, an boyutunda toplamıştır.

İnsan “Ah seni Takvîm” üzere yaratılmıştır.

Tin Sûresi 4: “Lekad halaknel insâne fî ah seni takvîm.”

Yâni insan vücûdunda, varoluşun tüm sırları ve var edene ait tüm makamlar vardır.

İnsan vücûdu varoluşun tüm sırlarını taşır.

Kişi kendi enfûs yolculuğuna başladığında, dışarı doğru değil, içeri doğru bir yolculuğa başlamıştır.

Bu yolculukta dışarı diye bir şey yoktur, dışarısı da içtedir.

Gördüğü her şey kişinin kendisidir, kendisindedir.

Kâf Sûresi 42: “İşte o zaman, enfûsten âfaka olan çıkışı anlarsınız.”

Enfûs, Nefs, Nefes, Nüfûs, İns, İnsan, İnisiye, kişinin öz vücûdunda farklı makamların adlarıdır.

Enfûs; kişinin kendi vücûdudur, içsel âlemdir, rûh boyutudur, vücûdun Zâtının tecelli ettiği yerdir.

Nefs; kişinin teniyle canıyla olan bütünlüğüdür, rûhun ten elbisesi giymiş boyutudur, kişinin öz varlığıdır.

Nefes; vücûdun sahibinin kendini gösterdiği, işaret ettiği boyuttur, zahire çıkışın sırrıdır.

Nüfûs; vücûdun sahibinin boyutudur, kişideki Hakk kimliğidir, Zât kimliğidir.

İns; kişinin vücûdunu ve cümle vücûdları tutan rûh boyutudur.

İnsan; rûhun şeriâtıdır, rûhun kendisidir, kişinin şuur boyutudur, kişinin mânâ boyutudur, kişinin öz değeridir.

Nas; kişideki değerlerdir, tüm bedeninin nitelikleridir.

İnisiye; kişinin kendi vücûd şehrine olan yolculuğudur.

Kişinin bedeni, tüm ilâhi sırları barındıran canlı bir kitaptır.

Her varlık, ilâhi sırları barındıran canlı bir kitaptır.

Kişi, kâinatın sırlarına ulaşmak istiyorsa, kendi vücûdunu iyi okumalıdır.

Kendini anlamak isteyen kişi; kesinlikle dünyaya esir olmaktan kurtulmalı ve inanç adına öğrendiğı tüm bildiklerini, tüm ayrımcılıkları, bırakmalıdır.

İşte içsel yolculuk:

Kişinin kendi bedenine dönme yolculuğudur.

Kişinin kendini keşfetme yolculuğudur.

Kişinin kendi aslıyla buluşma yolculuğudur.

Geçmiş ve gelecek ile ilgili tüm sırları kendi vücûd evinde bulma yolculuğudur.

Kendi vücûd evinde tüm ilâhi sırlara ulaşma yolculuğudur.

Rûh boyutuna ve ten boyutuna ait olan tüm sırları görme durumudur.

İçsel yolculuk; kişinin kendi vücûd şehrine, ten kapısından girmekle başlayan ilâhi yolculuğun adıdır.

İçsel yolculukta kişi; geçmiş yaşantılara ait olan tüm işaretlerle, bilgilerle, olmuş olanlarla karşılaşır.

İlk ortaya çıkan ışıktan süzölüp gelen bedenlere dönüşen yapıları bir bir okur.

Ten boyutunun ve rûh boyutunun sırlarına nazar eder.

Gelecekte kâinat ağacından neler tecelli edecek bunları görür.

Bir çiftçinin tohumdan ne zaman ne çıkacağını bildiğı gibi, içsel yolculuk yapan kişi de, geçmişte olanları ve gelecekte olacak olanları görür.

Kur'ân, insanın bedeninin bir kitap olduğunu bildirir.

Bu kitâbın okunması gerektiğini bildirir.

İsrâ Sûresi 14: "İkra kitâbek kefâ bi nefsiyel yevme aleyke hasîbâ."

Meâli: "Oku, kendini tanımak için kendi vücûd kitâbın sana yeter. Her an kendindeki niteliklerin sahibini anlama içinde ol."

İşte âyette belirtildiğı gibi, insan kendine dönmeli, içsel yolculuğa başlamalı ve kendi yaratılışını anlamaya çalışmalıdır.

Kıyâme Sûresi:

14- Doğrusu insan kendini tanıyabilecek bir yetenektedir.

15- Velew ki o mazeretlerini bıraksın.

16- Dilini tutsun, o hakikatleri sabırla dinlesin, konuşmak için acele etmesin.

14. âyette, insanın kendini bilecek bir yetenekte olduğu belirtilir.

14. âyette ve 15. âyette; “O mazeretlerini bıraksın, dilini tutsun, o hakikatleri sabırla dinlesin, konuşmak için acele etmesin” diye öğüt verilir.

İnsan öncelikle mazeretlere sığınmayı terk etmelidir.

Kişi kendini bilmek, varoluşu, var edeni anlamak istiyorsa;

Dünya çıkarı kavgasını terk etmelidir

Egonun kibirsel alanından kurtulmalıdır.

Çektiği acılarla oyalanmamalıdır.

Her şeyin hikmetini aramalıdır.

Ona yapılan hataları ya da onun başkasına yaptığı hatalara kapılıp kendini oyalamamalıdır.

Mal-mülk, makam, şan-şöhret gibi dünyalık makamlarla oyalanmaması gerekir.

Aileden öğrendiği inanç bilgilerine sığınıp, benim inancım doğru başkasının doğru değil gafletine düşmemelidir.

Doktor olayım, mühendis olayım, çiftçi olayım, esnaf olayım para kazanayım derdine düşmemeli.

Bu meslekleri para için yapmamalıdır.

Öncelikle ilim öğreneyim çevreme faydalı olayım derdine düşmelidir.

Menfaat, çıkar derdi “kendini bilme” yolunda en büyük engelidir.

Ve devamla;

Kendi bildiklerini konuşma derdinde olmamalıdır.

İddia, tartışma içine girmemelidir.

Dilini tutmalı, sabırla dinlemelidir.

En önemlisi, varlıktan gelen seslenişi duymalıdır.

Kendi bedeninden gelen ilâhi seslenişi duymalıdır.

Hakikate ulaşmak için tefekkür içinde olmalıdır.

İnsan kendini bilecek kabiliyette yaratılmıştır.

Kişiye; akıl etme, fikir üretme, düşünme, analiz etme, hakk ile batılı ayırt edecek kabiliyet, neyi yapıp neyi yapmayacağı konusunda tercih etme, kabiliyetleri verilmiştir.

Kişinin kendini bilme yolunda okuyacağı ilk kitap, kendi vücûd kitâbıdır.

Aradığı tüm soruların cevabı kendi vücûd kitâbında satır satır yazılıdır.

Kendini bilen kişi, varlığı da bilir.

Ve bilir ki tüm varlık birbirine ortak bağlarla bağlıdır.

Kişinin kendini okuması ancak kendine dönmesiyle mümkündür.

İçsel yolculuğa engel olan duygu ve düşünceler, öncelikle iyi tespit edilmelidir.

İnsanı Allah'ı anlamaktan uzaklaştıran her türlü duygu ve düşünce, akıldan temizlenmelidir.

İnsan kendinde olan öfke, hiddet, kavga duygularını gözden geçirmeli ve bunlardan kurtulmalıdır.

İnsandaki öfke, kin, nefret zalimleşmenin ilk adımıdır.

İnsanı zalimliğe sürükleyen her duygu, onun içsel yolculuğuna engeldir.

Bu engeller yıkılmalıdır.

Öfkesini, kinini bastırmalıdır.

İnsanı yakıp bitiren; öfke, kin, nefret ateşidir.

O ateş cehennem ateşidir.

Ateştir o, bedenleri yakıp bitiren ateştir.

Ateştir o, gönülleri yakan, kâlbleri kıran.
Kin ve nefret ateşi, mutluluğu, huzuru bitiren bir ateştir.
Gel kardeşim, öfkeni bastır, yut, seni esir almasına izin verme.

Öfkeni, kinini, nefretini bastırmayı ancak ve ancak vücûdun sahibine teslim olarak başarabilirsin.

Kendini Allah’a infak ederek başarabilirsin.

Öfkeni yut kardeşim.

Nefretini bastır kardeşim.

İçinde zulme kapı açacak o duyguya izin verme.

Affet geç kardeşim.

Arana mesafe koy.

Aklını nefretle, öfkeyle meşgul etme.

Aklını, gönlünü, seni yaratan Allah’la meşgul et.

O’nu anlamaya çalış, O’na tevekkül et.

Benim dediğin bedeninin asıl sahibinin Allah olduğunu bil, O’na infak et.

Âyette ne güzel belirtilmiş.

Âl-i İmrân Sûresi 134: “Vel kâzımînel gayza-Öfkeni-kinini bastır.”

Âl-i İmrân Sûresi 134: “Ellezîne yunfikûne fîs serrâi ved darrâi vel kâzımînel gayza vel âfîne anin nâs vallâhu yuhibbul muhsinîn.”

Ellezîne yunfikûne	: Onlar, infak, varlığın sahibini bilip teslim eden,
Fî el serrâi	: Büyük konak, vücûd varlığı, bolluk içinde, genişlik, rahat,
Ve el darrâi	: Sıkıntı, güçlük, müşkil, darlık,
Ve el kazimine	: Bastıran, tutan, yutanlar,
El gayza	: Öfke, kin, nefret,
Ve el âfîne an el nas	: Affedenler, afedici olan, insanlar,

Ve Allah yuhib : Allah, sevgi, aşk,
El muhsinîn : İyi çalışmalarda olan, içten samimi olan,
özüyle bağlı olan,

Meâli: “Vücûdunu Allah’a infak eden o kimseler; sıkıntılı ya da rahat zamanlarında başlarına gelen olaylar karşısında oluşan, kinlerini- öfkelerini bastırırlar ve affeden insanlardan olurlar. Tüm özüyle hakikatlere bağlı olanlarda Allah sevgisi vardır.”

Sıkıntıda da rahatlıkta da Allah’a sığınmak nedir bilinmelidir.

Âyette belirtildiği gibi, tüm özüyle Allah’a bağlı olanlar Allah sevgisine erişmişlerdir.

İşte onlar her ne halde olursa olsun, oluşacak olan öfkelerini, kinlerini, bastırırlar.

Allah sevgisi, öfkenin bastırılmasına yardımcı olur.

Öfke, kin ve nefret duygusu insanın içinde, insanı esir alan bir duygudur.

Cehennemnin ateşi; kin ve nefret, düşünce ve duygularıyla ateşlenir.

Şeytanın doğuş yeri; kin, nefret, düşmanlık gibi duygulardır.

Şeytan diye ayrı bir varlık yoktur.

Şeytan, kin, nefret, düşmanlık duygularını giyen insanlardan başkası değildir.

Kibir bu duyguları besleyen bir zehirdir.

Kin ve nefret duygusu, insanın içinde yanan bir ateştir.

Kin ve nefret, düşmanlık duygularını getirir.

İçinde kin ve nefret olan kişi:

Allah idrakinden uzaktır.

Allah’ı anlamaktan uzaktır.

Onun inancı sadece kuru bir inançtan başka bir şey değildir.

İnsan olmaktan uzaktır.

İçinde kin ve nefret duygusu olan kişide, Allah sevgisi yoktur.

Kin ve nefret, duygusu nereden gelir?

Çocuk doğduğunda, asla içinde kin ve nefret duygusu ve düşüncesi yoktur.

Aile ve toplum, çocuğun aklına, başka birine karşı ya da başka topluluklara karşı, ayrımcılık, öteleyici, hor görücü, yargılayıcı bilgiler ekerek, kin ve nefret duygularının oluşmasına yol açar.

Bilhassa bu inanç alanında çok görülür.

Kişi, inanç bakımından, kendi gibi inanmayan kişileri, toplulukları, cehennemlik görecektik kadar, onları ateşte yakacak kadar, içinde öfke ve kin taşır.

Kin ve nefret duyguları ve bu duyguların söyleme dökülmesi; insanları inanç boyutunda, ırk boyutunda, millet boyutunda ayrımcılığa sürükler.

Bu ayrımcılık, insanları ya da toplulukları, aşağılamaya, hor bakmaya, düşmanca davranmaya kapılar açar.

Bu ayrımcılık en çok inanç ve millet alanında kendini gösterir.

İnanç alanındaki ayrımcılık, kendi gibi inanmayan kimseleri, kâfir görmeye, zındık görmeye, cehennemlik görmeye yol açar.

Millet alanındaki ayrımcılık ise, maalesef, başka milletleri aşağılamaya, kötülemeye yol açar.

İkinci Dünya savaşında, başka inançtan diye, 6 milyon Musevi, çocuk demeden gazlı odalarda yakıldı.

Küçük çocuklar canlı canlı yakıldılar.

Hâlâ bunlar yaşadığımız dünyada bir şekilde olmaktadır.

İnsan yazarken bile tüyleri diken diken oluyor.

Bu nasıl bir öfkedir, nefrettir, kindir.

İşte, kin ve nefret duygusu, Dünyanın başına bela olan duygu ve düşüncelerdir.

Aslında, Kur'ân incelendiğinde anlaşılıyor ki, içlerinde kin ve nefret taşıyan kimseler:

Allah idrakinden uzaktırlar.

Allah sevgisinden uzaktırlar.

Şefkatten, merhametten uzaktırlar.

Sevgiden saygıdan uzaktırlar.

Düşünceден tefekkürden uzaktırlar.

Tevhîd şuurundan uzaktırlar.

Şimdi bu konu ile ilgili, Kur'ân âyetlerini inceleyelim:

Mâide Sûresi 8: “Kin, nefret gibi sizi baştan çıkaracak hâllerini yok edin.”

Mâide Sûresi 64: “Onlar Bizi anlayamadıklarından dolayı, son vakitlerine kadar düşmanlık ve nefret içindeki o hallerinde kalırlar. Allah'ın içlerinizdeki söndürün dediği o savaşın ateşini her zaman yakarlar ve onlar yeryüzünde ikilik, bozgunculuk çıkaran halleriyle dolanırlar. İkilik, bozgunculuk çıkarılarda Allah sevgisi yoktur.”

Mâide Sûresi 91: “Adâvete vel bagdâe fîl hamri vel meysiri ve yasuddekum an zikrillâhi ve anis salâh fe hel entum muntehûn.”

Meâli: “Düşmanlık ve nefret, sizi Allah'ı anlamaktan ve anlatmaktan ve her an O'na bağlı olma şuurundan uzak tutar. Artık siz o hallerden kaçınmaz mısınız?”

Mâide Sûresinde görüldüğü gibi:

Kin ve nefret, insanı baştan çıkaran duygu ve düşüncelerdir.

İkilik, bozgunculuk çıkaran duygu ve düşüncelerdir.

İnsanın içinde devamlı yanan, cehennem ateşidir.

Savaşın kıvılcımıdır.

Allah'ı anlamaktan uzaklaştıran duygu ve düşüncelerdir.

Salât boyutuna iletmeyen, duygu ve düşüncelerdir.

Mâide Sûresi 91. âyette: “Zikrillâhi ve anis salât fe hel entum muntehûn” işaret edilen muhteşem hakikat; içinde kin

ve nefret duygusu olanlar, Allah'ın zikrinden ve namaz boyutundan uzaktırlar.

İçlerinde kin ve nefret olanlar, namaz kılsalar bile onların namazı boştur, yâni onlar "Salât-ı sahun"dadırlar.

Âl-i İmrân Sûresi 118: "Kad bedetil bagdâu min efvâhihim ve mâ tuhfî sudûruhum ekber."

Meâli: "Nefret, kin hâlinde olanlar ağızlarından çıkan sözlerle belli olurlar ve onlar daha fazlasını içlerinde saklarlar."

Âyette muhteşem bir şekilde belirtildiği gibi; nefret ve kin duygusu olanların ağzından çıkan sözler, hep ayrımcılık, hep hor görücü, hep öteleyici söylemler içerir.

Nûr Sûresi 33: "Birliğin hakikatine ulaşamayanlar; tüm varlığın Allah'ın olduğunun erdemliliğine ulaşınca kadar bir temizlenme içinde olsunlar. Kendilerindeki gücün sahibini anlamış, ilâhi kelâma tâbi olmuş kimseleri bulsunlar. Bundan sonra onlar hakikatleri bilmek isterlerse, onlara hakikatlerin sözlerini sunun, hayırlar içinde olmasını tavsiye edin ve anladığınız ölçüde Allah'ın değerlerini onlara verin ve sevgisizlik etmeyin. Artık onlar hakikatlere bağlandıkça, yaşamı ve sûretlerin hakikatlerini anlamak istedikleri müddetçe, onları benliğe düşmekten koruyun. Kim bir sevgisizlik içinde olursa, artık muhakkak ki o; nefret, küçük görme gibi hallerinden dolayı gafur olan, rahîm olan Allah'ı anlamaktan uzaklaşır. "

Nûr Sûresi 33. âyette muhteşem bir şekilde belirtildiği gibi; kin ve nefret duyguları;

Allah'ı anlamaktan uzaklaştırır.

Küçük görme, hor görmeye kapı açar.

Sevgisizlik içine sürükler.

Saff Sûresi 8-9:

8: "Onların konuştukları yalandır, kendi istedikleri o yalanlar Allah'ın hakikatlerini anlamaya engel olan şeylerdir. Allah hakikatlerini her an apaçık ortaya çıkarır. Eğer hakikatleri

görmemezlikten gelenler nefret hallerinde olmasalardı, hakikatleri anarlardı.”

9: “Ki o Resûl; hakikatin yolunu göstermek ve bütün dinlere karşı, dinin hakikatini anlatmak için ortaya çıktı. Eğer ortak koşanlar nefret hallerinde olmasalardı, din hakikatini anarlardı.”

Bu âyetlerde belirtildiği gibi:

İçlerinde kin ve nefret olanlar, başkalarını dinlemezler bile.

Onların düşüncelerine asla önem vermezler.

Kendileri gibi düşünmeyenlere karşı içlerinde gizli nefret ve kin taşırlar.

Onların kendi inançları, hakikatleri anlamaya engeldir.

Kur’ân’ı dikkatlice incelediğimizde anlıyoruz ki:

Kin ve nefret insanı esir alan, şeytanlaştıran duygu ve düşüncelerdir.

Kin ve nefret duygusu, aklın işletilmesine engel olur.

Düşünmeye, şahit olmaya engel olur.

Şefkate, merhamete engel olur.

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki, içinde kin ve nefret duygusu olan kişi, kesinlikle Müslüman değildir.

İnsan öncelikle kin ve nefret gibi duygulardan arınmalıdır.

Ve bilmelidir ki, kin ve nefret duygusu, zulmün, zarar vermenin ana kaynağıdır.

Ve bilmelidir ki, kin ve nefret duygusu şeytanlığın ana kaynağıdır.

Ve bilmelidir ki, kin ve nefret duygusu, kişinin Allah ile arasına koyduğu ateşten bir perdedir.

İnsan makamına ulaşmanın önündeki engel, kin ve nefret duygusu ve düşüncesidir.

İnsan cân kulağıyla Kur’ân’ı duymalıdır.

Varlığın kendinden akan kelâmullahı duymalıdır.

Bu ilâhi kelâma erişmek için; öfke, kin, nefret, kibir gibi duyguları yenmeliyiz.

Oluşan her türlü öfkemizi bastırmalıyız.

Hiç kimseye zulüm etmemeliyiz.

İnsan bilmelidir ki kâlb kırmak bile en büyük zülümdür.

Öfkeli kimseler kâlb kırarlar.

Öfkeleri, kine akan kişiler etraflarına ateş saçarlar.

Allah'a teslimiyet içinde olan kimseler ise öfkelerini yutarlar.

Bedenlerini Allah'a infâk edenler, kindar olamazlar.

Onlar Allah sevgisine erişmiş kimselerdir.

İnsan ilâhi sevgiye erişmelidir.

İşte insan içsel yolculuk yapabilmesi için; öfkeye, hiddete, kibre dayalı birçok engeli yıkmalıdır.

İnsan öncelikle aklını ve gönlünü temizlemeli ve kendini tanımak için hazırlık yapmalıdır.

İnsan, hakikate ancak ve ancak kendi içsel yolculuğunda erişecektir.

İnsan, kendindeki nefes, ses, titreşim inceliğini...

İşleyiş inceliğini...

Nitelikler inceliğini...

Vücûdunu tutan kudret inceliğini...

Vücûdun geldiği öz inceliğini, düşünmeli araştırmalıdır.

İşte hep bunlar içsel yolculukla mümkündür.

Evet, kişinin aradığı sorularının cevabı kendi vücûd kitabında vardır.

Her kişinin bedeni, okunması gereken bir mektuptur.

O mektubun içinde sonsuz bilgiler mevcuttur.

Yeter ki insan, bir aşkla, samimiyetle, hiçbir çıkar beklentisine girmeden okusun.

Vücûd mektubunu, aşkla, samimiyetle, bir beklenti içine girmeden açana mektuptaki ilâhi bilgiler açılacaktır.

İnsan kendi vücûdundan gelen ilâhi seslenişi duyabilmelidir.

İnsanın vücûdunda vücûdun varoluş sırları vardır.

Yeter ki insan kendi vücûduna dönsün oradaki seslenişe gönül kulağını versin.

İnsanın vücûdundan ve her varlıktan gelen bir sesleniş vardır.

O seslerin içinde nice mesajlar vardır.

Vücûddan her an gelen ilâhi bir sesleniş vardır.

Nasıl yaratıldı, niçin yaratıldığının seslenişi vardır.

İnsanın vücûdundan gelen sesleniş, vücûduna ait olan tüm sırları sunuyor.

Hem ten boyutundan, hem de cân boyutundan nice mesajlar sunuluyor.

Oraya kulak vermeli ve vücûdu dinlemelidir.

Her hücre, her doku, her organ konuşuyor, insan kendini dinlemelidir.

Geçmişe ait ve geleceğe ait nice derin mesajlar sunuyor.

Eğer kişinin aklında, dünyalık sesler varsa, vücûdunun sesini duyamaz.

Kulaklarını dedikodu ile meşgul ediyorsa, asılsız bilgilerle meşgul ediyorsa, vücûdunun seslenişini duyamaz.

Öncelikle insan, olumsuz her duygudan arınmalı ve vücûduyla râbîta içinde olmalıdır.

Vücûdun sesine; öfkesini, hiddetini, kavgasını, perde etmemelidir.

Vücûdun sesine; para, mal, mülk, şan, şöhret tutkusunu perde etmemelidir.

Vücûdun sesine, yaşadığı sıkıntılarını perde etmemelidir, o sıkıntılardan gelen hikmetleri beklemelidir.

Aklını bâtil bilgilerle oyalamamalıdır.

Gönlünü dünyalık şeylere kaptırmamalıdır.

Tüm bunlar içsel yolculuk için çok önemlidir.
Her varlıktan gelen bir sesleniş vardır.
İnsanın aradığı tüm soruların cevabı oradan gelir.
Benlikte, kibirde kalmamalı, aklını gönlünü temizlemeli
ve o sese yönelmelidir.

Kul sesiyle oyalanmamalıdır.
Birilerinin söylemleriyle oyalanmamalıdır.
Kulların yazdığı kitaplara bağlanıp kalmamalıdır.
Canlı kitap olan kendi vücûd kitâbını okumaya çalışmalıdır.
Kendi vücûd kitâbının sayfalarını bir bir okumaya çalışmalıdır.

Varlıktan gelen ilâhi sesin içindeki mesajlarda, hata, noksan yoktur.

Çünkü varlıktan gelen sesleniş Allah'ın kendi sesidir.
Varlık elbisesinin ardından her an kendini beyân eder.
Kulların söylemleri hatalarla doludur, kibirlerle doludur,
kendi yolunu yüce görme algısıyla doludur.

Birliğin yolu olan, varlığın seslenişine kulak vermelidir.
Vücûdunun seslenişine kulak vermelidir.
Gönlünü kötü hallerden arındırmalı, aklını kötü düşüncelerden temizlemeli ve vücûdunun seslenişini duymalıdır.

İçsel yolculuğuna tevâzu içinde devam etmelidir.
Âl-i İmrân Sûresi 39: "Fe nâdethul melâiketü ve huve kâimun yusallî fil mihrâbi."

Meâli: "Böylece o, her varlıktaki gücün nidasını duydu ve o, kendini diri tutan Hakk'a yönelip arındı."

İnsan asla kulaklarını kendindeki ilâhi seslenişe kapatmamalıdır.

İnsan, kulaklarını kişilerin söylemlerine yönlendirirse, kendi vücûdunun sesini duyamaz.

O sese perde olan her şeyi yok etmelidir.

İnsan bilmelidir ki hakikat yolunda en büyük perde insanın kendi egosunun kibirsel alanıdır.

Benlik içinde kalıp kendine perde olmamalıdır.

Kendi egosuyla kendine perde olan, Hakk'a perde olacaktır.

İşte Hakk yolunda kişi kendine engel olmamalıdır.

Kişinin, egosuna dayalı, kibri, kaygıları, korkuları, dünyalık sıkıntıları, geçmişte yaşadığı sıkıntıları, hep kendine perdedir, kendi içsel sesine perdedir.

Kendi içsel yolcuğuna perdedir.

Kehf Sûresi 57: "İnnâ cealnâ alâ kulûbihim ekinneten en yefkahûhu ve fî âzânihim vakrâ."

Meâli: "Fakat onların kâlblerinde hakikatlere ulaşmaya perdeler vardır ve kulaklarında işitmeye engel vardır."

Kişi, içsel yolculuğunda muhteşem, hayret verici hakikatlere erişecektir.

Allah kişiye, kişiden seslenir.

Kişinin içsel yolculuğunda, kendi bedeninin kendine ait olmadığına şâhit olacaktır.

Bedeninin işleyişinde zerre kadar muktedir olmadığını görecektir.

Allah, her an kişiye kendinden seslenir ve kendi Zâtını kişinin bedeninden beyan eder.

Yâni apaçık gösterir.

Gel vücûdunun seslenişini duy.

Kapatma gönül kulağını o seslenişe.

Ten boyutundan, senin yaşamınla ilgili nice sesleniş var, Allah'a ait olan nice tecellilerin akışı var.

Cân boyutundan da gelen ulvî bir sesleniş var.

Ten boyutundan gelen mesajlar, senin beden sağlığıyla, beden huzurunla ilgili.

Kulak ver o sese.

O ses, senin ne yapıp yapmaman gerektiğini fısıldıyor.
O ses, senin ne yiyip ne yemeyeceğini fısıldıyor.
Ne kadar yiyip yemeyeceğini sana fısıldıyor.
Yemek içmek için, bir şey canın çektiğinde, işte o canının çekmesi vücûdunun seslenişidir.
Sağlıklı olmak, vücûdunun sesiyle buluşmakla gerçekleştirecektir.
Senin vücûdundan, sana her an bir sesleniş var, gel ona kulak ver.
Sana, “bu çok faydalı bunu ye” diyenlere kanma.
Vücûdun, senin neyi yiyip, neyi yememeni, neyi içip neyi içmemeni en iyi biliyor ve onu sana sesleniyor.
Allah’ın yarattığı her şey faydalı, ama ne kadar, ne zaman, hangi durumda kullanılmalı.
İşte bunu senin vücûdun sana sunuyor.
Kişilerin söylemlerine kanma, “bunu iç bunu ye” diyenlere teşekkür et geç.
Arkadaş hatırı için, sağlığını oynama, arkadaşını kırmayayım diye, vücûdunu kırma.
Canın bir şey mi çekti?
İşte vücûdunun sesi o, onu duy, ona göre ye ve ona göre iç.
Bir gıda yerken, içerken bile, nerede durman gerektiğini vücûdun sana bildiriyor, onu da duy.
Ten boyutundan gelen sesleniş, senin beden sağlığın içindir.
O sesleniş; beslenme, korunma, barınma, üreme seslenişidir.
Onu iyi duy ve o seslenişin ölçüsüne göre hareket et.
Bedeninin şeytani alanından gelen sesleniş de var.
Rahmânî alanından gelen bir sesleniş de var.
Gel, hangi ses nereden geliyor iyi anla.
Duygularının sesleri ve duygularını tetikleyen sesler var.
İsteklerinin sesleri ve isteklerini tetikleyen sesler var.

Öfkenin, kinin, nefretin, kavganın sesleri var ve onları tetikleyen sesler var.

Gel hepsini duy ve nereden geldiğini duy.

Şeytanlık boyutuna teslim olan akıl, başka türlü seslenir.

Rahmet boyutuna teslim olan akıl, başka türlü seslenir.

Edindiğin bilgiye dikkat et, çünkü onlar gün gelecek seslenişe dönüşecek.

Oturduğun kişilere dikkat et.

Gittiğin yerlere dikkat et.

Sana dayatılan bilgilere dikkat et.

Çünkü gün gelecek onlar sana seslenecek.

Bil ki tüm eylemlerin, söylemlerin, yaptıkların, her şey içsel bir seslenişle oluşur.

Bir de beden tecellileri boyutundan gelen sesleniş var.

O seslenişte; zâkir olan, fâil olan, mevsûf olan, mevcûd olan Allah'a şâhit olmak ile ilgili sesleniş var.

Cân boyutundan gelen sesleniş gönül kulağıyla duy.

O sesleniş Allah'ın zâtına ait bir sesleniş.

Allah, zâtından sıfatlarına, sıfatlarından fiiline, fiilinden beşerine, bir seslenişle seslenir.

Yaratılış sırrı bu sesleniştir, nasıl var olduğunu bilmek istersen bu seslenişe gönül kulağını ver.

Eğer o sesi duyarsan, Allah hakikatine erersin.

Zalimlik yaparsan...

Birilerinin hakkını yersen...

Hor bakarsan...

Kendini yüce görürsen...

Gıybet içinde olursan...

Fitnelik, fesatlık, kıskançlık içinde kalırsan...

Varlıktan gelen ilâhi sesleniş duyamazsın.

Çünkü o hallerin gönül kulaklarını mühürlemiştir.

Hangi alanda olursa olsun, zalimlik içinde kalırsan, o ilâhi sesi duyamazsın.

Bâtıl bilgilerle oyalanırsan, inanç ayrımcılığına girersen, kendi inancını üstün görürsen, kimlik üstünlüğüne girersen, birlerini kâfir görürsen, o ilâhi sesi duyamazsın.

Hûd Sûresi 67: “Ve ehazellezîne zalemûs sayhatu fe asbahû fî diyârihim câsimîn.”

Ve ehaze ellezîne zalemû	: Sarar, kuşattı, aldı, cehalete sarılmak, zalimler,
El sayhatu	: Kudretli ses, kuvvetli ses, ilâhi ses,
Fe asbahû	: Öylece, oldular,
Fî diyâri him câsimîn	: Yurtlarında, oldukları yerlerde, çömelme, kaybetmiş olan,

Meâli: “Zalimler ise kendi cehaletlerine sarıldılar. O ilâhi sesi duyamadılar. Böylece onlar bulundukları yerlerde kaybedenlerden oldular.”

Amaç varlıktan gelen kelimetullahı duyabilmektir.

O ilâhi sesi duyamazsak, Allah hakikatine eremeyiz.

Biz neyiz, nasıl bir varlığımız bilmeye çalışmalıyız.

Nereden geliyor, nereye gidiyoruz çözmeye çalışmalıyız.

Vücûddan gelen seslenişi duymalıyız.

O ses bize hakikati gösterecektir.

Bizi hakikate yönlendirecektir.

O sese perde olan her şeyi iyi anlamalıyız ve o perdeleri bir bir kaldırmalıyız.

Vücûdun, senin için ne faydalıysa, onu sana seslenir.

Kiminle oturup oturmayacağımızı bile seslenir.

Gittiğin bir yerde ne kadar kalıp kalmayacağını da seslenir.

Mesleğinin ne olduğunu, kabiliyetinin ölçüsünü, korunman gereken şeyleri, bulunman gereken yerleri, sorumluluğunu hep seslenir.

Niçin yaratıldık, biz bu dünyaya niye geldik, vücûdumuz her an bunu bize sesleniyor.

O sesi duymalı ve o sese göre hareket etmeliyiz.

Ve asla o sese ihanet etmemeliyiz.

O sese ihanet eden, sıkıntıların, kaygıların, bunalımların içine düşer.

Yaşam gayemizi bilmeliyiz.

Ve ona göre yaşamalıyız.

Gözler görmek için yaratıldı ve her an vazifesini yapıyor.

Kulaklar duymak için yaratıldı ve her an vazifesini yapıyor.

Peki ya biz niçin yaratıldık?

İşte bunun cevabı, ilgi duyduğumuz, merak duyduğumuz, alaka duyduğumuz yerde gizli.

İnsan kabiliyetini bilmeli ve ona göre gayret göstermelidir.

Ey kardeşim!

Gel vücûdunun sesini duy.

Vücûdun her an sana, varlıkla olan bağı, varlığa olan yaklaşımını, varlıkla olan iletişimini hep sesleniyor.

Bil ki sen de bir varlıksın.

Diğer varlıktan ne üstünsün ne de düşüksün.

Vücûdun varlıkla olan birliğini sunuyor.

Çünkü her varlığın boyutu var içinde.

Gel vücûdundan gelen sesi duy.

Bil ki huzur orada.

Bil ki yaşamın sırrı orada.

Bil ki insan makamına ulaşmak orada.

İçsel yolculukta nice hakikatlere erişeceksin.

İçsel yolculukta bedeninin sahibiyle tanışacaksın.

O'na teslim olacaksın.

Maneviyat boyutuna erişeceksin.

MİRÂÇ HAKİKATİ

Maneviyatın gücüne erişmek için mânâ yolculuğu yapmak gerekir.

Mânâ yolculuğu varlığın özüne olan yolculuktur.

Varlığın özüne ve kişinin kendi içsel boyutuna yolculuk miraç hakikatidir.

Miraç, kişinin kendindeki Âdem'den Muhammed'e olan boyutlarla tanışma yolculuğudur.

Miraç, Allah'a şâhit olma yolculuğudur, mânâ yolculuğudur.

Miraç, maneviyat hissinin oluşma yolculuğudur.

Senede bir kez, miraç kandilini kutluyoruz.

Senede bir kez de olsa, miracı hatırlıyoruz.

Miracı hatırlamak ya da hatırlatmak elbette güzeldir.

Ama biz miraç ediyor muyuz?

Miraç nedir diye hiç düşünüyor muyuz?

Kur'ân'da geçen miraç âyetinin mânâsına erebiliyor muyuz?

Kendi vücûd boyutumuzda miraç etmek nedir soruyor muyuz?

Allah'a ait olan ulvî makamları, kendi vücûdumuzda görmenin ne olduğunu biliyor muyuz?

Her bir ulvî makamı anlamak için, içsel bir yolculuk edebiliyor muyuz?

Vücûdumuzu kuşatan ilâhi kudrete teslim olabiliyor muyuz?

Düşünelim.

Nedir miraç?

Nedir meâric?

Nedir ulvî makamlar?
Bu makamların vücûdumuzdaki karşılığı nedir?
Âdem boyutundan Muhammed boyutuna akıp gelen ulvî boyutlar nedir?
Düşünelim, araştıralım.
Nedir bizdeki Âdem boyutu, Havva boyutu?
Âdem'in çocukları boyutu nedir?
Peki, nedir ikiz olan, Hâbil boyutu, Kâbil boyutu?
Nedir Şit boyutu?
Şit'ten gelen İdris boyutu?
Nedir, İdris'ten gelen Nûh boyutu?
Peki ya nedir Nûh'un 4 oğul boyutu?
Yâfes, Sâam, Hâm, Kenan boyutu?
Sâam boyutundan gelen Hûd, Sâlih, Âzer boyutu nedir?
Âzer boyutundan gelen İbrâhîm, Haran, Nâhur boyutu nedir?
Haran'dan gelen Lût boyutu nedir?
Ya İbrâhîm'e bağlı olan, Sâre boyutu, Hâcer boyutu?
Peki ya, İbrâhîm'den gelen, İsmâil, İshâk, Medyen boyutu nedir?
Medyen'den gelen Şuâyb boyutu nedir?
Sâre'den doğan İshâk boyutu nedir?
Peki ya Hâcer'den doğan İsmâil boyutu nedir?
İshâk'dan akan, Yâkûb boyutu, Ese-İys boyutu nedir?
Ese-İys den gelen Eyyüb, Zulkifl boyutu?
Peki ya Yâkûb boyutunun on iki oğul boyutu nedir?
Nedir, "Ruben, Yehûdâ, Levi, Naftali, Dan, Aşer, Şimon, Zevulun, İsâhar, Gad, Yûsuf, Benyamin" boyutları?
Yehûdâ boyutundan gelen, Dâvûd boyutu nedir?
Dâvûd boyutundan gelen Süleyman boyutu nedir?
Ya, Levi boyutundan gelen İmrân âilesi nedir?
İmrân boyutundan gelen, Mûsâ, Hârûn boyutları nedir?

Hârûn boyutunun açtığı, İlyâs, Elyasa boyutu nedir?

Ya, Yûsuf boyutundan açılan, Efrâim, Mişâ, Rahmet boyutları nedir?

Efrâim boyutundan gelen, Nûn ve Yuşâ nedir?

Peki ya nedir, Benyamin boyutundan gelen, Matta, ondan gelen Yûnus boyutu?

Hârûn boyutundan gelen, Üzeyr boyutu nedir?

Nedir Üzeyir'in üzerine bindiği eşek boyutu?

Yüz yıl Üzeyir'in bir ağacın gölgesinde uyuması?

Yemeğin hiç bozulmadan yüz yıl kalması?

Eşeğin kemiklerine kadar erimesi, sonra et giydirilmesi?

Sonra Üzeyir'in uyanması ve eşeğine binip yaşadığı beldeye dönmesi?

Süleyman boyutundan filizlenip gelen, Zekeriya boyutu nedir?

Zekeriya'dan gelen Yahya boyutu nedir?

Süleyman boyutundan akıp gelen İmrân boyutu nedir?

İmrân boyutundan süzülüp gelen, bâkire Meryem boyutu nedir?

Ya Meryem boyutundan gelen İsâ boyutu nedir?

Ya İsmâil boyutundan akıp gelen...

Tüm boyutların kaynağı olan, Abdullah ve Amine-Emin'eye bağlı olan Muhammed boyutu nedir?

Ya nedir Abdullah makamı?

Nedir Âmine-Emin'e makamı?

Muhammed boyutu; ancak ve ancak Abdullah makamına eren, yâni kulluk boyutuna eren ve Amine'lik yâni emnlik boyutuna erende tecelli eder.

Ya tüm boyutların sahibi olan Allah boyutu nedir?

Evet, gel kardeşim.

Miraç sırrına ermek istersen, dön kendi vücûduna, kendi vücûdunda miraç et.

Miraç et ki, tüm boyutları bir bir gör.

Yılda bir kez miraç kutlamak hoş olsa da, gerçek olan miraç ile tanış.

Bil ki miraç;

Seni senden alır, âlemin sahibine seni teslim eyler.

Baş gözünün ardında olan, gönül gözüyle görmeyi öğretir.

Baş gözü sûret boyutunu görür.

Gönül gözü, şâhitlik sonrası, varlığın özünü görür.

Gönül gözü, idrakle, âriflikle, şâhitlikle, Hakk ile Hakk olmakla açılır.

Gel kardeşim, miracın sırrı olan, tenden cana olan yolculuğa adım at.

Miraç; kişinin ulvî makamlardaki idraki ilerleyiştir, yükseliştir, yolculuğudur.

Miraç, uruc birbirine bağlı kelimelerdir.

“Uruc” ulvîyette yükselmek anlamına gelir.

Oruç kelimesi de aynı kökten gelir.

Miraç iki kısımdır.

İlki; beden şehrini anlamak için olan, ilmî, idrâkî bir yolculuk, bu bedenli olan boyuttur.

Yâni bedenın işleyişini anlama yolculuğudur.

Bedenın işleyişı olan, zikir, fiil, sıfat, Zât boyutunu anlamak için olan tefekkür yolculuğudur.

İkincisi bedensiz olan yolculuktur.

Yâni, cân boyutu yolculuğu olan; zevk, hayret, seyir boyutudur.

Bu boyutta; “Rûh, Nûr, Hû, Ehad, Âmâ” boyutlarının zevk-i seyri vardır.

Gel kardeşim miraç nedir düşünelim.

Gel kendi vücûdlarımıza dönelim, vücûd şehrinin sırlarına erelim.

Bilelim ki miraç:

Tenden câna olan ilmî irfânî bir yolculuktur.

Vücûd boyutumuzda olan, Âdem boyutundan Muhammed boyutuna akıp gelen boyutları anlayabilmektir.

Enfüsî âlemimizde, aslımıza ulaşma yolculuğudur

Kendi aslımıza ve tüm varlığın aslına erme yolculuğudur.

Vücûdun Zâtını idrak etme, o Zâta teslim olma yolculuğudur.

Varoluşu ve var edeni idrak etme yolculuğudur.

Tevhîd'e ulaşma yolculuğudur.

Allah hakikatine erme yolculuğudur.

Kulluk şuuruna ulaşma yolculuğudur.

İslâm makamına erme, o makamın hissiyle Müslüman olarak yaşama yolculuğudur.

Miraç, göğe yükselmek değil, kendi cân semâna yükselmek demektir.

Miraç, tenin de cânın da sahibi olan Allah'a şâhit olma yolculuğudur

Beden şehrinde ulvî makamlara şâhit olma yolculuğudur.

Miraç, bir makamdan diğer makama yükselme yolculuğudur.

Miraç, kendi vücûdunda, vücûdun Zâtına şâhit olma yolculuğudur.

İnsan vücûdu Allah'ın şehridir.

İnsan vücûdu, tüm hakikatlerin bulunduğu şehirdir.

O şehirde Allah, kendine ait olan tüm hakikatleri teşhir etmiştir.

İnsan vücûdu, varlığın cem olduğu boyuttur.

İnsan vücûdu, ulvî makamların cem olduğu boyuttur.

Miraç, insanın kendi bedenine ârif olma yolculuğudur.

Miraç, insanın kendini keşfetme yolculuğudur.

Miraç, insanın kendi vücûdunda, ona şah damarından yakın olan Allah’a şâhit olma yolculuğudur.

Meâric Sûresi 3: “Minallâhi zîl meâric.”

Meâli: “Ulvî makamların sahibi Allah’tır.”

Meâric, miraç kelimesinin çoğuludur.

Miraç, uruc aynı kökten gelir.

“Uruc” ulvî makamlara bir bir erişmek anlamına gelir.

Uruc eylemek, bir makamdan diğer bir makama erişme yolculuğudur.

Bir makamın hakikatine erme yolculuğu, miraçtır.

Birçok makamın hakikatine erme yolculuğu, meâric’tir.

Miraç halk arasında; “Merdivenle semâya yükselmek” diye bilinir.

Merdivenden maksat; makam makam yükselmektir.

Semâdan maksat; insanın vücûd semâsıdır, yâni ulvî boyutudur, yâni cân boyutudur.

İşte miraç; tenden cânâ olan makam makam ilerleyiştir.

Miraç, mânâ boyutunda hakikatlere şâhit olma yolculuğudur.

Miraç, kişinin gönlünde, kendini bilme isteğinin oluşmasıyla başlar.

Kişi, kendinin ve varlığın nasıl var olduğunu anlamak için bir merakın içine düşer.

Bu merak kişiyi, bir arayışa düşürür.

Bu arayış:

Bu görünen âlem nedir?

Bu âlem nereden gelir, nereye gider?

Ben kimim, ben nasıl var oldum?

Bu görünen varlığın aslı nedir?

Doğum nedir, yaşam nedir, ölüm nedir?

Doğmadan önce neredeydim?

Öldükten sonra ne olacağım, nereye gideceğim?

Allah nedir?

Sorularının cevabını bulmanın arayışıdır.

Bir kişinin içine aramanın ateşi düştüğünde, kendini bir yolda bulur.

Bu yol onu, Kâmil kişilerle buluşturur.

Kâmil kişiler de, zamanında böyle soruların cevabını arayan kişilerdir.

Bu arayış, bir Yûnus gibi, bir Taptuk Emre'nin kapısına vardırır.

Taptuk Emre'nin kapısına varıldığında...

Ne ararsın diye sorulduğunda...

Gönlüne aşk düşmüş mü diye bakıldığında...

Önce edeb bulmak için yoğun olduğunda...

Edeb bulduğuna kanaat edildiğinde...

Mürşidine el verip teslim olunduğunda...

Mürşidin elinden, Hakk'ın eli tutulduğunda...

İlm-i Tevhîd dersleri tebliğ edildiğinde...

Miraç'ın başlamıştır.

Miraç seni sana döndürür.

Benlik ateşini söndürür.

Sendeki Hakk'ı sana bildirir.

Nice makam gördürür.

Hakk ile Hakk'a erdirir.

Miraç yolculuğu, kendi vücûd Kur'ân'ını okuma yolculuğudur.

Miraç yolculuğu, kendinde Hakk'a şâhit olma yolculuğudur.

Miraç yolculuğu, nice ulvî makamı kendinde bulma yolculuğudur.

Miraç, Âdem'den Muhammed'e nice makamı kendi vücûd şehrinde görme yolculuğudur.

Miraç; insanın kendinden kendine olan bir yolculuktur.

Miraç; insanın kendi vücûdunda nice hakikate erişmesidir.

Miraç; beden şehrini keşfetme yolculuğudur.

Miraç; kendini bilme yolculuğudur.

Miraç; varoluşu ve var edeni idrak etme yolculuğudur.

Miraç: kişinin kendi beden yolunda, nice makama şâhit olma yolculuğudur.

Miraç; Allah hakikatine erme yolculuğudur.

Miraç; kişinin kendindeki Muhammed nûruna erme yolculuğudur.

Miraç; Tevhîd'e erişme yolculuğudur.

Bil ki miraç; senin vücûd şehrinden, cân şehrine; aşk, ilim, tevekkül, tefekkür, teslimiyet, secde içinde olan yolculuğundur...

Bil ki miraç; ulvî bir hissiyat içinde gönül geminde irfan yolculuğundur...

Bil ki miraç; senin aslına olan yolculuğundur.

Senin aslına olan yolculuğunda; İlmel yakîn, Aynel yakîn, Hakkel yakîn boyutlarında, kendi aslın olan Hakk'a şâhit olmandır.

Miraç; ten şehrinden cân şehrine olan gönül yolculuğudur.

Yâni miraç; Mescidil Harâm'dan, Mescidil Aksa'ya olan ulvî bir yolculuktur.

Mescidil Harâm; kişinin vücûd şehridir.

Mescidil Aksa; kişinin cân şehridir.

İşte miraç; vücûd şehrinden cân şehrine, yâni Mescidil Harâm'dan, Mescidil Aksa'ya olan gönül yolculuğudur.

Mescid; secde edilen yer demektir.

Vücûddaki tüm hücreler, tüm nitelikler câna secde hâlinedir.

Kâinatta tüm varlık da her an Allah'a secde hâlinedir.

Onun için Hazreti Muhammed: "Yeryüzü bana mescid kılındı" demiştir.

Âyette bu durum çok güzel izah edilmiştir.

Rad Sûresi 15: "Ve lillâhi yescudu men fis semâvâti vel ardı tavan ve kerhen ve zilâluhum bil guduvvi vel âsâl."

Ve li Allah yescudu	: Allah’a, secde eder, teslimdir, birlik hâlinde,
Men fî el semâvât ve el ard	: Kim, ne, sema, gök ve yerde, yeryüzü,
Tavan ve kerhen	: İstese de ve istemese de, içiyle dışıyla her şeyiyle,
Ve zilâlu hum	: Onların gölgeleri,
Bi el guduvvi ve el âsâl	: Sabah ve akşam, hiç durmadan,

Meâli: “Göklerde ve yerde olan ne varsa, içiyle dışıyla her şeyiyle ve onların gölgeleri dâhil, sabah, akşam hiç durmadan Allah’a secde ederler.”

Âyette belirtildiği gibi, her varlık tüm nitelikleri ile her an Allah ile birlik içindedir.

Nasıl ki insan bedeninde tüm hücreler bedenle birlik içindedir.

İşte tüm bu âlemde de her varlık, Allah’ın zâtı ile birlik içindedir.

İşte Mescidil Harâm’dan, Mescidil Aksa’ya olan yolculuk, secde hakikatine erdirir.

Mescidil Harâm; hem harâm mescid, hem kutsal mescid diye adlandırılır.

Kişinin vücûdunu kendine nispet etmesi haramdır, yâni yasaktır.

Kişinin vücûdu, vücûdun sahibi olan Allah’a aittir.

Lakin kişinin vücûdu aynı zamanda kutsal mescid’dir, çünkü özünde Allah’ı barındırır.

İşte, Mescidil Harâm; yâni yasak mescid, kişinin vücûd şehridir.

Kişinin kendi vücûdunu kendine nispet etmesi yasaktır.

Mescidil Aksa ise; yâni kutsal mescid, ulvî mescid, uzak mescid, kişinin cân şehridir.

Yâni bedeni tutan rûh şehridir.

Miraç; tenden cânâ olan Allah'a ait niteliklere şâhitlik yolculuğudur.

Miraç; makam makam mânâyâ erişme yolculuğudur.

Miraç; bir ilmi irfan içinde hakikate erişme yolculuğudur.

Miraç; Tevhîd hakikatine erişme yolculuğudur.

Gönül âleminde ulvî bir yolculuktur.

Miraç; insanın kendi iç âlemine dönüp, kendi aslını anlama yolculuğudur.

Bu yolculuk ten elbisesinden cân elbisesine olan bir yolculuktur.

İnsan, ten ve cânndan meydana gelen nûranî bir yapıdır.

Bu yapının sahibi Hakk'tır.

İşte miraç; Hakk'a ârif olmak, Hakk'ta Hakk olmanın adıdır.

Anla ki; Mescid-i el haram, senin ten vücûdudur.

Anla ki; Mescid-i el aksa, senin cân şehridir.

Miraç; enfüsî âlemimizde aslımıza ulaşma yolculuğudur

Miraç; varoluşu ve var edeni idrak etme yolculuğudur.

Miraç; Allah'ın birliğine şâhit olma yolculuğudur.

Miraç; bedenin ulvî değerlerine şâhit olma yolculuğudur.

Miraç yolculuğunda; yol da yolcu da kişinin kendisidir.

Miraç; kişinin kendindeki Muhammed nûruna erme yolculuğudur.

Miraç; her varlıkta ulvî makamların sahibi olan Allah'ı, varlığın kendi özünde görmektir.

Miraç; kişinin kendi özündeki Hakk'a teslim olmasıdır.

Miraç, kişinin ulvî makamlardaki idraki ilerleyişidir, yükselişidir

Miraç, uruc etmektir.

Uruc etmek, oruç etmektir.

Oruç, kendine varlık nispet etmekten sakınmaktır.

Allah'ın ulvîyetinin yanında ben de varım demekten sakınmaktır.

Oruç, ulvîyette yükselmek anlamına gelir.

Miraç, iki kısımdır.

Beden şehrinde olan ve bedensiz olan yâni cân şehrinde olan.

Beden şehrinde olan miraç; bedendeki tecellileri anlamının yolculuğudur, yâni beden şehrini anlama yolculuğudur.

Yâni kişi, beden yolculuğunda, bedeninin işleyişini, işleni, bedeninin nasıl var olduğunu anlar.

Bedeninin, tını yâni ses yâni zikir, işleyiş, sıfat ve vücûd boyutunu anlar.

Buradaki anlayış şuhudî, idraki bir hissiyattır.

Ezanda günde 20 defa okunan "Eşhedü" sırrı buna işaret eder.

Bedensiz olan yolculuk; beden geldiği ulvî boyut yolculuğudur.

Bu miraç; cân şehrinin ulvîyetini zevk etme yolculuğudur.

Bedendeki bir damla nûrun, cümle varlıktaki bir damla nûrla birleşme yolculuğudur.

Her bir varlık tek olan nûrun damlalarıdır.

İşte miraç tek olan nûra erişme yolculuğudur.

Bu yolculukta zaman yoktur, beden yoktur.

Bu yolculuk rûhanî, nûranî bir yolculuktur.

Nûr Sûresinde geçen; "Nûr üzere nûr" âyetinin karşılığıdır.

Miraç; kendi aslîyet yolculuğunda, Hakk'a ait makamları, kendinde görerek, kendi varlığından geçip, kendindeki nûrla nûra gark olmaktır.

İşte miraç;

Kendi ulvî âlemine adım atmandır, kendi aslına yakınlaşmandır.

Îlâhî düşünce ile idrakî yolculuk etmen, iki damla suyun bir damla olma yakınlığına ermendir.

Gördüğün hakikatleri kâlbinde hissetmendir, kâlbî şuura ermendir.

Hakikatlerden zerrece tereddüde düşmemendir.

Kâlbın mutmain olma yolculuğudur.

Tenezzül içinde aslına secde etmendir.

Sidretü'l Müntehâ sırrında;

Kâbe kavseyn makamlarını görmen...

Ev edna mertebelerine erişmen...

Tevhîd şuuruna ermen...

İnsan makamına ermen...

İslâm elbisesi giymen...

Yaşamını Müslüman olarak devam etmendir.

Necm Sûresi:

7-

وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَى

Ve huve bil ufukil alâ

Ve huve bi el afak : O, afak, bütün her yer,

El alâ : Yüce olan, üst, ulvî,

Meâli 1: “Ve o, bütün her yerdeki ulvîliğe yöneldi.

Meâli 2: “ Ve arkadaşınız, her yeri kuşatan ulvî olana yöneldi.”

8-

ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّى

Summe denâ fe tedellâ

Summe denâ : Sonra, yaklaştı,

Fe tedellâ : Daha da, sarktı, uzandı, düştü, daha yakın oldu,

Meâli 1: “Sonra yaklaştı, daha da yakınlaştı.”

Meâli 2: “Makam makam yaklaştı, kendinden geçti.”

9-

فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَى

Fe kâne kâbe kavseyne ev ednâ

Fe kâne kâbe kavseyne : Öyle ki, oldu, mesafe, derece, iki yay,
benzer, aynılık, eşit,

Ev ednâ : Yahut, hatta, daha da yakın, bir, uygun,
aşağı, düşük,

Meâli 1: “Öyle ki aynılık derecesinde, hatta daha yakın.”

Meâli 2: “Kâbe kavseyne ve ev edna makamlarını gö-
rek, birliğe erişti.”

10-

فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ

Fe evhâ ilâ abdihi mâ evhâ

Fe evhâ : Böylece, vahy, ilâhi düşünce, haydan gelen,

Îlâ abdi hî : Kulluğunun, Hakk’tan ayrı olmadığını,

Ma evhâ : Vahy, ilâhi düşünce, haydan gelen,

Meâli 1: “Böylece o ilâhi düşüncenin ne olduğunu anladı,
kulluğun ilâhi düşüncesine ulaştı.

Meâli 2: “Böylece o vahye uydu, kulluk makamına erdi, va-
hiyden ayrılmadı.”

11-

مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ

Mâ kezebel fuâdu mâ reâ

Mâ kezebe : Yalanlamadı, reddetmedi,

El fuâd : Kâlbi, idrâki, gönül,

Mâ reâ : Görmek, gördüğü şeyi,

Meâli 1: “Gördüğü şeyi kâlbi yalanlamadı.”

Meâli 2: “Yalanlardan temizlendi, Hakk’ın vechîni görerek gönül makamına erişti.”

Meâli 3: “Gördükleriyle gönül ehli oldu, gördüklerinin yalan olmadığına şâhit oldu.”

12-

أَفْتَمَارُونَهُ عَلَى مَا يَرَى

E fe tumârûn hu alâ mâ yerâ

E fe tumârûn hu : Öyleyse, böylece, tereddüt, tartışma, o

Alâ mâ yerâ : Yüce, gördüğü yücelik,

Meâli 1: “Gördüğü şeyler için o tereddüde düşmedi.”

Meâli 2: “O, yüceliği gördü, hiç tereddüde düşer mi?”

13-

وَلَقَدْ رَآهُ نَزْلَةً أُخْرَى

Ve lekad reâhu nezleten uhrâ

Ve lekad reâ : Gördü, anladı, o,

hu

Nezleten uhrâ : İniş, tenezzül, sunulan, inzal eden, konak, başka, diğer, âhir, sonunda,

Meâli 1: “Doğrusu o bir tenezzül içinde bütün her yerde hakikatleri gördü.”

Meâli 2: “O her yerden sunulan yüceliği anladı.”

Meâli 3: “Sonunda tenezzül makamına erişti, o gördü.”

14-

عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى

İnde sidretil muntehâ

İnde : Yanında, katında, orada, O’nda,

Sidreti el muntehâ : Hakk halk birliği, âmâ buutu, halkiyetin kaynağı

Meâli 1: "Sidretü'l-Müntehâ'da."

Meâli 2: "Kaynağından açığa çıkışı gördü."

MİRÂÇ

Allah gökte deyip, gaflette kalma
Miracı göklere, yolculuk sanma
O'nu gökte değil, kendinde ara
Sakın kendini de, sakın O sanma

O'na mekân verip, bir yerde sanma
Senden uzak sanıp, sakın aldanma
O'nu kendinde bul, özünde ara
Sakın kendini de, sakın O sanma

Miraç O'na ermek, O'ndan ayrılma
Tenden cana geçmek, kendinde kalma
Senin aslın O'dur, secde et dönme
Sakın kendini de, sakın O sanma

Miraç Tevhîd sırrı, ikide kalma
Teni canı bir bil, birden ayrılma
Nûrdur cümle âlem, sûrette kalma
Sakın kendini de, sakın O sanma

Miraç; Allah'ı Allah ile anlamanın ulvî yolculuğudur.

Kur'ân'da miraç ile ilgili âyetler var mıdır?

Meâric Sûresi 3: "Minallâhi zîl meâric."

Meâli: "Ulvî makamların sahibi Allah'tır."

İsrâ Sûresi 1: "Subhânellezî esrâ bi abdihi leylen minel
mescidil harâmi ilel mescidil aksallezî bâreknâ havlehu li nu-
riyehu min âyâtinâ innehu huves semîul basîr."

Meâli: “Ki O’dur noksan sıfatlardan münezzehe olan. Kulunu; cehaletin karanlığından, hakikatlerin aydınlığına sevk eden, çevresinde olan her şeyde, bereketimizi, işaretlerimizi görmesi için, teslim olunan mukaddes yerden, teslim olunacak son noktaya ulaştıran. Muhakkak ki O’dur işittiren, gördüren.”

Meâric; miraç yolculuğunda makamlara erişmektir.

Miraç; merdiven, yükselecek yer, yukarı çıkmak, en yüksek makam diye bilinir.

Miraç; merdiven, yukarı çıkmak diye bilinse de buradaki amaç hakikatlerde idraki bir yolculuğun adıdır.

Miraç; merdivenle göğe yükselmek değildir.

Miraç; gönül âleminde Hakk’a yükselmektir.

Miraç, kişinin ulvî makamlardaki idraki ilerleyiştir, yükselişidir.

Miraç, gönül âlemiyle tanışmaktır.

Gönül âleminin sırrına ermektir.

Allah’ın evi olan gönül âleminde Allah’ta fâni olmaktır.

Meâric, her bir makamda yapılan miraçtır.

Meâric kelimesi aynı zamanda; ulvî derecelerde yükselmek, semalar, nimetler, lütuflar, manevi makamlar, rûhî makamlar gibi anlamlara gelir.

Biz buradan anlıyoruz ki Allah’ı anlamak için yapılan ulvî yolculuğun yâni idraki yolculuğun adı miraçtır.

Miraç; insanın içsel yolculuğudur.

Bedenin yaratılışına ve yaratıcısına şâhit olma yolculuğudur.

Varlığın açığa çıkmış boyutu vardır.

Bir de varlığın geldiği kaynak boyutu vardır.

İşte biri bedenlenmiş boyuttur.

Burası tecelliler boyutudur.

Varlığın geldiği kaynak ise nûrani bir yerdir.

Varlığın bedenler boyutu, işleyiş, sıfatlar boyutudur.

Hakk yoluna adım atan bir talebe önce bedenlerdeki tecellileri anlamaya çalışır.

Şâhitlik boyutu burada gerçekleşir.

Kişi böylelikle kendi yaratılışına şâhit olur.

Tüm varlığında kendisi gibi bir yaratıcı tarafından yaratıldığına şâhit olur.

Böylelikle kişi nasıl var olduğunu anlar.

Bedenin sahibini bilir ve fenâfillah makamına erişir.

Daha sonra zevkî bir yolculuk olan Bekâ mertebelerine miraç eder.

Buradaki miraç bedensizdir, rûhanidir.

Miraç hakikati, Allah'a şâhit olma yolculuğudur.

Miraç hakikatinin mânâsına ulaşan kâmil bir insan şöyle demiş:

“Mademki mevcuttu Allah her yerde

Muhammed niçin çıktı göklere

İnsanın gözünden kalkarsa perde

Allah görünmeyen bir taraf yoktur.”

Miraç; hakikatler yolculuğunda ulvî yolculuğun adıdır.

Allah'ı idrak etmek için ilmî ve zevkî olarak yapılan yolculuğun adı miraçtır.

İsrâ Sûresi 1. âyette miraç; gece yolculuğu denilen yolculuk, kişinin kendi cehalet karanlığından hakikatlerin aydınlığına olan yolculuğun adı olarak işaret edilir.

Kişinin kendini tanıması için kendi vücûdunda yaptığı en-füsî yolculuğunun adıdır miraç.

Miraç; ulvî makamların Allah'a ait olduğunun idrakine varmaktır.

Miraç; bir damlanın ummana kavuşmak için yaptığı yolculuğun adıdır.

Damla ummandan ayrı değildir, umman damladan ayrı değildir.

Meâric Sûresi 3. âyette; “ulvî makamların sahibi Allah’tır” diye bildirilir.

Miraç; var edeni ve varoluşu anlamının ulvî yolculuğudur.

Miraç; ten elbisesinden can elbisesine geçmenin ulvî yolculuğudur.

Kişinin kendinde olan Muhammed nûru ile Hakk’ın nûruna olan Tevhîd yolculuğudur.

Miraç; Hazreti Muhammed’e mahsustur.

Kişi kendindeki Muhammed nûrunun gemisine binerse, kişiye miracı Muhammed yaptırır.

Muhammedî şuura erişme yolculuğunun adıdır miraç.

Kur’ân da miraç kelimesi vardır.

Lakin biz acaba onu nasıl anlıyoruz?

Kur’ân’ın bize anlattığı gibi mi anlıyoruz?

Yoksa miraç diye anlatılanları birçok kültürde geçen şeyler olarak mı anlıyoruz?

Birçok kültürde miraçtan bahsedilir.

Eski Hint kültüründe, İran mitolojisinde, diğer kültürlerde hep miraç hadisesi vardır.

Zerdüştlük inancında da Zerdüş’tün göklere yükseldiği, cennet ve cehennemi gördüğü, meleklerle ve Tanrı ile görüştüğüne inanılır.

Tevrat’ta 2. krallar bölümü 2. babında: “Ve İlyas kasırgada göklere çıktı” diye bildirilir.

Zeus mitlerinde; Tanrı Zeus, Tanrı dağındadır ve onunla görüşmek için oraya çıkmak gerek, Onunla görüşen yarı Tanrı olandır, der.

İslam dünyasında da Hazreti Muhammed’in miracından bahsedilir.

Hatta 5 vakit namazın Hazreti Muhammed'e miraçta farz kılındığı anlatılır.

Aktarılan bilgi şöyledir:

Allah miraçta Hazreti Muhammed'e 50 vakit namaz farz kılmış.

Hazreti Muhammed, miraç dönüşü Hazreti Mûsâ ile karşılaşmış.

Hazreti Mûsâ; Hazreti Muhammed'e 50 vaktin ağır geleceğini söylemiş.

"Benim ümmetime de 50 vakit farz kılındı, ümmetime bu ağır geldi, uygulamadılar, der ve 5 vakite indirinceye kadar Mûsâ, Hazreti Muhammed'i tekrar tekrar Allah ile görüşmeye göndermiş.

Hatta 5 vakte indirildiğinde Mûsâ, Hazreti Muhammed'e, tekrar Rabbine dön dediğinde, Hazreti Muhammed; artık Rabbinden utanırım demiş.

Bunlar bize hep Buhari'den, Müslim'den, delil olarak sunulur.

Aslı böyle midir?

Hakikati nasıldır?

Burada nasıl bir mesaj vardır araştırmak gerekir.

Düşündüğümüzde 50 vakit namaz, 24 saatte yaklaşık 30 dakikada bir namaza tekabül ediyor ki burada geceleri uyku da yok.

Bize aktarılan her bilgiyi iyi anlamalıyız.

Orada sunulan mesajları anlamaya çalışmalıyız.

Masallarda aktarılan bilgiler, aslında derin mânâlar içerir.

Masal; misal, mesel, mesele, aynı anlamlara gelen kelimelerdir.

Masal; misallerle mesajları aktarma demektir.

Hakikat, kitapların yazdıklarında olmaz.

Hakikat, kişilerin anlattığı sözlerde olmaz.

Hakikat kişinin bizzat tanıştığıdır, şâhit olduğudur varlığın kendindedir.

Tüm duygu ve düşüncelerin birleşimi ile açılan gönül hissiyatıdır.

Bir kişi yediği yemeği, çok güzel deyip başka birine anlatsa, başka biri için o anlatılan gerçek değildir.

Tâ ki o kişi de gidip o yemeği yerse, tadını alırsa, işte gerçek odur.

İşte miraç; Rabbimizi Rabbimizle Rabbimizde anlama yolculuğudur.

Miraç; enfüsî âlemimizde aslımıza ulaşma yolculuğudur.

Miraç; varoluşun hakikatine ve varoluşta var edene erişme yolculuğudur.

Miraç; bedendeki tecellilere şâhit olma yolculuğudur.

Miraca erenler, Allah hakikatine şâhit olanlardır.

Onlar, manevi güce erişmişlerdir.

Onlar, dünya çıkarı için yaşamazlar.

Onlar, kendi yaratılışlarındaki kabiliyet üzere yaşarlar.

Her an halka hizmet içindedirler.

Zerre kadar zalimlik yapmazlar.

Onlar asla kâlb kırmazlar.

Onlar derdi olanlara koşarlar.

İşte, maneviyatı güçlü olanlar onlardır.

Her an Hakk şuuru üzere yaşayanlar onlardır.

Halk'a Hakk üzere nazar eden onlardır.

Her an tevekkül içinde yaşayan onlardır.

Aldıkları her nefeste Allah'ı unutmayan onlardır.

Başlarına ne gelirse gelsin, Allah'a dayanırlar.

Maneviyatın gücüyle yaşarlar.

İşte gerçekte Müslüman olan onlardır.

İSLÂM VE MÜSLÜMAN

Maneviyatın gücüne erişmek, Allah’a olan teslimiyetle gerçekleşir.

Allah’a olan teslimiyet, İslâm hakikatidir.

İslâm hakikatine erişen, Müslüman olarak yaşayacaktır.

Ve gönlündeki güce dayanarak yaşayacaktır.

Bir anne babadan doğmakla Müslüman olunmaz.

Dil ile Müslümanım demekle, Müslüman olunmaz.

İslâm nedir?

O makama nasıl ulaşılır?

Müslümanlık nedir?

Müslümanlık yaşantısına nasıl ulaşılır?

Müslüman, İslâm bağlantısı nedir?

Müslümanlık; lafzî olarak kullanılan bir kelime midir?

Yoksa bir kişinin; düşünce olarak, duygu olarak, ilmi olarak, hâl olarak, amel olarak, davranış olarak, yaşam biçimi midir?

İslâm makamına ermeden, Müslüman olunabilir mi?

Ben Müslüman’ım demekle, Müslüman olunabilir mi?

Toplumun; Müslümanlık, Hristiyanlık, Yahudilik vs diye bildiği inançlardan biri midir Müslümanlık?

Yoksa başka bir mânâ mıdır?

Bize öğretilen şekliyle; ibadet etmekle, hiç anlamadan se-vap diyerek Arapça Kur’ân okumakla Müslüman olunabilir mi?

Bize öğretilen şekliyle; hiç mânâsına ermeden, oruç tutmakla, Hacc’a gitmekle, kelime-i şehâdet getirmekle Müslüman olunabilir mi?

Kelime-i şehâdet getirmekle mi Müslüman olunur?
Yoksa şâhitlik makamına ermekle mi Müslüman olunur?
Kişi bir anneden babadan doğdu diye, hemen İslâm olabilir mi?

Nedir İslâm ve nedir İslâma eriştiren makamlar.
Ve nedir İslâm makamına ulaşanın, Müslüman olarak yaşıntısı?

İslam kelimesi “سَلَام:Slam, Seleme” kelime kökünden gelir.
Slam “سَلَام, İslâm سلام”
Slam, İslâm, Seleme; selamete ermiş, huzura ulaşmış, sulha ulaşmış demektir.

İslâm; kendi vücûd hakikatini idrak etmiş, vücûdunun sahibine teslim olmuş demektir.

Kendini, yaratıcısı olan Allah’a teslim etmiş demektir.
İçsel kavgalarını bitirmiş, ilâhi huzura ulaşmış demektir.
İslâm’a ermek, ilmî, edebî ve gönü bir eğitimle mümkündür.
İslâm makamına giden yolun basamakları şunlardır:

- 1-Merak ve sorgulamak
- 2-Aktarılan asılsız bilgilerden kopmak.
- 3-Tövbe edip, edebe ulaşmak.
- 4-İlimle hareket etmek ve varoluşu ilimsel olarak incelemek.
- 5-Tefekkür etmek ve şâhit olmak.
- 6-İman makamına ermek, yâni mü’min olmak, yâni emin olmak.

7-Allah hakikatine ermek, O’nun her yerden kendini zâhir ettiğini anlamak.

8-Sâlih amele ulaşmak.
Sâlih amel, İslâm makamıdır.

İslâm makamına eren, İslâm şuuru üzere yaşar, işte bu şuur üzere yaşamaya da “Müslümanlık” denir.

Teslim kelimesi de, İslâm kelimesinden gelir.

Teslim; İslâm makamına ulaşmış, Allah’a teslim olmuş demektir.

Müslüman; ulaştığı İslâm makamının şuurunu, yaşantısına geçirmiş demektir.

Merak ve sorgulamak; kişinin görünen varlığın hakikatini anlama isteğidir.

Meraklı ve sorgulayan kişi; hem gördüklerini anlamak için sorgular, hem de duyduklarını sorgular.

Merak ve sorgulamak için; atalardan gelen inançsal kayıtlardan, emirlerden, korkulardan, dünya esaretinden, bilmişlik egosundan sıyrılmak şarttır.

Merak ve sorgulamanın saflığına ulaşmak için, tövbenin hakikatine erilmeli ve edeb ile hareket edilmelidir.

Tövbe; yaptığı hataları anlayıp, bir daha o hatalara dönmek demektir.

Edeb; kimsenin kâlbini kırmamak, dilini tutmak, sabretmek, kimseye zarar vermemek ve ilimden ayrılmamak demektir.

Edeb; varlığın ardında Hakk’ı görerek hareket etmektir.

Varoluşu anlamak için ilim şarttır.

İlim; varlığın varoluşunun sıfatlarından biridir.

İlim; insandaki Âdem’den Muhammed’e uzanan boyutların anlaşılabilmesi için şarttır.

İlim; varlığın varoluşunu ve var edeni anlamak için şarttır.

Ve ilimden ayrılmadan hareket etmek şarttır.

Bu âlem; Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji ilminin bir tecellisidir.

İlimden ayrılmayan kişi, varoluşu ve var edeni mutlak hissedecektir.

Tefekkür, kişiyi şâhit olmaya götürür.

Şâhit olmadan iman olmaz.

İman ile inanç inceliği kısaca şöyledir.

İnanç; atalardan gelen bilgilere inanmak demektir.
İman ise; görünen varlığın içini dışını anlamak için yapılan tefekkürle, şâhit olunarak emin olma durumudur.
İslâm yolunda şâhitlik şarttır.
Onun için Ezan'da, günde 20 defa "Eşhedü" kelimesi söylenir.
Şâhit olan kişi, emin olur, yâni mü'min olur.
Mü'min, İslâm makamıyla şereflenir.
Müslüman olabilmek, İslâm makamına erişmekle mümkündür.
Yoksa dil ile "ben Müslüman'ım" demekle Müslüman olunmaz.
Yâni dil ile "ben Doktorum" demekle Doktor olunamayacağı gibi.
Doktorluk için nasıl ki Tıp eğitimi şartsa...
Müslüman olabilmek için de İslâm eğitimi şarttır.
Lâkin İslâm eğitimi denilen şeyin ne olduğu çok önemlidir.
İslâm eğitimi, kitaplardan öğrenilmez.
Cânlı kitâb olan varlık boyutundan öğrenilir.
Cânlı kitâbı okumayı öğrenmek için, cânlı kitâbı okuyanları bulmak gerekir.
Kâmil insanları bulmak gerekir.
Her bir Kâmil insan İslâm hakikatine erişmiş kimsedir.
Onun yaşantısı İslâm üzere olup, Allah'a teslimiyet içindedir.
İşte onlar Müslüman kişilerdir.
Müslüman olan kişinin yaşantısı, İslâm şuuru üzeredir.
Müslüman, her an Sâlih amel üzere yaşayan kişidir.
Sâlih amele ulaşan kişi; hep hayr üzere koşan kişi demektir.
O kişi, çevresinde ihtiyacı olan kişiye koşar.
Sıkıntıları çözmek için, huzur için, âdeta çırpınır.
Müslümanlık, gönülde ilâhi bir duygudur.
Dilde ya da akılda olan bir bilgi ya da bir söz değildir.
Dil ile "ben Müslümanım" demek değildir.

Akılda, anne babadan öğrendiğimiz bir inancın bilgisel alanı değildir.

Müslümanlık öyle bir duygudur ki; gönülde ilâhi huzuru hissetmek, ölmeden önce cennete girmek, kendinden olan cehennemî söndürmektir.

Bu duyguyu hisseden kişiler; her zaman huzurludurlar, dünyanın sıkıntılarına sabrederler, çevresine huzur, umut ve sevinç aşırlarlar.

Onlar maneviyatı güçlü olan kişilerdir.

Müslüman olmanın sırrı; eşyanın hakikatine ermek, varoluş ve var edeni idrak etmekle mümkündür.

Acaba bizler:

Müslümanlık nedir, idrak edebildik mi?

İslâm hakikatine erebildik mi?

Müslüman olabildik mi?

İslâm şuurunu yaşamımıza geçirebildik mi?

Bir kişi İslâm şuuruna ermişse; o kişi huzurludur, umutludur, çalışkandır, yardımseverdir.

Bir kişi İslâm şuuruna ermişse; huzur verendir, umut verendir, sevindirendir, güç verendir.

Bir kişi İslâm şuuruna ermişse; çalışkandır, üretkendir, ilimden ayrılmayandır.

Anne babadan; İslâm adına bir inanç, bir ibadet, bir ibadethane öğrendik ve onlara inandık diye Müslüman olabilir miyiz?

Yaptığımız ibadetlerin mânâsına ermeden, Müslüman olabilir miyiz?

Kur'ân bizlere; inandık, ben Müslümanım demekle kurtuluşu eremeyeceğimizi belirtir.

Hucurât Sûresi 14: "Kâletil arâbu âmennâ, kul lem tuminû ve lâkin kûlû eslemnâ ve lemmâ yedhulil îmânu fî kulûbikum."

Meâli: “Kendi inançlarından gelenler: Biz iman ettik, dediler. Henüz iman etmediklerini anlat. Lâkin teslimiyet yoluna girdik desinler. İman henüz kâlblerinize girmedi.”

İman boyutunun kâlbî yönü, her yerde Allah’a ait olan tecellilere şâhit olmakla mümkündür.

“Kâlbî tastik nedir?” iyi bilmeliyiz.

Kâlbîen tastik etmedikçe, iman sırrına eremeyiz?

Ben inandım demek, kâlbî tastik değildir.

Kâlbî tastik, varlıkta Allah’ın tecellilerine şâhit olmakla oluşur.

İslâm şuuruna erişmek, ilmî ve edebi bir eğitimle mümkündür.

Kâmil bir kimseden alınan ilmî ve edebi eğitim, kişiyi kâlbî tastike erdirecektir.

Kâmil kişi, İslâm makâmına gelmiş olan kişidir.

Baktığı her yerde varlığın ardında varlığın sahibini görür.

Varoluşun ve var edenin hakikatine ulaşmış kişidir.

Allah hakikatine ulaşmış kişidir.

Rahîm ve Rahmân boyutlarına ulaşmış kişidir.

İlmel yakîn, Aynel yakîn, Hakkel yakîn boyutlarına ulaşmış kişidir.

Asla kendilerini makâm sahibi görmez.

Tüm makâmın sahibinin Allah olduğunu bilir.

Cümle varlığa Tevhîdî şuurla bakar.

Tüm varlığı tutanın Allah olduğunu bilir.

Her an Allah’a teslimiyet içinde yaşar.

Akışın nereden geldiğini, nereye gittiğini sezer.

Çiftçinin tohumdan ne çıkacağını, ne zaman çıkacağını ve nasıl şekillenip nasıl meyve vereceğini bildiği gibi...

Kâmil kişi de varlığın akışını ve olayları görür.

İlim üzere, irfân üzere hareket eder.

Asla sûret görmez, nûrun akışının seyrindedir.
Kâmil kişi, şâhitlik makamına erişmiştir.
İşte İslâm makamına erişmiş Kâmil insan, İslâm üzere yaşar.
İslâmın ne olduğunu çevresine öğretir.
İslâm bir makamdır.
Mü'minlik makamıyla açılan bir kapıdır.
Mü'min olmadan İslâm olunamaz.
Mü'min Allah'tan emin olan kişidir.
Kâmil insan mü'min kişidir.
Mü'min olan varlığın açığa çıkışının sırrına ermiştir ve var
edicinin hakikatine ermiştir.
Dil Müslümanı, bilgi Müslümanı, Müslüman olabilir mi?
İbadette kalıp, mânâsına ermeyen, Müslüman olabilir mi?
Kulluk hakikatine ermeyen, Müslüman olabilir mi?
Toplunun bildiği şekliyle peygamberin sünneti diyerek,
Allah'ın sünnetinin ne olduğunu bilmeden Müslüman olabi-
lir miyiz?
Hazreti Muhammed'den gelen sözlere hadis diyerek, var-
lığın işleyişinde olan hadiseleri okumadan İslâm şuuruna eri-
şebilir miyiz?
Arapça Kur'ân okuyup, sevap bekleyerek, Kur'ân'ın mânâ-
sına ermeden, İslâm makamına erebilir miyiz?
Kulluğu, yaptığımız ibadetlerde mi arayacağız?
Yoksa her varlığın Allah ile bağını anladığımızda mı an-
layacağız?
İslâm makamına ermek için;
Her bir varlığı canlı kitâb bilmeliyiz.
Tüm âlemi açık bir Kur'ân bilmeliyiz.
Varlığın varoluş yasalarına ermeliyiz.
Varlığın işleyiş yasalarına ermeliyiz.
Varlığın varoluş yasalarına "Din" denilir.

Varlığın işleyiş yasalarına “Sünnetullah” denilir.

İşte, dinin ve sünnetullahın hakikatine ermeliyiz.

Varlıkta olan olayların hadisler olduğunu yâni hadiseler olduğunu anlamalıyız.

Varlığın olaylarının tecellilerini anlamak için düşünmeliyiz.

Kulluğun, hakikat boyutu cihetiyle ne olduğunu anlamalıyız.

Evet, İslâm şuuruna ulaşmak, böyle kapılardan geçmekle mümkündür.

İslâm şuuruna ulaşmak, her varlıkta tecelli eden Allah’a şâhit olmakla mümkündür.

Allah hakikatine eren, her an Allah’a teslimiyet içinde olacaktır.

Kendinde ve varlıkta Allah’a şâhit olan, O’na teslimiyet içinde olacaktır.

İşte teslimiyetin makamı İslâm’dır.

İslâm makamına eren kimsenin yaşantısına da Müslümanlık denilir.

Allah’a şâhit olmadan Müslüman olamayız.

Allah’a teslimiyet içinde olmadan Müslüman olamayız.

İslâm şuuruna ulaşmadan Müslüman olunmaz.

Bu şuura ulaşmadan, kişinin kendini Müslüman görmesi, kendini kandırması demektir.

Kişi, hakikatte Müslüman ise, bunu yaşantısı ile belli eder.

Müslüman denen toplumlara baktığımız zaman, toplumun yaşantısında İslâm şuurunu görebiliyor muyuz, çok düşünmemiz gerekir?

Müslüman olan kişi;

Hiç kibirlenebilir mi?

Hiçbir kimseye, bir varlığa zarar verebilir mi?

Öfke hiddet içinde olabilir mi?

Birini aldatabilir mi?

Gaddar olabilir mi?

Kimseyle alay edebilir mi?

Karamsarlık aşılayabilir mi?

Onda hor bakma olabilir mi?

Bana ne sana ne diyebilir mi?

Varlığa eşya gözüyle bakabilir mi?

İslâm'a ermiş, yaşantısına bunu geçirmiş yâni Müslüman olmuş kişinin gönlü hep, Allah sevgisiyle, Allah rahmetiyle doludur.

Gönlünde Allah şuuru olanın, hiç öfkesi, hiddeti, kavgası, kini, nefreti, zarar vermesi olabilir mi?

Dilinde Allah olup da, gönlünde Allah şuuru olmayan kişide olur bunlar.

İslâm makamına ermiş, bunu hayatına geçirmiş kişilerin yaşantısını Kur'ân çok güzel açıklar.

İşte bunlardan bazı örnekler.

Saff Sûresi:

İçlerinde Allah sevgisi olarak yaşarlar.

O'nun yolunda hep bir birlik için mücadele ederler.

Allah'a iman ederler.

Resulün yolunda olurlar.

Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla hakikatleri anlamak, anlatmak için gayret gösterirler.

Hakk zevkiyle Halk'a nazar ederler.

Her yerde Allah aşkıyla hareket ederler.

Mü'minlerden olup, ümit verenlerden olurlar.

Yûnus Sûresi:

Allah'ım sen noksan sıfatlardan münezzehsin şuuru ile hareket ederler.

Hakk zevkiyle Halkı seyrederek.

İslâm şuuruyla yaşarlar.

Tüm sıfatların sahibi olan, tüm varlığı vücudlandıran Allah'tır şuuru ile hareket ederler.

Güzel haller içinde olurlar.

Hep yararlı işler yapmak ve daha fazlası için koşarlar.

Onların yüzlerinde karamsarlık yoktur.

Ve onlarda hor görme hâli yoktur.

İşte onlar huzur sahibidirler ve onlar devamlı o hallerle hareket ederler.

Tevbe Sûresi:

Onlar birbirlerine dostluğu, arif olmayı işlerler ve inkârı engellerler.

Ve onlar her an Hakk'a bağlılık şuuruyla hareket ederler.

Ve onlar temizlenme içinde olup kendilerindekini paylaşırlar.

Allah'a itaat ederler.

Ve o resule uyarlar.

Onlar hep birlikte, malları ve canları ile hakikatler için mücadele ederler.

İşte onlar iyiliklerde güzelliklerde olanlardır.

Ve işte onlar felah bulanlardır.

Mü'minûn Sûresi:

Onlar felah bulanlardır.

Onlar huşu içinde, her an Hakk'a bağlı olma şuurundadırlar.

Onlar aslı olmayan sözlerden dönmüşlerdir.

Emanetlere ve verdikleri sözlere uyarlar.

Her an, her şeyleriyle Hakk'a bağlılık üzere hareket ederler ve onlar şuurlarını muhafaza ederler.

İşte onlar Tevhîd ilminin varisleridirler.

Halkta Hakk zevki o kimseleri teslim almıştır. Onlar devamlı o halledirler.

Onlar vereceklerini her an verirler.

Onların kâlbleri hep bir heyecan içindedir.

Muhakkak ki onlar, ancak onları vücudlandırana teslim olmuşlardır.

İşte onlar, hep faydalı olmak için koşarlar ve onlar, o hal-lerde hep önde olanlardır.

Onlar, kendi bedenlerini eksiksiz bir şekilde tutanın Al-lah olduğunu bilirler.

Ancak kapasitelerince hareket ederler.

Onlar hakikatleri konuşan bir kitaptırlar.

Onlar hiç kimseye kötülük etmezler.

Hûd Sûresi:

Sabrederler.

Hakk yolunda çalışırlar, yâni Sâlih amelledirler.

Dünya hayatının süsünde, yâni makam, şan, şöhret pe-şinde olmazlar.

İftira atmazlar, yalanları aktarmazlar.

Ölçüyü ve tartıyı tam olarak yerine getirirler.

İnsanların mallarının karşılığını eksik vermezler.

Çalıp, çırpamazlar.

Zarar vermezler, fesatlık yapmazlar.

Hucurât Sûresi:

Kimseyi alaya almazlar.

Kimsenin ayıbını aramazlar.

Birilerine kötü isim, lakaplar takıp çağırılmazlar

Kimsenin arkasından çekıştirmezler, dedi kodusunu yap-mazlar, gizli yönlerini, hatalarını araştırmazlar.

Birbirine yardım için koşarlar.

Kendi bildiğinin inadında durmazlar.

Aslı olmayan şeylere inanmazlar.

Evet, Kur'ân'da yüzlerce örneklerden bazıları böyle.

Şimdi düşünelim:

İslâm nedir anlayabildik mi?

İslâm makamına erebildik mi?

İslâm şuurunu hissedebildik mi?

Ve bu şuurı yaşantımıza geçirebildik mi, yâni bu şuurda yaşayabildik mi?

Yâni Müslüman olabildik mi?

Lütfen düşünelim ve kendimize soralım:

Gönlümde İslâm şuurı var mı?

Yaşantım bu şuur üzere mi?

Şimdi hepimiz kendimize soralım.

Anneden babadan öğrendiğimiz ibadetleri yapmakla İslâm makamına erişebilir miyiz?

Müslüman olarak yaşayabilir miyiz?

İki rekât namaz kıldık diye, Müslüman mı olduk?

Oruç tuttuk, Hacc'a gittik diye, Müslüman mı olduk?

“Elhamdülillah Müslümanım” demekle Müslüman mı olduk?

Müslüman bir anne babadan doğduk diye, Müslüman mı olduk?

Biz gerçekten Müslüman mıyız?

Evet, Kur'ân ölçüsüyle bizler gerçekten Müslüman mıyız?

Yoksa bizler, taklitte kalmış, adetlere mi uyuyoruz?

Sözlerde mi kalıyoruz?

Mânâdan uzak, maneviyattan uzak bir halde miyiz?

Dilimizle söyleyip, hayatımıza geçiriyor muyuz?

Allah'ın emri diye niye ibadetleri gösteriyoruz da bu emirlerden bahsetmiyoruz?

Neden ilim üzere olmaktan bahsetmiyoruz?

Neden edeb hakikatinin ne olduğundan bahsetmiyoruz?

Lütfen yavaş yavaş okuyalım ve kendimize soralım; ben Müslüman mıyım?

Kur'ân:

“Kimsenin dedikodusunu yapıp çekiştirmeyin”, der. Bunu yapanın da ölü kardeşinin etini yemek gibi olduğunu belirtir. (Hucurât Sûresi 12)

Peki, biz bunu yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur’ân:

“Kimsenin gizli yönlerini, hatalarını araştırmayın” der. (Hucurât Sûresi 12)

Peki, biz bunu yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur’ân:

“Kimseyle alay etmeyin, kimsenin ayıbını aramayın, yâni küçük görmeyin, hor görmeyin, kimsenin inancını, ibadetini aşağılamayın, toplumda bir kişi veya bir topluluğu kötülemeyin, kimsenin özelini araştırarak onun ayıbını aramayın” der.

(Hucurât Sûresi 11)

Peki, biz bunu yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur’ân:

“Birbirinize kötü isimler, kötü lakaplar takıp çağırmayın” der. (Hucurât Sûresi 11)

Peki, biz bunu yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur’ân:

“Size bir bilgi geldiğinde hemen inanmayın aslı var mı yok mu, emin oluncaya kadar araştırın” der. (Hucurât Sûresi 6)

Peki, biz bunu yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur’ân:

“Kendi bildiklerinizde inatlaşmayın, birbirinize karşı da bağırarak konuşmayın, çalışmalarınızı boşa geçirmeyin ve sizler, kendinizi ve çevrenizi anlamayı terk etmeyin” der. (Hucurât Sûresi 2)

Peki, biz bunu yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Lokman Sûresi:

Her an Hakk’a bağlılık şuuru üzere hareket eder.

Temizlenme içinde olup, kendinde olanı paylaşır.
Ölümü hiç unutmadan yaşar.
Bilgisi olmadığı şeyler hakkında konuşmaz.
Kibirlenmez.
Kimseyi ve hiçbir varlığı küçük görmez.
Allah'a ait nitelikleri kendine nisbet etmez, yâni asla şirk içinde olmaz.

Anne babasına her zaman minnettarlık içindedir.
Hep iyi haller içinde yaşar.
Hep hakikatlere ârif olmaya çalışıp, hakikatleri inkâr etmez.
İnsanlara suratını asmaz.
Yeryüzünde böbürlenerek yürümez.
Büyükleme, övünme hallerinde olmaz.
Hep tevâzû içinde hareket eder.
Konuşurken sesini yükseltmez.
Asla kendi çıkarına göre hareket etmez.
Her an saygı içindedir.
Dünya hayatına aldanmaz.
Bunları yaşamımızda uyguluyor muyuz?
Mâide Sûresi
Verdiği sözü yerine getirir.
Hep yararlı haller içindedir, zerre kadar da olsa zarar vermez.
Varoluşu araştırır, hep hakikatler peşinde koşar.
Hep fenalardan uzak durur.
Fedakârlıktan vazgeçmez.
Gösteriş peşinde olmaz.
Kan dökmez.
Kötülük için yardımlaşmaz.
İyilik üzere yardımlaşır.
Asla düşmanlık içinde olmaz.

Öfkeyle hareket etmez.
Vurup zarar vermez.
Bozup dağıtmaz.
Fakir bırakmaz.
Sıkıntılar, kederler vermez.
Gereğinden fazla yemez, içmez.
Büyü, fal gibi asılsız şeylerle uğraşmaz.
Adalet üzere hareket eder, hiç adaletten ayrılmaz.
Asla çalıp çırpamaz.
Bunları yaşamımızda uyguluyor muyuz?
Rûm Sûresi
Varlığın suretinde kalmaz.
Ümitsizlik içinde olmaz.
Huzur dolu, sevgi dolu, merhamet dolu hallerle hareket eder.
Dinin Allah'a ait olduğunu bilir, bu şuurla yaşar.
Tevhîd üzere yaşar.
Dini bölen kimselerden olmaz, din ayrımcılığı yapmaz.
İnsanları; tarikatlara, mezheplere, cemaatlara bölmez.
Benim inancım doğru seninki yanlış demez.
Bunları yaşamımızda uyguluyor muyuz?
Lokmân Sûresi:
Kibirilenmeyin.
Bilginiz olmadığı şeyler hakkında konuşmayın.
Kimseyi ve hiçbir varlığı küçük görmeyin.
Anne babanıza iyi davranın.
İnsanlara suratınızı asmayın.
Böbürlenerek yürümeyin.
Övünmeyin, büyüklenmeyin.
Hep tevâzû içinde olun.
Asla kendi çıkarınızda olmayın, insanları aldatmayın.

Bunları yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Mâide Sûresi:

Asla çalıp çırpmayın.

Verdiğiniz sözü yerine getirin.

Zerre kadar da olsa zarar vermeyin, hep iyi haller içinde olun.

Fedakârlıktan vazgeçmeyin.

Gösteriş peşinde olmayın.

Kan dökmeyin.

Kötülük için yardımlaşmayın.

İyilik üzere yardımlaşın.

Zerre kadar da olsa düşmanlık içinde olmayın.

Öfkeyle hareket etmeyin.

Vurup zarar vermeyin.

Bozup dağıtmayın.

Fakir bırakmayın.

Sıkıntılar, kederler vermeyin,

Gereğinden fazla yemeyin, içmeyin.

B  y  , fal gibi asılsız şeylerle uğraşmayın.

Adalet üzere hareket edin, hiç adaletten ayrılmayın.

Bunları yaşamımızda uyguluyor muyuz?

R  m S  resi:

Varlığın suretinde kalmayın.

Ümitsizlik içinde olmayın.

Huzur dolu, sevgi dolu, merhamet dolu hallerle hareket edin.

Dinin Allah'a ait olduğu şuuruyla yaşayın.

Tevhîd üzere yaşayın.

Dini bölen kimselerden olmayın.

İnsanları dine göre ayırmayın.

İnsanları tarikatlara, mezheplere, cemaatlere bölmeyin.

Benim inancım doğru seninki yanlış demeyin.

Kendi inancınızla böbürlenmeyin.
Bunları yaşamımızda uyguluyor muyuz?
A'râf Sûresi:
Hep iyi haller, güzel haller içinde olun.
Kimsenin ırzına namusuna tasallut etmeyin.
Haddi aşmayın.
Kimseyi küçük görmeyin.
Benlik içinde olmayın.
Ara bozucu olmayın.
Islah edici olun, ara bulucu olun, barıştırın.
Bunları yaşamımızda uyguluyor muyuz?
Evet, Kur'ân'da birçok edebî, ilmî öğütler vardır.
Dini alanda ücret almayın, zerre kadar karşılık beklemeyin.
Bir ilim ifade etmeyen şeyin ardına düşmeyin.
Aslı olmayan şeylere yönelmeyin.
Anne babanıza öf bile demeyin.
Zina etmeyin yâni zâni olmayın.
Cana kıymayın.
Alışverişte kimseyi aldatmayın, adaletle davranın.
Dosdoğru hareket edin.
Cemaat, tarikat, mezheplere bölünmeyin.
Allah ismini alet ederek kimseyi aldatmayın.
Edebli, ahlaklı, tevâzûlu, alçak gönüllü olun.
Hayvanları sevin, varlığı sevin.
Kur'ân'da böyle nice öğütler vardır.
Peki, biz bunları yaşamımızda uyguluyor muyuz?
Böyle yüzlerce Kur'ân emrini, hangimiz hayatımıza geçi-
riyoruz?
Hangimiz bunları okuduğumuzda sarsılarak düşünüyoruz?
Evet, biz bu emirlerin hangisine uyuyoruz?

Allah'ın emri diye, niye ibadetleri gösteriyoruz da bunları anlatmıyoruz?

Evet, biz gerçekten Müslüman mıyız?

Ülkemizde ya da Dünyada bunları hayatına geçiren bir Müslüman var mıdır?

Varsa gidip elinden öpelim, onun yanından ayrılmayalım.

Yoksa bizler Müslüman kılığına girmiş zalimler miyiz?

Yoksa bizler Müslüman kılığına girmiş şeytanlar mıyız?

Kendimizdeki şeytanı Müslüman etmeden nasıl Müslüman oluruz ki?

Lütfen kendimize soralım, bunları uygulamayan Müslüman sayılır mı?

Lütfen kendimize soralım, ben Kur'ân'ı layıkıyla anladım mı?

Lütfen kendimize soralım:

Ben gerçekten Müslüman mıyım?

Gönlümde her an Allah'ı hissediyor muyum?

Allah hakikatinin şuuru üzere mi yaşıyorum?

Allah'ın dostluğuna sığındım mı?

Allah'tan emin miyim?

Allah'a güveniyor muyum?

Başıma gelen acı olaylar karşısında ilk aklıma gelen nedir?

Başıma gelen acı olaylar karşısında nasıl bir duruş içindeyim?

Yaşantım İslâm şuuru üzere mi?

Çevremde güvenilir, emin olunan bir kimse miyim?

İşte maneviyatın gücü Allah'a teslimiyette gizlidir.

İşte maneviyatın gücü, İslâm'ın hakikatine erişmekle mümkündür.

İslam şuuruna erişen kimsenin yaşantısına Müslümanlık denir.

RÂBİTA

Râbîta hakikati iyi bilinmelidir.

Râbîtanın sadece Allah'a ait olduğu iyi anlaşılmalıdır.

Râbîta maneviyatın gücü için çok önemlidir.

Gönüllerini her an Allah'a râbîta eden kimseler, yaşantılarını bu şuurda geçiren kimseler, manevi olarak güçlü kimselerdir.

Gönlü Allah'a râbîta içinde olan kimse, Allah'ı unutmadan yaşar.

Kişinin başına ne gelirse gelsin, râbîta içinde olan kişi sabreder ve olayların ardındaki hikmeti bekler.

Râbîta, gönlünü her an Allah'a rabteden demektir.

Yâni gönlünü Allah'a kilitleyen, Allah'a bağlayan demektir.

Manevi gücü yüksek olanlar, her an Allah'a râbîta içinde yaşarlar.

Kâmil kimseler her an Allah'a râbîta içindedirler.

Âl-i İmrân Sûresi 200: "Yâ eyyuhâllezîne âmenusbirû ve sâbirû ve râbitû vettekûllâhe leallekum tuflihûn."

Diyanet Meâli: Ey İnananlar! Sabredin, düşmanlarınızdan daha sabırlı olun, cihada hazır bulunun, Allah'a karşı gelmekten sakının ki başarıya erişebilesiniz.

Yaşar Nuri Öztürk Meâli: Ey iman sahipleri! Sabredin, sabır yarışı yapın, nöbet tutarak savaşa hazırlıklı bulunun ve Allah'tan korkun ki, kurtuluşa erebilesiniz.

Mehmet Okuyan Meâli: Ey iman edenler! Sabredin; (düşman karşısında) dayanışmada bulunun; (savaş için) hazırlıklı ve nöbette bulunun! Allah'a karşı (takvâ)lı (duyarlı) olun ki kurtulasınız.

Süleyman Ateş Meâli: Ey inananlar, sabredin, direnin. Savaş hazırlıklı, uyanık bulunun ve Allah'tan korkun ki, başarıya eresiniz.

Mustafa İslamoğlu Meâli: Siz ey iman edenler! Zorluklara karşı direnin, direnişte birbirinizle dayanışma içinde olun, (imana) nöbetçi olun ve Allah'a karşı sorumluluk bilincini kuşanın ki ebedî saadete erebilesiniz.

Görüldüğü gibi, râbîta kelimesi müellifler tarafından farklı çevrilmiştir.

Hemen hemen tüm müellifler, râbîta kelimesini savaşmak olarak çevirmişlerdir.

Şimdi kelime kelime inceleyelim.

Âl-i İmrân Sûresi 200: "Yâ eyyuhâllezîne âmenusbirû ve sâbirû ve râbitû vettekûllâhe leallekum tuflihûn."

Yâ eyyuhâ ellezine amenu	: Ey iman edenler, mü'min olanlar,
Usbirû	: Dayanmak, sabretmek, sebat etmek,
Ve sabiru	: Sabır, direnmek, beklemek,
Ve râbitû	: Alâka, bağlantı, irtibat, varlıktaki hakk bağlantısı,
Ve ittekû Allah	: Fenalardan sakının Allah'a ortak koşmayın,
Lealle kum tuflihûn	: Umulur ki, başarılırsınız, felah, özü anlamak,

Meâli 1: "Ey iman edenler! Sabrın ne olduğunu anlayın ve sabredin ve tüm varlığı birbirine bağlayan Hakk sırrını anlayın ve fenalara düşmekten sakının, Allah'a ortak koşmayın. Umulur ki başarılırsınız."

Meâli 2: "Ey iman edenler! Sabrın ne olduğunu anlayın ve gönlünüzü Allah'a râbîta ederek sabredin ve fenalara düşmekten sakının, Allah'a ortak koşmayın. Umulur ki felah bulursunuz."

Bu incelemede baktığımız zaman râbîta savaş demek değildir.

Şimdi râbîta kelimesini inceleyelim.

Râbîta, Rab kelimesinden gelir.

Râbîta; alâka, bağlantı, bağlayan, rabteden, varlıktaki hak bağlantısı, iki şeyi birbirine bağlayan, tüm varlığı birbirine bağlayan gibi anlamlara gelir.

Tüm meâlciler râbîta kelimesini farklı farklı çevirmişlerdir.

Çoğu müellif bu kelimeyi savaş olarak çevirmişlerdir.

Cemaat ve tarikatlarda râbîta; şeyhini düşünmek, şeyhini düşünürken kendinden geçmek, şeyhine bağlanmak, evliyalara bağlanmak, alîmlere bağlanmak diye söylenir.

Râbîta, tüm varlığı birbirine bağlayan Hakk sırrıdır.

Râbîta tüm varlığın birbirine ortak özelliklerle bağlılığıdır.

Nasıl ki insan vücûdunda sonsuz hücre var, ama hepsi birbirine bağlıdır.

Hepsi bir vücûda bağlıdır.

Yâni tüm hücreler, dokular, organlar bir vücûda bağlıdır, yâni râbîta hâlinededir.

İşte bu âlemde de tüm varlık birbirine bir kudret ile bağlıdır.

Bu şuura ulaşmak râbîtayı anlamaktır.

Tüm varlık âlemi, tecelliler ile birbirine bağlıdır.

Râbîta; vücûddaki tecellilerin birbirine bağlılığıdır.

Râbîta; cümle varlığın birbirine olan bağlılığı demektir.

Râbîta; fiillerin fâilde, sıfatların mevsûfta, vücûdların Zât'ta birleşimidir.

Her varlıkta bir işleyiş vardır.

Bu işleyişi yapan fâildir.

İşte tüm işleyiş tek fâilde râbîta olur.

Tüm varlık sıfatlarla sarılıdır.

Tüm sıfatlar, mevsûf olanda râbîta olur.

Her bir varlığın bir bedeni vardır.

Ama tüm bedenleri tutan vücûd Allah'ındır.

İşte tüm bedenler tek vücûd sahibi olan Allah'a her an râbîta hâlinededir.

Tüm varlık birbirine, tecellilerle râbîta hâlinededir.

Hakk yolunun yolcusu Hakk'ı anlamak için bir idrak içinde olup varlığın birbiriyle bağlılığını anladıkça râbîtayî anlar ve oradan da Tevhîd sırrına ulaşır.

Tüm kâinat râbîta hâlinededir yâni birbirine bağlı bir haldedir.

Tüm kâinatı birbirine bağlayan sır Hakk sırrıdır.

İşte tüm varlığı birbirine bağlayan Hakk'tır, bu bağlılığa da râbîta denir.

Tüm varlık Rab esması ile birbirine bağlıdır.

İnsanın vücûdunun hiçbir organı hiçbir hücresi birbirinden ayrı değildir.

Bedendeki tüm hücreler birbiriyle irtibat hâlinededir, râbîta hâlinededir.

İşte bu kâinata da tüm varlık Allah'a bağlılık hâlinededir, râbîta hâlinededir.

Tüm varlığı bir arada tutan ilâhi bir kudret vardır.

Bu kudret Allah'tır.

Râbîta tüm kâinatı tutanın, her varlığı bir arada tutanın Allah olduğu hakikatidir.

İşte râbîta; tüm varlığın birbiriyle olan bağlılığıdır ve bu bağlılık şuuruna ulaşmak râbîtayî anlamaktır.

Yoksa cemaatlerin dediği gibi şeyhini düşünmek, şeyhine bağlanmak, bir tarikata bağlanmak değildir.

Râbîta sırrına vâkıf olan, tüm vücûdları tutan Allah'tır hakikatini anlamıştır.

İşte bu hakikati anlayan bilir ki tüm kâlbleri attıran Allah'tır, tüm vücûdları her an çalıştıran, her an tutan Allah'tır.

Bu şuurda hareket eden, hangi varlığa bakarsa baksın, o varlığı tutanın Allah olduğunun hakikatiyle bakar.

Yâni “Semme Vechullah” zevkiyle bakar.

Bu şuurla bakan, bilir ki tüm varlık birbiriyle kardeştir, bir bedenin hücreleri gibidir.

Tüm bedenleri tutan da zâtı mutlak olan Allah’tır.

Bu şuurla hareket edenin gönlü her an Allah’a râbîta hâ-lindedir.

İşte maneviyatın gücü, kişinin gönlünün her an Allah’a râbîta olmasından gelir.

Gönlü Allah’a râbîta hâlinde olan, her an Allah’a tevekkül ve teslimiyet içindedir.

Gönlü Allah’a râbîta içinde olan kimse, başına nasıl bir olay gelirse gelsin, öncelikle sabreder ve olayların hikmetini bekler.

Râbîta makamına erişmiş kimse, her şeyden gerekli dersi çıkarır.

O kimse asla Allah’a isyan içinde olmaz.

Asla kendini kaybetmez.

Öfkelenmez, öfkelse de öfkesini çabucak yutar.

Âl-i İmrân Sûresi 134: “Vel kâzımînel gayza-öfkeni-kinini bastır.”

İşte onların gönlünde nice böyle âyetler mânâ bulmuştur.

Onlar her an edeb üzere hareket ederler.

Gönülleri her an Allah’a râbîta içinde olanların manevi-yat gücü yüksektir.

Onlar her türlü sıkıntıda hemen Allah’a sığınır.

Onların gönlü, başına bir şey gelmeden önce de Allah’a râbîta hâlinindedir.

Zaten Allah’a dayanarak hareket eden kimseler, her türlü güçlüğü aşarlar.

Onlar azimlidirler, sorumluluk alanını bilirler.

Son nefeslerine kadar, hayatı önemserler.

Çünkü hayat, Allah'ın hayy esmasının tecelli ettiği varlık boyutudur.

Onlar varlık elbisesinin altında varlığın sahibine nazar ederler.

Onlar kendi bedenlerinin sahibi olan Allah'a her an dayanarak yaşarlar.

İşte râbîta hakikati onların gönüllerinde tecelli etmiştir.

İşte İslâm makamına erişmiş kimse, râbîta içindedir.

Gönlü her an Allah'a râbîta içinde olanlar, maneviyat olarak güçlü kimselerdir.

O kimseler, sabırlıdırlar.

Olaylara hikmet üzere bakarlar.

Onlar Allah'a sığınarak yaşarlar.

ALLAH'A SİĞİNMAK

Allah'a sığınmak, gönlünde her an Allah'a dayanmaktır.

Allah'a dayanmanın inceliği, layıkıyla Allah hakikatine erişmekle mümkündür.

Nasıl ki bir bebek anne babasına dayanır, onların kucağından inmek istemez.

İşte Allah hakikatine eren kimse de her varlıkta Allah'a şâhit olmuş kişidir.

Nereye dönerse dönsün Allah'ın vechîne nazar eden kimsedir.

İşte bu kimseler mü'min kimselerdir.

Mü'min kimse, gönlünde her an Allah duygusunu taşıyan kimsedir.

"Yerlere göklere sığmadım, Mü'min kulumun gönlüne sığıdım" sözü, bunu anlatmak için söylenmiştir.

Bu sözün Hazreti Muhammed'e ait olduğu bildirilir.

Mü'min kimsenin, duygusu, düşüncesi, idraki hep Allah'a yöneliktir.

Mü'min kimse gönlüne dünya çıkarını değil, Allah'ın ulvîyetini sığdırmıştır.

Onun için o kimse, her an Allah'a sığınarak yaşar.

Sığınmak, sığmak birbirine bağlı kelimelerdir.

Sığınmak, Kur'ân'da "İstiaze, Eûzu, Maâza" kelimesiyle belirtilir.

Maâza Allah, "Allah'a sığınırım, Allah korusun" demektir.

Eûzu bi Allah, Allah'a sığınırım demektir.

“Eûzü billâhi mineşşeytanirracîm” sözü, tüm şeytani duygu ve düşüncelerden Allah’a sığınırım demektir.

Her türlü olumsuz duyguda Allah’a sığınmalıyız.

Aklımıza gelen, fitnelik, fesatlık, hasetlik duygusundan hemen Allah’a sığınmalıyız.

Düştüğümüz gurur, kibir, başkasına hor bakmak gibi duygudan hemen Allah’a sığınmalıyız.

İçimize gelen her türlü sıkıntı, keder, üzüntü duygularından hemen Allah’a sığınmalıyız.

İçimize gelen, her türlü şeytani duygudan hemen Allah’a sığınmalıyız.

Fussilet Sûresi 36: “Ve immâ yenzeganneke mineş şeytânî nezugun festeiz billâh innehu huves semîul alîm.”

Ve immâ yenzeganne ke	: Eğer, fısıltı, vesvese gelirse, dürtü, sen,
Min el şeytân	: Şeytani hallerden, kötü hallerden,
Nezugun	: Saldırı, hücum,
Fe isteiz bi Allah	: Hemen, sığın, Allah’a
İnne hu huve	: Muhakkak, o, ondan,
El semîu el alîm	: İşitmek, ilmiyle var edendir, ilmin sahibi,

Meâli: “Eğer saldırma gibi şeytani hâller seni dürtecek olursa, hemen Allah’a sığın. Muhakkak ki O işittirendir, ilmin sahibi olandır.”

Âyette belirtildiği gibi, içimize gelen her türlü şeytani duygu ve düşünceden Allah’a sığınmalıyız.

Şeytani duygu düşünce bizi Allah’tan uzaklaştırır.

Bunlar nedir dersek?

Aklımıza gelen her türlü bölücülük, yargılama, ayrımcılık, kendimizi üstün görme, başkasını hor görme gibi duygu ve düşünceler şeytani alandır.

Her kim böyle duygu ve düşünceleri dost edinirse, kendine yazık etmiştir.

Nisâ Sûresi 76: “Fe kâtilû evliyâ el şeytân.”

Meâli: “Şeytani evliya edinen kimse, kendine yazık etmiştir.”

Allah’ı bırakıp şeytani evliya edinmek, şeytanlaşmaktır.

Şeytan, eşya aynı kökten gelen kelimelerdir.

Şeytan; varlığın eşya boyutunda kalıp, kendi çıkarının peşinde koşup, varlığın özünü görememekle kişinin düştüğü zalimleşme durumudur.

Şeytan, “şa-ta-na” kelimesinden gelir.

Uzaklaşan demektir.

Yâni varlığın eşya boyutunda kalıp, varlığın özünü görmekten uzaklaşmak demektir.

Şeytan diye ayrı bir varlık yoktur, şeytanlaşmış insan vardır.

Şeytanlaşmış insanı nasıl tanırız?

Kur’ân, en güzel cevabı veriyor.

Mücâdele Sûresi 19: “Bölen, ayrımcılık yapan şeytandır, şeytan bölücü olan, ayrımcı olandır.”

Mücâdele Sûresi 19: “İstahveze aleyhimuş şeytânü fe ensâhum zikrallâh ulâike hizbuş şeytân elâ inne hizbeşşeytânî humul hâsirûn.”

Meâli: “Şeytani halleri onların akıllarını esir aldı. Böylece onlar Allah’ı anmaktan uzaklaştılar. İşte şeytani hallerde kalan bölendir, bölen ancak şeytani hallerde kalandır. Onlar kaybedenlerdir.”

Âyette muhteşem bir şekilde şeytanın kim olduğu belirtiliyor.

Kim bölücülük içinde ise, ayrımcılık içinde ise o şeytandır.

Her kim senlik benlik kavgasında ise şeytanlaşmıştır.

Şeytan bölendir, bölücü olan şeytandır.

Kim insanları; fırkalara, gruplara bölüp, kendi yolunu üstün görüyorsa, başkalarına hor bakıyorsa...

Her kim insanları; dinlerine, inançlarına, ibadetlerine göre ayırıyor, kendi inancını üstün görüyorsa...

Her kim insanları; renklerine, milletlerine, cinsiyetlerine göre ayırıp, kendi milletini, kendi rengini üstün görüyorsa...

İnsanları; bizden, bizden değil diye ayırıyorsa...

İnsanları; alevi, sünni, bektaşî, nakşî, kadiri, nurcu vs diye ayırıyorsa...

İnsanları; Müslüman, Hristiyan, Musevi diye ayırıyorsa, kendi gibi olmayana cehennemlik görüyorsa...

İnsanları kendi çıkarı için; dini alet ederek, inançla, ibadetle kandırıyor, kendine saltanat oluşturunca...

İnsanları kendi çıkarı için; Allah diyerek, kitap diyerek, din diyerek aldatıp, onların malına mülküne çöküyorsa...

Erkeği kadından üstün görüyorsa, kadını insan yerine koymuyorsa...

İşte Kur'ân'ın muhteşem bir şekilde belirttiği gibi:

Her türlü ayrımcılık...

Her türlü bölücülük...

Kendini büyük görüp, başkalarını hor görmek...

Varlığın eşya boyutunu görüp, özünü görememek...

Zulüm içinde olmak...

Kendine ve çevresine zulüm etmek, şeytanlaşmaktır.

İşte "İstiaze" kelimesi, kendi egosunda kaldığını anlayıp, hemen egosundan sıyrılarak Allah'a sığınmanın adıdır.

İnsanın tek düşmanı vardır.

O da kendi şeytanıdır.

İnsan kendini şeytanlaştıran, tüm duygu ve düşünceleri anlamalı ve onlardan kurtulmalıdır.

Fâtır Sûresi 6: "İnneş şeytâne lekum aduvvun fettehizûhu aduvvâ innemâ yedû hızbehu li yekûnû min ashâbis seîr."

Meâli: "Şüphesiz şeytani hâlleriniz sizin düşmanınızdır. Bundan sonra o hâllerinizi düşman edinin. O şeytani hâlleriniz

sizi, sadece ötekileştirmenin cehaletine sahip olmanıza yol açar, böylelikle bölünmeye götürür.”

İnsan, içindeki kötülüğe yol açacak duygularının kendini şeytanlaştıran alan olduğunu anlamalıdır.

Ve insan, kendindeki şeytani duyguların onun en büyük düşmanı olduğunu bilmelidir.

Yâni insanın düşmanı, insanın kendi şeytanıdır.

İnsanın kendi şeytanını teslim alacağı yer, Allah’a şâhitlik alanı ve O’na sığınmasıdır.

İnsan her varlığı bir ilim kitâbı ve şâhitlik kitâbı bilmelidir.

Nahl Sûresi 98: “Fe izâ kare’tel kurâne festeiz billâhi mineş şeytânir racîm.”

Fe iza karete	: O zaman, artık, okunduğunda, okunup duran,
El kur’ân	: Okunan şey, varlık kitâbı, kâinat kitâbı,
Fe isteiz bi Allah	: Böylece, hemen, sığın, Allah,
Min el şeytân	: Şeytan, şeytani haller, kötülük halleri,
El racîmi	: Taşlanmış, kovulmuş, uzaklaşmış,

Meâli: “Tüm kâinat kitâbından okunan şeyleri anla, şeytani hallerden uzaklaşarak Allah’a sığın.”

Âyette belirtildiği gibi, varlığın işleyişini ve bunu yapanı anlayan, Allah hakikatine erecektir.

Ve böylece Allah’a sığınacak, kendi içindeki şeytani dürtülere esir olmayacaktır.

İnsan, benliğe, kibre, gurura kapı açan her duygudan Allah’a sığınarak kurtulabilir.

Nahl Sûresi 99: “İnne hu leyse lehu sultânun alellezîne âmenû ve alâ rabbihim yetevekkelûn.”

İnne hu leyse	: Muhakkak, o, değil, yok,
Lehu sultan	: Onun, hükümdar, delil, hâkim olan, hükümran,
Alâ ellezîne amenu	: Onların üzerinde, için, iman edenler,

Ve alâ Rabb him : Üzerine, Rab, onlar, vücûdlandırıran, onlar,
Yetevekkelun : Tevekkül, tam teslim olma,

Meâli: “Muhakkak ki o şeytani hallerin, iman edenlerin üzerine ve onları vücûdlandırana tam teslimiyet içinde olanlara bir hâkimiyeti yoktur.”

Tevekkül içinde olmak, Allah’a her şeyiyle teslim olmakla mümkündür.

Şeytani duygu ve düşünceler, tevekkül içinde olanlarda olmaz.

Onların duygu ve düşünceleri hep rahmânîdir.

Onların içine ufacak bir şeytani vesvese gelse, onlar hemen bedenın sahibi olan Rabbe sığınırır.

Bedenın Rabbi Allah’tır.

Allah’ın bir bedendeki esmasının karşılığı Rabb’dır.

Rabbim Allah demek, bedenimin sahibi Allah demektir.

Mü’minûn Sûresi 97-98:

97-

وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ

Ve kul rabbi eûzu bike min hemezâtîş şeyâtîn

Ve kul Rabbim : De, Rabbim,

Eûzu bike : Sığınırım, sana,

Min hemezâti el şeytan : Vesvese, şeytani haller,

Meâli: “De ki: Rabbim! Şeytani hallerin vesvesesinden sana sığınırım.”

98-

وَأَعُوذُ بِكَ رَبَّ أَنْ يَحْضُرُونِ

Ve eûzu bike rabbi en yahdurûn

Ve eûzu bike Rabbi : Sana sığınırım, Rabbim,

En yahdurû ni : Katılma, devam eden, o hallerde
bulunmak,

Meâli: “Rabbim! O hallerde bulunmaktan da sana sığınırım.”

İşte bu bölümde belirtildiği gibi, şeytani duyguların ves-
vesesi insanı esir alabilir.

İnsanın, şeytanın esaretinden kurtulması, Allah’a olan kul-
luk şuuruna erişmekle mümkün olacaktır.

A’râf Sûresi 200: “Ve immâ yenzeganneke mineş şeytânî
nezgun festeiz billâh innehu semîun alîm.”

Ve immâ yenzeganne ke : Ama, fakat, öneri, düşünce, bir hale
sürüklemeye, sen,
Min eş şeytânî : Şeytani halleriniz, kötülük halleri,
Nezgun : Çıkarma, dürtü,
Fe isteiz bi Allah : O zaman, hemen sığın, Allah
İnne hu semiun alîmun : Muhakkak ki o, işitme, ilmin sahibi,

Meâli: “Şeytani hâlleriniz, sizi hakikatlerden çıkaran bir
hâle sürüklediğinde, hemen Allah’a sığın. Muhakkak ki O
işittirendir, ilmin sahibidir.”

Şeytanlaşan insan, hakikatten uzaklaşacaktır.

Rahmânlaşan insan ise, hakikatlerle hareket edecektir.

Hakikat her varlıkta olan Allah’ın nitelikleri, tecellileridir.

Her varlık Allah’ın nitelikleri-sıfatları ile sarılıdır.

A’râf Sûresi 201: “İnnellezînettekav izâ messehum tâifun
mineş şeytânî tezekkerû fe izâhum mubsırûn.”

İnne ellezîne ittekav : Muhakkak, o kimseler, takva,
fenalardan sakınan,
İzâ messe hum : Temas, dürtü, onlara dokunduğu
zaman,
Tâifun min el şeytânî : Dönmek, dolaşmak, şeytani haller,
Tezekkerû : Tezekkür ederler, hakikatleri
hatırlarlar,

Fe izâ hum mubsırûn : Böylece, o zaman onlar, doğru görüş,
kavrayış, dikkat,

Meâli: “Muhakkak ki fenalardan sakınan Allah’a ortak koşmayan kimselere, şeytani hallerden bir hâl isabet etmesi durumunda, hemen hakikatleri hatırlarlar, böylece onlar dikkatli olurlar.”

İnsan kendi vücûdunda her an tecelli eden Allah’ı unutmamalıdır.

İnsan kendine şah damarından yakın olan Allah’ın, her nefeste kendini hatırlattığını unutmamalıdır.

İşte insan, Allah’a sığınmalı, O’na güvenmeli, O’nun ekberiyetine dayanmalıdır.

Kur’ân’da Nâs ve Felâk Sûresi Allah’a sığınmayı hatırlatır.

Nâs Sûresi: “İnsanların aklını esir alan tüm o cehalet hallerinden, insanların gönlüne asılsız, kötü, sinsi düşüncüyü veren o batıl şeylerden, sinsiliğin, vesvesenin şerrinden kurtulmayı; İnsanları Zâtı ulûhiyetiyle sarana, insanlardaki tüm tecellilerin sahibine, insanları vücûdlandırana sığınmayı anlat.”

Felâk Sûresi: “Doğruluğa engel olan hallerden ve doğruluğa engel olanın şerrinden, bağlandığı yalanların içinde kalıp aldatanın şerrinden ve yaratılmamış olan; gaflet, yalan, akılsızlık gibi tüm kötü hallerin şerrinden, bütün mahlûkatın sahibine sığınmayı anlat.”

İşte insan her an Allah’a sığınarak yaşamalıdır.

Her türlü olayın ardında hikmetler aramalıdır.

Karamsarlık, kaygı, öfke, hiddetini Allah’a sığınarak yenmelidir.

Allah’ı dost edinmelidir.

Allah’ı unutup, insanları kendine evliya edinmemelidir.

Evliya kelimesini iyi anlamalıdır.

“Allah’tan gayrı evliya edinmeyin” âyetini iyi anlamalıdır.
(Zümer Sûresi 3)

Kur’ân’da Allah’ı dost edinin âyetleri vardır.

O’nun dostluğuna sığınan âyetleri vardır.

Allah’ı dost edinmenin ulvîyetine erişmek gerekir.

Velimiz, evliyamız Allah olsun.

O’na tevekkül içinde olalım

Gönlümüzü O’na râbıta edelim.

Her an O’na bağlılık içinde olalım.

Başımıza ne gelirse gelsin, sabrederim ve gerekli dersi alalım.

Kur’ân’da “Allah’ı dost edinenlere, korku yoktur, kaygı, karamsarlık yoktur” diye bildirilir.

Yûnus Sûresi 62: “E lâ inne evlîyâ Allâh lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenun.”

E lâ inne evlîyâ Allah : Yoktur, muhakkak, elbette, dost, evliya,
Allah

Lâ havfun aleyhim : Korku yoktur, tedirginlik, onlara,

Ve lâ hum yahzenûne : Yok, onlara, mahzun, üzgün, kederli,

Meâli: “Allah’ın evliyalığına-dostluğuna sığınanlara korku yoktur, mahzun olmak yoktur.”

Ancak mü’min olanlar Allah’ı dost edinme makamına erişmişlerdir.

Mü’min kimse Allah’ın dostluğunu anlar, o hep o dostluk üzere olur.

Onun kâlbî huzur içindedir, sabırlıdır, güler yüzlüdür, dilinden hep hakikatler hep güzel sözler dökülür.

Biri ona kötülük yapsa o iyilikle karşılık verir.

Allah’ı dost edinen kimse hep huzur, huşu, sabır içindedir.

Lakin Allah’ın dostluğunu anlamayan kimse ise dünyayı, çıkarını, makamı, dost edinen kimsedir, huzur, huşu, sabır içinde değildir.

Onlar kendi çıkarlarını dost edinirler, Allah'ın dostluğunu anlayamazlar ve onlar hallerini değiştirmedikleri müddetçe hep o haller üzere yaşarlar

Allah'ı dost edinenlerle dost olmak gerçek dostluğa erişmektir.

Allah'ın dostluğuna sığınan hiçbir şeyden korkmaz.

Hüzünler kaygılar içine düşmez.

Düşse de çabuk çıkar.

Allah'a karşı derin bir bağ içinde olanlar, korkulara düşmez.

Onlar mahzun olmazlar.

Mahzun, hüzün kelimesinden gelir.

Kur'ân'da belirtiliyor ki Allah'ı dost edinenler hüzünlü olmazlar.

Hüzün; üzüntü, kaygı, keder, karamsarlık, içe kapanıklık, boşluğa düşmek demektir.

Nahl Sûresi 87: "Ve elkav ilallâhi yevme izinis seleme ve dalle anhum mâ kânû yefterûn."

Meâli: "Her şeyiyle ancak Allah'a teslim olanlar, her an barış ve huzur içinde olanlardır. Uydurulmuş şeyler içinde kalanlar ise hakikatlerden sapanlardır."

Allah'a teslimiyetin ne olduğunu çok iyi bilmeliyiz.

Anne babamızdan öğrendiğimiz şekliyle ibadet ettik diye Allah'a teslim olmuş oluyor muyuz?

Allah'a teslimiyet, namaz kılmakla, oruç tutmakla gerçekleşir mi?

Allah'a teslimiyette ilim, irfan, edeb, şâhitlik gerekir.

Şâhit olmayan, Allah'a teslim olamaz.

Ezanda günde 20 defa okunan "Eşhedü-Şâhit ol" hakikatine mutlaka ermeliyiz.

Allah'a kendimizde ve varlıkta şâhit olmalıyız.

Allah'a şâhit olmadan, teslimiyet ve tevekkül olmaz.

Her varlık Allah’a açılan bir kapıdır.
Her varlık bir tarikattır, yâni Allah’a giden bir yoldur.
Yeter ki varlığın oluşumunu, işleyişini, niteliklerini bir bir
inceleyelim.

Yeter ki kendimizde ve varlıkta şâhit olalım.
Şâhit olan, emin olur.
Emin olan Müslüman olur.
Müslüman her şeyiyle Allah’a teslim olan demektir.
Müslüman ilâhi huzura erişmiş olandır.
Müslüman kimse düştüğü kaygıdan, hüzünden hemen çı-
kan kimsedir.

Müslüman kimse, bir anlık da olsa sıkıntıya düşse, onun
Allah’a olan teslimiyeti onu o sıkıntıdan hemen çıkarır.

Maneviyatı güçlü olan, düştüğü bunalımdan hemen çıkabilir.
Maneviyatı güçlü olan, Allah’a gönlünü dayamış kimsedir.
Maneviyatı güçlü olan, Allah’ı unutmayan, O’nun dostlu-
ğuna sığınan kimsedir.

Allah’tır bizim dayanağımız, yardım bulacağımız, sığına-
ğımız, dostumuz.

Allah’tır bizim her türlü sıkıntıda çare bulduğumuz.
Enfâl Sûresi 62: “Fe inne hasbekallâh huvellezî eyyedeke
bi nasrihî.”

Meâli: “sana Allah yeter. Ki O’dur senin dayanağın, O’dur
yardım bulacağın.”

Ahkâf Sûresi: 13: “İnnellezîne kâlû rabbunallâhu summes-
tekâmû fe lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenûn.”

Meâli: “Muhakkak ki bizi vücûdlandıran Allah’tır diyen-
lere ve böylece dosdoğru hareket edenlere, artık onlara korku
yoktur ve onlara ümitsizliğe düşmek yoktur.”

Allah, her şeyiyle teslimiyet içinde olan kimseyi, düştüğü
sıkıntıdan hemen çıkarır.

Onlara korku, kaygı, ümitsizlik yoktur.

Evet, Kur'ân'ı dikkatlice incelediğimizde anlıyoruz ki mü'min olanlara korku, kaygı yoktur.

Mü'min başına gelen sıkıntıları güzelce düşünür, hikmetini anlamaya çalışır ve düştüğü sıkıntıdan gerekli dersi alır.

Düştüğü sıkıntıdan bunalıma kaymaz, bilir ki başa gelen sıkıntılar, kişiyi olgunlaştırır, hayat yolunda kişiye dersler verir.

Ey benim güzel kardeşim.

Gel Allah'a şâhit olalım, O'na iman edelim.

O'na güvenelim.

O'na teslim olalım

O'na tevekkül içinde olalım.

O bizim, canımızdır, tenimizdir, nefesimizdir.

O her an bizdedir.

O bizim dayanağımızdır.

O bizim yardım bulacağımızdır.

Unutma kardeşim sakın unutma:

Mü'min kişi:

Sabırlı olur.

Tefekkür sahibi olur.

Teslimiyet sahibi olur.

Tevekkül sahibi olur.

Her şeyin hikmetini arar, asla isyan etmez.

Her şeyden gelen bir mesaj olduğunu bilir, onu bulmak için bekler.

Tenezzül sahibi olur.

Her an Allah'a güvenir.

Her nefeste şükür sahibi olur.

Sevgi dolu huzur dolu olur.

Sakın karamsar olma kardeşim.

Sakın olumsuz düşünme kardeşim.

Sakın ümitsiz olma kardeşim.

Sakın unutma kardeşim, sakın unutma:

Allah'a iman, tüm sıkıntıların ilacıdır.

Allah'a tevekkül, tüm sıkıntıların ilacıdır.

Allah'a şükür, tüm sıkıntıların ilacıdır.

Ve asla unutma Allah'a sığınan kimse, O'na tevekkül içinde olan kimse, O'nu unutmayan kimse, dünyalık kaygılar içinde olmaz.

Allah'a sığınmayanlar kendi şeytani duygularına esir olurlar.

Kendi şeytanına sığınanlar huzur içinde olmazlar.

Nisâ Sûresi 76: "Fe kâtîlû evliyâ el şeytân."

Meâli 1: "Şeytanı evliya-dost edinen kimse, kendine yazık etmiştir."

Meâli 2: "Şeytani duygu ve düşüncelerine sığınan kimse, kendine zulüm eder."

İşte âyette belirtildiği gibi, Allah'ı bırakıp şeytanı evliya edinmek, şeytani duygulara sığınmaktır.

İnsan kendine, şunu her zaman sormalıdır;

Ben neye sığındım, neyden medet umdum?

İsyân içinde, karamsarlık içinde, kavga içinde miyim?

Kulluğun ne olduğunu layıkıyla anlayabildim mi?

Allah'a layıkıyla kul oldum mu?

Yoksa şeytanıma mı kul oldum?

Yâni kendi egoma kibrime, çıkarıma mı kul oldum?

Dünya çıkarı için mi koşuyorum?

İnsanlara çıkar için mi yaklaşıyorum?

Güçlü biri miyim, zayıf biri miyim?

Allah'ın dostluğunun ne olduğunu anlayabildim mi?

Allah'a güven içinde miyim?

Olaylar karşısında nasıl bir duruş sergiliyorum.

Tevekkülüm, teslimiyetim tam mı?

Sükût ve sabır makamına erdim mi?

SÜKÛT VE SABIR

Sükût ve sabır manevi alanı güçlü olan kişilerin duygusudur.

Sükût etmek; susmak, dilini tutmak, karşılık vermemektir.

Kâmil insan nerede susacağını, nerede konuşacağını bilir.

Kâmil insan kime, ne kadar konuşacağını bilir.

Kâmil insan, nerede karşılık vereceğini nerede vermeyeceğini bilir.

İşte sükût; susmaktır, dilini tutmaktır, hemen konuşmaktır.

Dilimizi tutmak, dilimizi boş sözlerle yormamak gereklidir.

Dil, ağzımızdan çıkan lisanımızdır.

Kişi ne konuşacağına dikkat etmelidir.

Kişi dilinin altında gizlidir.

Ağzından ne söz çıkıyorsa sen O'sun.

Dil, ağır sözler de edebilir.

Dil, hoş sözler de edebilir.

Kırıcı sözler etmekten sakınmalıyız.

Kırıcı sözler eden, özür dilemelidir.

Özür dilemek erdemlilik değildir.

Özür dilemeyi gerektirecek şeyi yapmamak erdemliliktir.

Hazreti Muhammed: "Özür dilemeni gerektiren bir sözü söyleme." (İbn-i Mâce, Zühd, 15)

Beled Sûresi 9: "Ve lisânen ve şefeteyn-dil ve dudaklar verdik."

Dudaklarını açtığında dilinden hangi sözler dökülecek?

Ağzından akan sözler hangi algılara kapı açacak?

Ağzından akan sözler senin Sâlih insan mı, zalim biri mi olduğunu belirleyecek.

Ağzından çıkan sözler hayırlara mı vesile oluyor?

Ağzından çıkan sözler; fitneliğe, fesatlığa, fâsıklığa, ayrımcılığa, kibre, yâni kötülüğe mi vesile oluyor?

Müslüman diliyle ve yaşantısıyla belli olur, yaptığı ibadetlerle değil.

Müslümanın dilinde dedikodu çekiştirme olmaz. (Hucurât Sûresi)

Müslümanın dilinde, alay etme, hor görme olmaz. (Hucurât Sûresi)

Müslümanın dilinde ayrımcılık, yargılama, fitnelik, fesatlık olmaz. (Bakara Sûresi 191)

Müslümanın dilinde cana kıymak ile ilgili algılar olmaz. (En'âm Sûresi 151)

Müslümanın dilinde insanların eksiğini aramak, hatalarından bahsetmek, gizli yönlerini araştırmak olmaz. (Hucurât Sûresi)

Müslümanın dilinde, övünmek, büyüklenmek olmaz. Lokman Sûresi

Müslümanın dilinde, gösteriş, caka satma, şan, şöhret, dünya süsü, para, mal, mülk olmaz. (Hûd Sûresi)

Müslümanın dilinde, bölücülük, ayrımcılık, öteki görme, olmaz. (Rûm Sûresi)

Müslümanın dilinde hep hayra dayalı, iyilik getiren, sevgiye kapı açan sözler olur. (Rûm Sûresi)

Müslümanın dilinde, ıslah edici, ara bulucu, barıştırmacı, sözler olur. (A'râf Sûresi)

Bir gün Muâz bin Cebel, Hazreti Muhammed'e sordu.

"Ya Muhammed! Sen bizden önce vefât edersen, Sen'den sonra hangi ibâdetleri yapalım?"

Hazreti Muhammed sustu cevap vermedi.

Muâz bin Cebel: “Allah yolunda cihâd mı edelim?” diye sordu.

Hazreti Muhammed: “Allah yolunda cihâd güzel şeydir; ama insanlar için bundan daha hayırlısı vardır” buyurdu.

Muaz Bin Cebel: “Yâni oruç tutmak, zekât vermek mi?”

Hazreti Muhammed: “Oruç tutmak, zekât vermek de güzeldir.”

Muâz bin Cebel insanın yaptığı tüm ibadetleri sayıp döktü.

Hazreti Muhammed her seferinde: “İnsanlar için bundan daha hayırlısı vardır” buyuruyordu.

Muâz bin Cebel: “Anam-babam Sana kurban olsun, insanlar için bunlardan daha hayırlı olan nedir?” diye sorunca.

Hazreti Muhammed: “Hayır konuşmayacaksa susmak” buyurdu. (Hâkim, IV, 319/7774)

İşte insan yeri geldiği zaman susmalıdır.

Susmalı ve sabır etmelidir.

Olaylar karşısında sabırlı olmalıdır.

Sabrın hikmetine ermek için beklemelidir.

İsyan etmemelidir.

Karamsarlığa düşmemeye gayret göstermelidir.

Hemen karar vermemelidir.

Hemen faaliyete geçmemelidir.

Hemen bir şeye kalkışmamalı, şuurlu davranmalıdır.

Olayların nereye aktığını anlamalı ve öyle faaliyete geçmelidir.

İnsan, başına gelen olumlu ya da olumsuz her şeye karşı sabretmelidir.

Arka yüzünü görmeli, öyle hareket etmelidir.

Başına olumsuz bir şey geldiğinde, hemen sinirlenmemeli, öfkelenmemeli, kaygılanmamalıdır.

Sabretmeli, beklemelidir.

Beklemeli ki olaylar nereye akacak görebilmelidir.

olaylar karşısında öfkelenmemeli, öfkeyi yutmalıdır.

Öfke ile bir şey söylememeli, dilini tutmalıdır.

Sabırlı olursa, olayın sonunu görebilirse, belki de olaylar hayra kapı açacaktır.

İnsan sabretmeli, sükût etmeli ve beklemelidir.

Sabır; beklemektir, dayanmaktır, karşı koymaktır, direnmektir, sebat etmektir, göğüs germektir.

Sabır; dilini tutmaktır, öfkeyi yutmaktır, hemen karar vermemektir.

Sabır; olayın nereye gittiğini görebilmektir, içyüzünü görebilmektir, hikmetine erebilmektir.

Sabır; olaylar karşısında hemen hareket etmemektir, şıurlu davranmaktır.

Sabır; Allah'a dayanmaktır, O'na güvenmektir.

Sabır; zamanın akışını görebilmek, o akışa teslim olmaktır.

Sabır, zaman ile alakalı bir boyuttur.

Her şey zamanı gelince açığa çıkar, zamanı gelince gerçekleşir.

Mesela bir ağacın meyve vermesi, zaman dilimi içinde gerçekleşir.

Meyve hemen oluşmaz, önce yapraklar, sonra çiçekler, sonra meyve oluşur.

İşte her şeyin bir zaman dilimi akışı vardır.

Bu zaman dilimi akışında, sonucu beklemek sabırdır.

Çiftçi tohumu eker, bakımını yapar ve meyve alıncaya kadar sabreder.

Hemen meyve çıksın diye acale etmez.

Bilir ki meyve oluşumunun zamanı vardır.

İşte o meyveye olgunlaşınca kadar sabreder.

Sabrını emekle, gayretle birleştirir.

Yaprak zamanı gelmeden düşmez.

Civciv zamanı gelmeden yumurtadan çıkmaz.

Doğan çocuk hemen büyümmez.

Güneşin doğması, batması zamanı gelince olur.

Zamanın gelişi ve zamanın akışı ve zaman yolunun sonu vardır.

İşte sabır; zamanın gelişini, zamanın akışını, zamanın sonunu görebilmektir.

İnsan sabrın ne olduğunu anlamalı ve bunu hayatına geçirmelidir.

Her insan sabır makamında yaşmalıdır.

Eğer kişi sabrın ne olduğunu iyi anlarsa, bir şeyin nereye gittiğini ve sonucunun ne olacağını bilir.

Kişi sabrı yakalayamazsa, isyana, öfkeye, hiddete, kavgaya kayar.

Sabır beklemektir, dayanmaktır, zamanın akışını görebilmektir.

İnsana hep sabretmesi tavsiye edilir.

Âl-i İmrân Sûresi 200: “Yâ eyyuhâllezîne âmenu usbirû ve sâbirû ve râbitû.”

Meâli: “Ey iman edenler! Sabrın ne olduğunu anlayın ve gönlünüzü Allah’a râbıta ederek sabredin.”

Kişinin başına ne olay gelirse gelsin, kişi o olaydan gerekli dersi çıkarmak için sabretmelidir ve olayı iyi okumalıdır.

Kişi, olayın içyüzünü görebilmek için ve olayın nereye aktığını anlayabilmek için sabretmelidir.

Başına bir olay gelen kişinin önünde iki kapı açılır.

Biri sabır kapısıdır.

Biri isyan kapısıdır.

İsyan kapısını açan; öfke, hiddet, kin, nefret, karamsarlık, acelecilik, intikam gibi duygularla karşı karşıya kalır ve kişi akıllı düşünemez, akıllı hareket edemez.

Ama kişi, sabır kapısını açarsa; bekler, olayı çözmeye çalışır, olaydan gerekli dersi çıkarmaya çalışır, olayın hikmetine erer.

Her olaydan gerekli dersi çıkaran, bunu ileride başına gelen başka bir şeyde kullanır, o derse göre hareket eder.

Kâmil kimse, sabrederek, her şeyden ders çıkararak kemâlâta erer.

İşte sabır kişinin hayatında çok önemlidir.

Sabreden, tevekkül sahibidir.

Sabretmek beklemektir, zamanı geldiğinde hareket etmektir.

Sabır, gönlünü Allah’a râbıta ederek beklemektir.

“Ya sabır Allah” diyerek; “Allah’ım bana sabır ver, Allah’ım bana bu olayın nereye çıktığının hikmetini ver” diyerek dua edilmelidir.

Sabır makamı gönlünde tecelli eden kimseler;

Sabırlıdırlar, beklerler, hemen karar verip uygulamazlar.

Bir şeyin sonunu düşünürler, ona göre hareket ederler.

Öfkelenmeler de öfkelerini yutarlar.

İsyan etseler de isyanlarını kontrol ederler.

İçlerinde oluşan hüznü taşımayı bilirler, “Allah’ım hüznümü al, hüznümü sevince dönüştür yâ Rabbi” diye dua ederler.

Dillerini tutmasını bilirler, ne zaman konuşacaklarını bilirler.

Öfke ile hemen konuşmazlar, ne zaman neyi söyleyeceklerini bilirler.

Söylenen sözün hangi kapıyı açacağını sezerler.

Onlar zaman diliminin akışını çok iyi görebilirler.

Onlar sonuca endekslidirler.

Bir olayda hemen parlamazlar, o olayın nereye akacağını sezerler.

Hepimiz, bir şekilde üzüldük, üzdük, bir şekilde zulme uğradık, zulüm ettik.

Kırdık, kırıldık, kötü söze maruz kaldık, kötü söz söyledik.

Hepimiz bir şekilde isyan ettik, öfkelenedik, öfkeden yerimizde duramadık.

Adalet arayayım derken en büyük adaletsizliği yaptık.
Onun için her şeyde sabırlı olmalıyız.
Her zaman öncelikle sükût içinde olmalıyız.
Sıkıntılara sabretmeliyiz.
İsyan etmemeliyiz.
Karamsarlığa düşmemeye gayret etmeliyiz.
Ümitsizliğe kapılmamaya gayret göstermeliyiz.
Kimin dünyalık acıları olmadı ki.
Kimin sıkıntıları olmadı ki.
Güzel kardeşim, hepimizin sıkıntıları her zaman olacak.
Sabret kardeşim.
Allah'a güven kardeşim
Allah'a dayan kardeşim.
Gönlünü Allah'a râbıta et.
Allah'ın seninle olduğunu bil.
O her an sizinledir.
O sana şah damarından yakındır.
O sana nefesin kadar yakındır.
Sende nefes alıp veren O'dur.
Sabret kardeşim.
Sıkıntılarına sabret.
Acılarına sabret.
Her şeyin ardında hikmetler vardır.
Hikmetleri bekle kardeşim.
"El usri yusrâ"
Muhakkak ki sıkıntıların ardından kolaylık gelecektir.
İnşirah Sûresi 5: "Fe inne meal usri yusra."
Meâli: "Bana dayananların sıkıntıları çözülecektir."
İnşirah Sûresi 6: "İnne meal usri yusra."

Meâli: “Ben sizinleyim, zorlukların ardından kolaylık gelecektir.”

Âl-i İmrân Sûresi 200: “Sâbirû ve râbitû.”

Meâli: “Gönlünüzü Allah’a râbîta ederek sabredin.”

Ey kardeşim! Gel sabrın ne hikmetlere kapı açacağını, ne lütuflar getireceğini bilelim ve sabredelim.

Hızır, Mûsâ’ya dedi; “Ve keyfe tesbiru alâ mâ lem tuhit bihî hubrâ.”

Meâli: “Olayların içyüzünü, nereye gittiğini bilmek için sabretmelisin.”

Allah’ım! Bizlere sabır gücü nasip et.

Allah’ım! Dilimizi tutmayı, öfkemizi yutmayı nasip et.

Allah’ım! İsyan etmemeyi, kavgaya sürüklenmemeyi nasip et.

Allah’ım! Olayların nereye gittiğini görebilmeyi, hikmetine erebilmeyi nasip et.

Allah’ım! Kâlb kırmamayı, kimseyi üzmemeyi, kötü söz söylememeyi nasip et.

Allah’ım! Hemen karar verdirmemeyi, hikmetine erdirmeyi nasip et.

Allah’ım! Başımıza iyi bir şey geldiğinde şımarmamayı, gururlanmamayı nasip et.

Allah’ım! Başımıza kötü bir olay geldiğinde, isyan etmemeyi, kaygıya düşmemeyi, fevri davranmamayı nasip et.

Allah’ım! Başımıza kötü bir şey geldiğinde, birdenbire şursuzca hareket etmemeyi nasip et.

Allah’ım! Bizlere sabır gücü ver her olay karşısında sabırlı davranmayı nasip et.

TEVEKKÜL VE TESLİMİYET

Tevekkül Allah'ı kendine vekil edinmektir.

Her şeyinle Allah'a güvenmektir.

Allah'a dayanmaktır.

Teslimiyet, başına ne olay gelirse gelsin, Allah'a sığınmaktır, olayların hikmetini beklemektir.

İnsanın başına, olumlu ya da olumsuz ne gelirse gelsin, teslimiyet içinde olan, olayların ardında nice hikmet olduğunu bilir.

Ve Allah'a dayanır, sabır içinde olur.

Tevekkül ve teslimiyet maneviyatın gücünün geldiği yerdir.

Tevekkül sahibi kimlerdir?

Tevekkül makamı neresidir?

Abzâb Sûresi 3: "Ve tevekkel alâllâh ve kefâ billâhi vekîlâ."

Meâli: "Varlığının sahibinin Allah olduğunu bilip, tüm varlığıyla teslim ol ve her şeyde yetkili olan Allah'a güven."

Tegâbûn Sûresi 13: "Allah lâ ilâhe illâ huve ve alâllâhi fel yetevekkelil mûminûn."

Meâli: "Allah; ilâh yoktur, O vardır ve Allah tüm varlıktan yüceliği ile kendini gösterendir. İşte bu hakikati anlayıp tüm varlığıyla teslimiyet içinde olanlar mü'minlerdir."

Âyette belirtildiği gibi, tevekkül mü'minlik makamıdır.

Allah'tan emin olan, O'na tevekkül içinde olur.

O'nu vekil edinir.

Tevekkül sahibi olan umutsuzluğa düşmez.

Karamsar olmaz.

Tevekkül sahibi olan dünya çıkarı için kimseye zulmetmez.

Tevekkül sahibi olan kimsenin hakkını yemez.
Peki, tevekkül nedir?
Kimdir tevekkül sahibi?
Tevekkül; vekîl kelimesinden gelir.
Tevekkül; vekîl edinmek, güvenmek, dayanmak...
Tüm varlığıyla yaratıcısına teslim olmak...
Her şeyin sahibi olan Allah'tan beklemek...
Başına ne gelirse gelsin bundan ders çıkarıp, hikmetini aramak...
Allah'a bağlanıp O'na güvenmek...
Gerekli tedbiri alıp, hazırlık yapıp, Allah'a tevekkül içinde olmak...
Bir olayın sonucunu Allah'a dayanarak beklemek demektir.
Kur'an'da görüyoruz ki; tevekkül sahipleri mü'minlerdir.
Tevekkül makamı da, mü'minlik makamıdır.
Mü'min olan;
Kendi vücûd varlığının ve tüm varlığın sahibini bilip, tüm varlığını sahibine teslim edendir.
Hakk'tan emin olandır.
Her an Hakk'a dayanandır.
Başına gelen her şeye sabredendir.
Asla karamsarlığa düşmeyendir, bir an düşse bile bu hal-den hemen dönendir.
Tüm varlıkta her an tecelli edenin Allah olduğunu bilendir.
Tüm varlığı sonsuz nitelikleriyle saranın Allah olduğunu bilendir.
Tüm varlıktan her an "Semme Vechullah" olanın Allah olduğunu bilendir.
Her an gönlünde Allah sevgisiyle yaşayandır.
Her an, her şeyleriyle Hakk'a bağlılık üzere hareket edendir, o şuurlarını muhafaza edendir.

İşte onlar Tevhîd ilminin vârisleridir.
Halk'ta Hakk zevki o kimseleri teslim almıştır.
Onlar devamlı o haldedirler.
Asla ikiliğe düşmeyendir.
Asla ağzından ikilik ifade eden kelimeler çıkmayandır.
Emanete sahip çıkandır.
Hakk nedir bâtil nedir bilendir.
Bâtılın tehlikelerini en iyi gören, ona göre davranandır.
Hakikatleri anlatmak için gece gündüz mücadele ederler.
Kâinatı bir kitap bilirler, tüm ilimlerin Allah'a ait olduğunu bilirler ve gece gündüz o ilmi anlamak için aşk ile tefekkür içinde mücadele ederler.
Her an hakk üzere adalet üzere hareket ederler.
Toplumda zalimliği bitirmek için hayatları pahasına mücadele ederler.
Allah'a öylesine teslim olmuşlardır ki hiç korkuları yoktur.
İşte, tevekkül sahibi olanlar, mü'min olanlardır.
Tevekkül sahibi olan; karamsarlığa düşmez, karamsarlığa düşeni de o halden kurtarır.
Allah'ı vekil edinmeyi yâni Allah'a güvenmeyi, dayanmayı öyle güzel anlatır ki anlattığı kişinin içinden karamsarlık dağılır gider.
Ki Allah; her an kâlbimizi attırıyor.
Her an kanımızı dolaştırıyor.
Her an bize nefes aldırıp verdiriyor.
Gözümüzden, kulağımızdan her organımızdan her an adeta bize hizmet ediyor.
Bizi bir an bile terk etmiyorken, bizim karamsarlığa düşmemiz bize yakışmaz. Ümitsizliğe düşmemiz bize yakışmaz.
Tevekkül sahibi olan; her an tevekkül makamında yâni mü'min makamında durur.

Ki o; gönlünde her an Allah'ın "El Vekîl" isminin mânâsını hissederek yaşar.

Her nereye nazar ederse etsin "Semme Vechullah" nazarı ile nazar eder.

Her an Allah'a dayanır.

Her an Allah'a güvenir.

Her şeyi Allah'tan bekler.

Allah'ı bırakıp bir kuluna sarılmaz.

Mal-mülk, şan-şöhret, isim-nam derdine düşmez.

Bilir ki malın-mülkün sahibi Allah'tır, bilir ki tüm varlık-taki isimlerin müsemmaları-anlamları-mânâları O'nundur.

Başına ne gelirse gelsin sabreder.

Ona kötülük yapanı Allah'a havale eder.

Onun hakkını yiyeni Allah'a havale eder.

Her an çevresinde olanlara yardım için koşar.

Yüzünden tebessümü bir an bile eksik etmez.

Onu kötüler bile kimseye darılmaz, vardır bir hikmeti der, kendini sigaya çeker.

Kimseye zerre kadar zarar veremez.

Tüm varlıkla saygı içinde yaşar, bilir ki tüm varlık Allah'a dayanmaktadır, Allah varlığına dayanmaktadır.

Evet, mü'min olan tevekkül sahibi olandır.

Mü'minlik ise Halk sırrına vâkıf olmaktır.

Halk sırrı ise her varlıkta olan Muhammed nurûna şâhit olmak her an o hissiyatta yaşamaktır.

Kişi Hakk kapısında bir iştîyak ile bir tenezzül içinde Hakk'a teslim olacak.

Hakk hakikatlerine vâkıf olacak.

Tüm varlığından geçip Hakk'a ârif olacak.

Ruh makamının, nûr makamının zevkine erecek, Kâmil olacak.

Kâmil olan mü'minlik makamına erecek.
Mü'min olan tevekkül sahibi olacak.
Evet, mü'minlik makamı tevekkül makamıdır.
İşte mü'min, emin olan demektir.
Yâni Allah'tan emin olan demektir.
Allah'tan emin olan, her an Allah'a dayanır.
O'nu kendine vekil eder ve hep o şuurda yaşar.
İşte tevekkül; mü'min olanın yaşantısıdır, hâlidir.

KORKUTMAK MI SEVDİRMEK Mİ

Kâmil insanlar hep sevdiren diye öğüt vermişlerdir.

Hazreti Muhammed; “uzaklaştırmayın yakınlaştırın, sevdiren soğutmayın, zorlaştırmayın kolaylaştırın, Allah’tan korkutmayın Allah’ı sevdiren, hevâya sürüklemeyin ilme yönlendirin” böyle sözleriyle sevgi üzere olmamızı tavsiye etmiştir.

Kur’ân’da korkutanın şeytan olduğu bildirilmiştir.

Âl-i İmrân Sûresi 175: “İnnemâ zâlikumuş şeytânü yuhavvifu.”

Meâli: “Muhakkak ki korkutan şeytandır.”

Ne kadar acıdır ki bu âyeti toplum olarak bilmeyiz.

O kadar net ve anlaşılır ki!

“Şeytânü yuhavvifu-korkutan şeytandır.”

Havf kelimesi korku diye çevrilse de asli anlamı, hevâya düşüren, Allah’tan uzaklaştıran, zanna sürükleyen demektir.

Her kim çevresine korku yayıyorsa, o şeytanına esir olmuştur.

Ne kadar çarpıcıdır ki bu âyette korku, şeytan ile birlikte işlenir.

Anladık ki gönlünde korku olanlar ve bu korkuyu yayanlar Allah’ı anlamayan kimselermiş.

Haşr Sûresi 13: “Le entum eşeddu rehbeten fî sudûrihim minallâhi zâlike bi ennehum kavmun lâ yefkahûn.”

Le entum eşeddu : Elbette, siz, sizden, şiddetli, daha fazla,

Rehbeten : Korku, yılmak, çekinmek, titremek,

Fî sudûri him min Allah	: Kâlblerinde, gönüllerinde, içlerinde, Allah'a karşı,
Zâlike bi enne hum	: İşte, bu, oldu, onlar,
Kavmun	: Kimseler, insanlar, topluluklar,
Lâ yefkahûn	: Yok, anlamak, idrak, bilmek, anlayamayan,

Meâli: Elbette sizlerden; içlerinde Allah'a karşı şiddetli bir korku taşıyanlar, işte onlar Allah'ı anlayamayan kimselerdir.

Âyette ne güzel belirtilmiş.

İçlerinde korku olanlar, Allah'ı anlayamamış kimselerdir.

Allah'ı anlamak, varlıkta O'nun tecellilerini anlamakla mümkündür.

Hevâmıza göre bir Allah'a inanmak Allah'ı anlamamaktır.

Toplumda hep zannî bir Allah inancına dayalı olarak, be-yinlere korkular ektiler.

Allah sevgisinden değil, Allah korkusundan bahsettiler.

Oysa Kur'ân'ı incelediğimizde anladık ki korku, Allah'ı anlamamaktan kaynaklanıyor.

Ve ayrıca anladık ki korku, hakikatleri anlamaya engel oluyormuş.

Bakara Sûresi 114: "Bir korku içinde olanlar o hakikatlere dâhil olamazlar."

Ve anladık ki hakikatlere ulaşanlara korku yokmuş.

Neml Sûresi 10: "Ya Mûsâ! Korkma, muhakkak ki Benim katımda hakikate ulaşanlara korku yoktur."

Ve anladık ki korku Allah'ı anlamaya engel oluyormuş.

Allah'ı anlamak ise korkudan kurtarıyormuş.

Anladık ki Allah, âyetlerini korku vermek için sunmamış.

İsrâ Sûresi 59: "Biz korku vermek için bir âyet göndermedik."

Kur'ân'ı incelediğimizde anladık ki korku şeytandan, korkusuzluk yâni cesaret Allah'ı idrak etmekten geliyormuş.

Çocukken hep beyinlerimize korkuyu ektiler.
Allah'ı anlamayı, Allah'a şâhit olmayı beyinlerimize ekmediler.
Allah sevgisinden bahsetmediler.
Sevginin yerine korkudan bahsettiler.
Allah'tan korkmayı beyinlerimize ektiler.
Hep korkular içinde büyüdük.
Korkulara sarılı bir beyin, hakikati düşünmekten uzaklaşır.
Korkulara sarılı bir beyin, korkunun gücüne esir olur.
Manevi alanın gücünden uzaklaşır.
Bizler hep korkutulduk.
Çocuk iken Allah korkusu ile büyütüldük.
Allah çarpar, Allah taş eder, Allah yakar, Allah maymun eder, Allah rezil rüsva eder.
Allah gökten başına yıldırım atar, Allah fakir eder, Allah öldürür, Allah kahreder.
Allah belanı verir, Allah cezayı verir, Allah kör eder, sağır eder, Allah hor hakir yapar.
Hep böyle sözlerle büyütüldük.
Beyinlerimize korku verilerek, hakikatleri düşünmekten uzaklaştırıldık.
Korkularla, karamsarlıklarla, umutsuzluklarla büyütüldük.
Âhîret korkusuyla, cehennem korkusuyla, zebani korkusuyla büyütüldük.
Korku, beynin çalışmasını engelleyen bir duygudur.
Korku; düşünmemizi, anlamamızı, şâhit olmamızı engelleyen bir duygudur.
Çocukken hep korkularla büyütüldük.
Cin korkusu, şeytan korkusu, hortlak korkusu, görünmeyen varlıklar korkusu, musallatlar korkusu ile büyütüldük.
Hep ufacak beyinlerimize Allah korkusu işlendi.

Normal bir psikoloji ile büyütülmedik.

Dini anlatanlar, Allah diyerek korkuttular.

Allah diyerek kandırdılar.

Fâtır Sûresi 5: “Ve lâ yegurrennekum bi Allâh el garûr.”

Meâli: “Ve aldatıcılar sizi Allah adını alet ederek aldattılar.”

Hadîd Sûresi 14: “Ve garrekum bi Allâh el garûr.”

Meâli: “Ve aldatıcılar sizi Allah diyerek aldattı.”

Şimdi sormak gerekir; Kur’ân’da belirtildiği gibi aldatıcılar, bizleri Allah diyerek, din diyerek aldatıyorsa...

Allah diyerek, din diyerek aklımıza korkular ekiyorsa...

Câmileri, kiliseleri, havraları yâni tüm ibadethaneleri etkisi altına almış olabilir mi? İbadethaneleri yönetiyor olabilir mi?

Aldatıcının aldatma alanı din ise; imam hatipleri, ilâhiyatları tüm dini eğitim veren yerleri etkisi altına almış olabilir mi?

Oraları yönetiyor olabilir mi?

Aldatıcının aldatma alanı din ise; cemaatleri, tarikatları, mezhepleri etkisi altına almış olabilir mi?

Oraları yönetiyor olabilir mi?

Bizleri ibadetlerle, virdlerle, zikirlerle, dini sohbetlerle yönetiyor olabilir mi?

Aldatıcının aldatma alanı din ise; Kur’ân meâllerini, İncil, Tevrat çevrimlerini kendi çıkarına göre çevirmiş olabilir mi?

Asıl anlamını örtmüş kendi çıkarına göre meâl etmiş olabilir mi?

Aldatıcının aldatma alanı din ise; tüm dini kitapları, kısıkları, hikayeleri, kendi çıkarına göre düzenlemiş olabilir mi?

Aldatıcının aldatma alanı din ise; bizleri; hidayet bulmuşlukla, mürit olmakla, mürşitlikle, seçilmişlikle, evliyalıkla, velilikle, makam-mevki sahibi göstermekle yâni diğer insanlardan üstün göstermekle aldatıyor olabilir mi?

Yâni acaba hepimiz bir şekilde aldatılmış, aldanmış ve aldatıyor olabilir miyiz?

Dini layıkıyla anlayabildik mi?

Dini anlatımların gerçek mânâsına erebildik mi?

Din anlatıyoruz diye hep masum beyinlere korkuları mı ektik?

Korkulara dayanan bir beyin ne kadar hakikatlere erişebilir ki?

Allah'ı ne kadar layıkıyla anlayabilir ki?

Öyle bir duruma sürüklenmiş insanın psikolojisi nasıl olur?

Manevi alanı ne kadar güçlü olabilir.

Korku içinde olan bir beyin, Allah'a dayanmayı değil, korkuya dayanmayı seçer.

Maalesef ki yapılan meâllerde bile korkular dayatılır.

Kur'ân meâllerini de beynimize işlenen bu korkulara dayalı olarak yaptık.

Kur'ân'ı dikkatlice incelediğimizde anladık ki korkuyu veren, şeytani hallerde olanlarmış.

Allah'ın anlaşılmasını istemeyenlermiş.

Korkuyu yayanlar, gönüllerini Allah'a teslim etmeyen kimselerdir.

Onlar sadece Allah'a inanırlar.

Allah'a olan inançları bile, kendi çıkarları içindir.

Âl-i İmrân Sûresi 175: "Şeytani hallerde olanlar ancak kendi dostlarını korkuturlar."

Anladık ki gönlünde korku olanlar ve bu korkuyu yayanlar Allah'ı anlamayan kimselermiş.

Haşr Sûresi 13: "Le entum eşeddu rehbeten fî sudûrihim minallâhi, zâlike bi ennehum kavmun lâ yefkahûn."

Meâli: "Elbette sizlerden; içlerinde Allah'a karşı şiddetli bir korku taşıyanlar, işte onlar Allah'ı anlayamayan kimselerdir."

Allah'ı anlayan kimse korkulardan sıyrılır, Allah'a güven içinde olur.

Kur'ân'a göre kimlerde korku yoktur:

Gönüllerinde iman yeşermiş olanlarda...

Yüzünü Allah'a dönenlerde...

Allah'a şâhit olanlarda...

Fena hallerden kurtulanlarda...

Oku makamına erenlerde, okuyanlarda, anlayanlarda...

Varlıkta Allah'ın âyetlerine şâhit olanlarda...

Mü'minlik makamına erenlerde...

Allah'ı evliya edinenlerde...

Varlığının sahibinin Allah olduğuna bilenlerde...

Allah'a ortak koşmayanlarda...

Kimin gönlü iyilikler içinde ise...

Kim dosdoğru Allah'ın yolu üzere ise...

Kötülük yapmayanlarda, hayırlı çalışmalarda olanlarda...

Nereye dönerse dönsün, her yerde Allah'ın cemâlini görenlerde...

Her anını salât üzere geçirenlerde, yâni her an Allah'a bağlılık şuuruyla yaşayanlarda...

Kâlbinde sevgi, şefkat, merhamet olanlarda...

Annesine babasına öf bile demeyenlerde...

Kimseye zerre kadar kötülük etmeyenlerde...

Kâl b kırmayanlarda...

Çevresine yardım için koşanlarda...

Bakara Sûresi 112: "Bilakis kim yüzünü Allah'a döner, tüm varlığı ile teslim olursa ve o iyiliklerde olursa, artık onun karşılığı kendini vücûdlandırana ait olan hakikatlerdir ve onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak yoktur."

Bakara Sûresi 38: "Kim dosdoğru yolumuz üzere olursa, artık onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak da yoktur."

Bakara Sûresi 62: “İnanan kimseler ve yol gösterenler ve yardımcı olanlar ve kendi inancını terk edip Allah’a iman eden kimseler ve sonlarına inanan kimseler ve hayırlı çalışmalarda olanlar, işte onların karşılığı; kendilerini vücûdlandırana ait hakikatlerdir. Onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak yoktur.”

Bakara Sûresi 262: “Allah yolunda, varlığının sahibinin Allah olduğunu bilip infak edenler, sonra da eski hallerini takip etmeyenler, infak ettiklerinin Bize ait olduğunu bilenler, işte onlara sıkıntı yoktur, karşılıkları Rabbin katındandır ve onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak da yoktur.”

Bakara Sûresi 277: “Muhakkak ki iman edenler ve dosdoğru hakk yolunda çalışanlar ve her an Hakk’a bağlılık şuurıyla hareket edenler ve temizlenme içinde olup kendilerinde olanı paylaşanlar, işte onların karşılıkları Rabbin katındandır ve onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak yoktur.”

Âl-i İmrân Sûresi 170: “Onlar; Allah’ın sunduğu hakikatlere ulaşmanın, O’nun lütuflarını anlamamanın rahatlığı içindedirler. Onlar; onları takip edecek olan ve o hakikatleri anlamayı isteyenler için, sevindirici bilgiler verirler. Onlara korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar.”

En’âm Sûresi 48: “Artık kim iman etmiş ve arınmışsa, onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak da yoktur.”

Enbiyâ Sûresi 103: “Onlar mahzun olmazlar, korkuları yoktur, yüce olanı bilirler ve onlar tüm varlıktaki gücün sahibine sarılırlar.”

Mâide Sûresi 69: “Allah’a inanan kimselere yardımcı olanlar ve sonlarına inanan kimseler ve dosdoğru hakk yolunda çalışanlar, artık onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak da yoktur.”

Yûnus Sûresi 62: “Muhakkak ki Allah’ı evliya edinenlere korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar.”

A'râf Sûresi 35: "Kim fenalardan sakınır Allah'a ortak koşmazsa ve ıslah olursa, artık onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak da yoktur."

Evet, anladık ki:

Kur'ân'ı layıkıyla anlayanlar, asla korku içinde olmazlar.

Allah'ı layıkıyla idrak edenler, asla korku içinde olmazlar.

Mü'min'lik makamına erip, İslâm'la şereflenenler Müslüman olarak yaşarlar, işte onlar asla korku içinde olmazlar.

Gel kardeşim, seni korkutanlara asla kanma.

Seni, şeytan ile cehennem korkusu ile korkutmaya çalışanlara asla inanma.

Korkutanların, kendi korkularında kaldığını bil.

Bil ki korku, saf temiz düşüncenin önündeki en büyük engeldir.

Bil ki korku, ilim ile bağ kurmana engel olur.

Her şeyi düşün, düşünmekten korkma.

İlim ile hareket edenin korkusu olmaz.

Müslümanın asla korkusu olmaz, o Allah'a tüm kâlbile bağlıdır.

Allah'a tüm kâlbile bağlı olanlarda hiç korku olur mu?

Dikkat et kardeşim!

Hakikati öğrenmek için sorup araştırdığında...

Gönlüne uymayanı sorduğunda...

Mantığına uymayan şeyi reddettiğinde...

Bunun sebebi ne olabilir dediğinde...

Bu neden emredilmiş dediğinde...

İnançları, ibadetleri, din adına giyilen giysileri sorduğunda....

Sana Allah'ın emri diye sunulan şeyleri yapmadığında...

Atalardan gelen inançları sorguladığında, ya da onlara uymadığında...

Allah var mı, Allah nedir, âhiret var mı, cennet cehennem var mı? diye sorguladığında, anlamak istediğinde...

Hemen seni şeytanla korkuturlar.

Çarpılırsın diye korkuturlar.

Dinden çıkmakla korkuturlar.

Kâfir olmakla korkuturlar.

Cehennemde yanmakla korkuturlar...

Çünkü senin sorduğun kişi, kendisi korkular içinde de ondan seni korkutuyordur.

Kendisi, sorduklarının cevabını bilmiyor ve kendi korkularını sana bulaştırmak istiyordur.

Zaten cevabını bilse, heyecanla, şevkle, samimiyetle sana anlatır.

Kendisi şâhit olmadığı için, yalnızca inanç boyutunda kaldığı için senin de öyle olmanı istiyor.

Korkma kardeşim korkma.

Sen doğruyu yapıyorsun.

Sen hakikati öğrenmek, hakikate şâhit olmak istiyorsun.

Sen delillerle sana ispat edilmesini istiyorsun.

Sen ilme dayalı şâhit olmak istiyorsun.

Sen aklını kullanmak istiyorsun, gönlüne uymayanı reddediyorsun....

Ve sen, doğrusunu yapıyorsun.

Ve sen, Kur'ân'ın tavsiyesine uyuyorsun.

Korkma.

Sor araştır, sor araştır, sor araştır.

Korkma, korkma, korkma.

Düşün, düşün, düşün.

Bize verilen beyin, akıl; sormak, düşünmek, aramak, araştırmak, hakikate ulaşmak için sunuldu.

Kur'ân'da, duyduğumuz her sözün aslını aramamız tavsiye edilir.

“E fe lâ takılûn-akletmez misiniz?”

“Lealle kum tuselûn-umulur ki siz sorup araştırırsınız.”

“Lealle kum tefekkerûn-umulur ki siz fikir üretirsiniz.”

“Lealle kum tezekkerûn-umulur ki siz hakikatlere dayalı bakarsınız.”

Kur'ân'da böyle onlarca âyetler vardır.

Kur'ân'ın yarıya yakını, düşünmek, araştırmak, akıl etmek üzeredir.

Kur'ân, duyduğu sözlerde kalanlara, hiç düşünmeden olduğu gibi kabul edenlere, hiç araştırmadan, hakikatine hiç ulaşmadan atalarından öğrendikleri şekilde kabul edenlere “Atalarının yolu üzere olanlar” der.

“Atalarından öğrendiklerini hiç düşünmezler mi?” der.

Âl-i İmrân Sûresi 175. âyet; korkutanın, korkulara sürükleyenin şeytan olduğu belirtilir.

Âyet; “Şeytani hallerde olanlar ancak kendi dostlarını korkuturlar” uyarısı vardır.

Şeytan; kelime olarak uzak olan, Hakk'tan hakikatten uzak olan, varlığın eşya boyutunda kalan demektir.

Dini sorguladığın zaman, “Ben buna inanmıyorum”, dediğin zaman, hemen sana:

Dinden çıkarsın, çarpılırsın, kâfir olursun, cehennemde yanarsın, derler.

Korkma:

Atalarından öğrendiğin din inancını sorgulamadan, dinin hakikatini bilemezsin.

İnancı, ibadetleri, ibadethaneleri sorguladığın zaman, hemen sana: İnanmıyor musun, inkâr mı ediyorsun? Şeytan seni kandırıyor, şeytana uyuyorsun derler.

Korkma:

İnançları, her inanca göre farklı olan ibadetleri incelemeden, hakikatine ulaşamazsın.

Allah nedir, nerededir, var mıdır, yok mudur, diye sorduğunda, hemen sana:

Cehennemde yanarsın, kâfir olursun, derler.

Korkma:

Allah nedir diye sorup, sorunun cevabına ilmi olarak şâhit olmadan, gönlü olarak ulaşmadan, gerçeği bilemezsin.

Şeytan, senin hakikatleri öğrenmemen için, doğru yola gitmemen için, seni kendisiyle korkutur.

Çünkü şeytan; Allah'ı anlamayı istemez.

Çünkü şeytan; atalarından miras kalan, onların öğrettiği, yâni onların hevâlarında var ettiği bir Allah'a inanmayı ister, seni var eden Allah'ı senin bilmeni istemez.

Çünkü şeytan; Allah nedir sorusunun cevabının hakikatine ulaşmayı istemez.

Allah'ı anlama yoluna girdiğin zaman, hakikate giden o dosdoğru yolda durur.

Ve seni Allah ile korkutur.

Ve sen, onun istediği ibadetleri, emirleri yapmadığında, onun sözlerini kullanmadığında, ona uymadığında, seni kâfir olmakla, çarpılmakla, şeytana uymakla, cehennemde yanmakla korkutur.

Yâni seni kendisiyle korkutur.

Seni kendi korkularıyla korkutur.

Korkma:

Seni şeytanla ancak şeytan korkutur.

Bil ki seni; şeytanla, çarpılmakla, cehennemlik olmakla, kâfir olmakla suçlayan biri varsa o şeytandır ve ona hizmet edendir.

İşte kardeşim:

Bil ki seni korkutan, kendisi korkular içinde olandır.

Bil ki kendisi; bilmemenin korkularına, şeytani hallerde olan kimselere teslim olmuştur.

Çünkü şeytan, hakikatlerin açığa çıkmasını istemez, çünkü saltanatının yıkılmasını istemez.

Sen kardeşim:

Korkma, korkma, korkma.

Sor araştır, sor araştır, sor araştır.

Düşün, düşün, düşün.

Aşkla, ilme dayalı, samimi olarak, tevâzûyla, teslimiyetle hakikati anlamak, şâhit olmak için gayret göster.

Sana verilen; beynin, aklın, zekânın, düşünmenin, tefek-kürün, tercih etme kabiliyetinin, neyi yapıp yapmama kararını uygulamanın kıymetini bil.

Bil ki “Cihâd” hakikati anlamanın gayretidir.

Hakikati anlamak için gayret içinde olana da “Mücâhid” denir.

Korkma cihâd et, korkma mücâhid ol.

Korkma, korkmadan düşün ve her şeyi düşün.

Bil ki düşünmek, seni hakikatlere ulaştıran bir köprüdür.

Korkma, korkutanın korkusuna da aldanma.

Korku psikolojimizi olumsuz yönde etkileyen en büyük etkendir.

Korku, sağlıklı düşünmenin önünde olan en büyük engeldir.

Korkularla büyütülen bir çocuğun, büyüdüğünde nasıl bir psikoloji içinde olacağı iyi araştırılmalıdır.

Korkularla sarılı bir beyin, sevginin gücüne erişemez.

Korku maneviyatın gücünden uzaklaştırır.

Korkuya dayalı bir beyin, hayata tutunmada zorluk yaşar.

Korkular depresyonun ilk başladığı yerdir.

Korku, kaygıyı, karamsarlığı getirir.

Korku, değersizlik hissini verir.

Korktuğu şey, kişinin kendine zarar verecek psikolojisi tüm beyni etkiler.

İnanç boyutunda, neden hep Allah korkusundan bahsedilir?

Neden hep cehennemde yanmak bilgisi aktarılır?

Neden bir inanç topluluğuna gidildiğinde, daha çok korkuya dayalı bilgiler aktarılır?

Kimdir, korkulara dayalı bilgiler aktaranlar?

Neden böyle yaparlar?

Neden sevgiden çok korkudan bahsedilir?

Çünkü onlar da zamanında Allah korkusuyla büyütölmüşlerdir.

Gittikleri inanç topluluklarında korkuya dayalı bilgilerle kirlenmiş kişilerdir.

Peki, Allah'tan korkmalı mıyız?

Allah'tan kim korkar, Allah'tan kim korkutur?

Allah'a sevgiyle mi yaklaşılır korkuyla mı?

Kur'an'ın bu konuda âyetleri nedir?

Neml Sûresi 10: "Yâ Mûsâ lâ tehaf innî lâ yehâfu ledeyyel murselûn."

Meâli: "Ya Mûsâ! Korkma, muhakkak ki Benim katımda hakikate ulaşanlara korku yoktur."

Âl-i İmrân Sûresi 175: "İnnemâ zâlikumuş şeytânü yuhavvifu evliyâe hu."

Meâli: "Şeytani hallerde olanlar ancak kendi dostlarını korkuturlar."

Meryem Sûresi 96: "Muhakkak ki iman edenler ve dosdoğru hak yolunda çalışanlar, tüm varlığı nûruyla saranın sevgisi üzere hareket ederler."

Hacc Sûresi 38: "Muhakkak ki hakikatleri görmemezlikten gelip örtenlerin, kötü niyetli olanların tümünde Allah sevgisi yoktur."

Nahl Sûresi 23: “Muhakkak ki o kibirli kimselerde sevgi yoktur.”

A'râf Sûresi 31: “Doğrusu o taşkınlık içinde olanlarda sevgi yoktur.”

Enfâl Sûresi 58: “Muhakkak ki emanete hıyanet edenlerde Allah sevgisi yoktur.”

Bakara Sûresi 112: “Bilakis kim yüzünü Allah’a döner, tüm varlığı ile teslim olursa ve o iyiliklerde olursa, artık onun karşılığı kendini vücûdlandırana ait olan hakikatlerdir ve onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak yoktur.”

Bakara Sûresi 114: “İşte, ancak bir korku içinde olanlar o hakikatlere dâhil olamazlar, yaşamlarında bir kaybetmişlik vardır ve onlar sonunda acı sıkıntılardadırlar.”

Mâide Sûresi 13: “Muhakkak ki iyilikler içinde olanlarda Allah sevgisi vardır.”

Mâide Sûresi 42: “Muhakkak ki dosdoğru hareket eden kimselerde Allah sevgisi vardır.”

Mâide Sûresi 64: “İkilik, bozgunculuk çıkaranlarda Allah sevgisi yoktur.”

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki Allah’ı idrak edenlerin içinde korku olmuyor.

Hakikate ulaşanlarda korku olmuyor, onlarda Allah korkusu değil, Allah sevgisi oluyor.

Allah’ı idrak edenler, sevgiye ulaşıyorlar ve Allah sevgisi içinde hareket ediyorlar ve yaşamlarını hep sevgi içinde geçiriyorlar.

Korku ise ancak ve ancak hakikatlere ulaşamayan kimselerin içinde oluyor ve o kişi içindeki şeytana teslim oluyor ve o şeytan da onu korkuttukça korkutuyor.

Anlıyoruz ki, Allah’ı layıkıyla idrak eden kimsede korku olmuyor.

Şâhitlik makamına eren, tevekkül ve teslimiyet içinde olan kimselerde Allah sevgisi oluyor.

Korkuyla hareket eden kimseler, çevresine Allah diyerek, cehennem diyerek, şeytan diyerek, korkular sunuyor.

Allah'ı idrak edemeyen kişi hep korku içinde yaşar ve çevresine hep Allah korkusundan bahseder.

Aileler, bir çocuğun yanında, korkuya dayalı bilgiler aktardığında, o çocuğun beyni o korkularla sarılır ve çocuk bir ömür boyu korkular içinde yaşar.

Ve çocuk da büyüdüğünde çevresine korkuya dayalı bilgiler aktarır.

Korkuyla yaşayan kişiler çevrelerine:

Allah korkusu, cehennem korkusu, Allah cezalandırır korkusu gibi bilgileri aktarırlar.

O kimseler; aklın şâhitlik boyutunu kapattırarak, Allah'ın idrak edilmesinin önüne geçerler.

O kimseler; içlerindeki korkunun getirdiği sıkıntıları, panikleri taşırlar.

O kimseler; dedikodu, arkadan çekiştirme gibi haller içinde olurlar.

Dünya menfaati üzere yaşarlar.

Hep kendi çıkarı üzere yaşarlar.

İnançlarını, ibadetlerini kendi menfaatlerine aracı yaparlar.

İnsanları inançlarına, ibadetlerine, milletlerine, cinsiyetlerine, makamlarına göre ayırırlar, kimilerini küçük görürler, kimilerini yüce ilan ederler.

Kendileri gibi inanmayanları, kendi ibadetlerine uymayanları, kâfir ilan ederler ve cihat diyerek, kâfirler öldürülmeli söylemlerinde bulunurlar.

Ve sonuçta korku ile yaşayan kişiler, öncelikle kendi psikolojilerine büyük zulüm ederler ve çevresindeki kişilerin sağlıklı bir akla sahip olmasına engel olurlar.

Allah'ı idrak edip O'na teslim olan kimselerde ise korku değil sevgi vardır.

Kur'ân'ı incelediğimizde anlıyoruz ki, korku Allah'ı idrak edemeyenlerde, hakikatleri anlayamayanlarda oluyor.

Allah nedir hakikatine ulaşanın gönlüne ise sevgi ırmakları akıyor.

Ve kişi ne yaparsa yapsın hep sevgi içinde yapıyor.

Allah sevgisine ulaşan kişi hep Sâlih amel üzere yaşıyor, yâni iyi insan olabilme makamına ulaşıyor.

Ve iyi insan olan, tüm varlığı sevgi üzere kucaklayan Allah sevgisine ulaşıyor ve o sevgiyle yaşıyor.

İşte her an o sevgiyle yaşayan kişi:

Zerre kadar kibir içinde olmuyor, yâni hiçbir kimseyi ve hiçbir varlığı küçük görmüyor, kendini asla yüce görmüyor.

Kimsenin hakkına girmiyor.

Kimseye kötülük yapmıyor.

Asla fâsıklık, ikilik içinde olmuyor.

Kimseyi çekiştirmiyor, arkasından konuşmuyor, zarar verici sözlerden ve hallerden uzak duruyor.

İnsanların inançlarına, ibadetlerine, milletlerine, renklerine, mesleklerine, cinsiyetlerine göre ayırım yapmıyor, kimini küçük kimini yüce saymıyor.

Tüm varlığı Allah'ın kulu biliyor ve varlıktan sevgisini ve saygısını eksik etmiyor.

Ve sonuçta her an Allah sevgisi üzere hareket ediyor.

Ve Allah'ın ona sunduğu karşılık olan, cenneti yâni huzuru, mutluluğu, sevgiyi her an içinde hissederek yaşıyor.

Evet, anlıyoruz ki korku şeytana mahsustur, kötü hallerde olan kişilerde görülür.

Sevgi ise, Allah hakikatine ulaşanların yâni iyi insanların gönlünde olan ilâhi bir duygudur.

Meleklerle soruldu: Cennet nedir?

Cevap: Sevginin olduğu her yerdir

Meleklerle soruldu: Cehennem nedir?

Cevap: Sevginin olmadığı kâlbdir.

Sevginin olmadığı kâlbte korku olur, korkunun olduğu yer cehennemdir.

Evet, sonuçta anlıyoruz ki sevgi, Allah'ı layıkıyla anlayan kimselerde gelişen bir duygudur.

İnşAllah, Allah'ın ne olduğunu layıkıyla biliriz ve İnsan makamına, İslam makamına, Sevgi makamına ulaşırız.

Allah korkusu değil, Allah sevgisi, gönülleri manevi yönden güçlü kılar.

Sevginin ölçüsü, Allah'ın sevgisine erişmektir.

Sevgi her kapıyı açacaktır.

Sevgi, korumaktır.

Sevgi, koruyuculuktur.

Sevgi, birliktir.

Sevgi, şuurlu olmaktır.

Sevgi, aşkla sarılmaktır.

Sevgi, şüpheye düşmemektir.

Sevgi, imandır.

Sevgi, kâlblerinizin ziynetidir.

Sevgi, kırmamaktır.

Sevgi, kızmamaktır, öfkeni yutmaktır.

Sevgi, hikmetlere kapılar açmaktır.

Sevgi, kibre düşmemektir.

Sevgi, hor bakmamaktır.

Sevgi, varlığın özünde Hakk'a nazar edebilmektir.

Sevgi, adalettir.

Sevgi, inanmaktır, emin olmaktır, güvenmektir.

Sevgi, sarılmaktır, bırakmamaktır.

Sevgi, sevindirmektir.
Sevgi, umut vermektir.
Sevgi, ilâhi aşka erişmektir.
Sevgi, hevâdan kurtulmaktır.
Sevgi, eğilmektir.
Sevgi, secdede durmaktır.
Sevgi, tebessüm etmektir.
Sevgi, nezakettir.
Sevgi, tenezzüldür.
Sevgi, mütevâzi olmaktır.
Sevgi, hayattır, yaşamın sırrıdır.
Sevgi, muhabbettir.
Sevgi, varlığın muhabbetine gönül vermektir.
Sevgi, tüm varlıktan gelen ilâhi huzurdur.
Sevgi, cennetin nefesidir.
Sevgi, batmayan güneştir.
Sevgi, Allah'ın nefesidir.
Sevgi, gönülde çağılayan bir ırmaktır.
Sevgi, dudaklardan akan Allah kelimidir.
Sevgi, gönülde olan Allah'ın ışığıdır.
Sevgide kendini düşünmek yoktur.
Sevginin yükü ağırdır, herkes çekemez.
Sevgi ehlinin kâlbi hep başkaları için atar.
Sevgi ehlinin kâlbinde Allah bulunur.
Sevgi ehli her şeye göğüs gerer.
Sevgi ehli sabırlıdır.
Sevgi ehli her an tevekkül içindedir.
Sevgi ehli her an Allah'a teslimiyet içinde yaşayandır.
Sevgi ehli her türlü yükü çekendir.
Sevgi ehli herkese koşturandır.

Sevgi ehli başkasının acısını hissedendir.

Sevgi ehli acılar bitsin, merhamet tecelli etsin diye koşturur.

Sevgiye erişen, kırmaz, üzmez.

Sevgiye erişen, alay etmez, hor bakmaz, kendini yüce görmez.

Sevgiye erişen, dedikodu yapıp kimseyi çekiştirmez.

Sevgiye erişen, sevginin ışığında yürür.

Sevgi ehli, sevindirendir, umut verendir, karamsarlığı alandır.

Sevgi ehli; dürüsttür, şefkatlidir, adaletlidir.

Mümtehin Sûresi 8: “İnnallâhe yuhıbbul muksitîn.”

Meâli: “Muhakkak ki Allah sevgisine erişenler, adaletli, dürüst kişilerdir.”

Hucurât Sûresi 7: “Allâh habbebe ileykumul îmâne ve zey-yenehu fî kulûbikum”

Meâli: “Allah sevgisi, sizi iman sahibi yapar ve sevgi kâlb-lerinizin ziynetidir.”

Not:

Korkut kelimesi ile ilgili şu açıklamayı yapmak doğru olacaktır.

“Korkut” kelimesi toplumda bilindiği anlamda değildir.

Korkut kelimesi, öz Türkçe bir kelimedir.

“Kor” ve “Kut” kelimelerinin birleşiminden gelir.

Kor kelimesi; yanmış, her yeri yanmış bitmiş kor haline gelmiş, korlanmış, alevlenmiş, nûr hâline gelmiş demektir.

Yâni odunluk hâli bitmiş kora dönmüş demektir.

Kor aynı zamanda nûra dönüşmüş demektir.

Kut; Tanrı, kutsal, öz, değer, güç, yaratıcı demektir.

Kutsal kelimesi de buradan gelir.

Kor-Kut; varlığından geçmiş, Tanrıya erişmiş demektir.

Yâni ilâhi aşkla yanmış, fenâfillah olmuş demektir.

Yâni nûrlanmış demektir.

Yâni aydınlanmış demektir.

Yâni Tanrı'nın nûruyla nûrlanmış demektir.
Kâmil insan, Bilge insan olmuş demektir.
Kişi varlığından geçmeden, kor haline gelemeyiz, nûrlanamaz.
Kor haline gelmeden, Kut'a erişemeyiz, yâni Tanrı'da fâni
olamayız.

Dede Korkut'u hepimiz biliriz.
Dede Korkut kelimesi buradan gelir.
Dede Korkut'un diğeri adı Korkut Ata'dır.
Bundan dolayı korkutmak kelimesinin aslı anlamı çok iyi
bilinmelidir.

Türkçede korkutmak; Kut'a döndürmek, Kut'ta yandırmak, kendine döndürmek, Tanrıya döndürmek, sarsmak kendine getirmek demektir.

Arapçada havf kelimesini, korkutmak olarak çevirmek ne kadar doğru düşünmek gerekir.

Havf kelimesini; uzaklaştırmak, hevâyâ düşürmek, aslından koparmak, çıkarına sürüklemek diye çevirmek daha doğru olacaktır.

Not olarak bunun belirtilmesi, doğru olacak diye düşündüğümüzden dolayı bunu yazdık.

MÜSLÜMAN DEPRESYONA GİRMEZ

Bu bölümü en sona koyduk.

Çünkü ilk bölümlerde, maneviyatın gücünü hissettirmeye gayret gösterdik.

Maneviyatın gücüne erişen Allah'a teslimiyet içinde olacaktır.

Gönlünü Allah'a teslim eden kimse, her türlü acıyı kaldırabilir.

Acı çekmeyen insan olabilir mi?

Üzülmeyen insan olabilir mi?

Gözyaşı dökmeyen biri olabilir mi?

Acı hayatın gerçeğidir.

Ama insanlardan ama bedensel hastalıklardan ama çevresel olaylardan acılar gelecektir.

Kolay değildir bir insandan darbe yemek.

En güvendiğin insandan en ağır sözler işitmek çok ağırdır.

İftiralara uğramak çok yıpratıcıdır.

Hayal kırıklığında kaybolup gitmek kolay değildir.

Kâlbini kırılması çok acıdır.

İhanete uğramak çok yıkıcıdır.

Dışlanmak, ötelenmek, hor görülmek kolay değildir.

Tüm bunlar insanı hayattan soğutur.

Üzüntü, hüznün hepimizin hayatında mutlaka vardır.

Acıları taşıyabiliyor muyuz?

Yoksa acılar karşısında isyana, karamsarlığa, derin üzüntülere mi düşüyoruz?

Acılar, sıkıntılar nasıl taşınır.

Manevi alanımız güçlü mü?

Yoksa sadece inanç boyutunda kaldık, iman nedir bilemedik mi?

Acılar karşısında nasıl bir duruş sergiliyoruz?

Başımıza gelen olaylara nasıl tepki veriyoruz?

Bize yapılan haksızlığa karşı nasıl bir duygunun içine giriyoruz?

Ya da birine karşı yaptığımız haksızlığa karşı ne yapıyoruz?

Zamanında bize yaşatılan acıyı başkasından mı çıkartıyoruz?

Biri bizi kırdı diye biz de başkasını mı kırıyoruz?

Beynimize ekilen, korku, kaygı, karamsarlık duygularına karşı nasıl bir psikoloji içine giriyoruz?

Bize yaşatılan acılar karşısında ne yapıyoruz?

Olaylar karşısında nasıl bir hâle giriyoruz?

Güçlü bir duruşumuz mu var?

Yoksa çok çabuk yıkılıyor muyuz?

Tüm dünyada son yıllarda psikolog ya da psikiyatriste gitme oranları gitgide yükseliyor.

Bir sıkıntıya düşen çocuklarımızı hemen psikolojik tedavi için, psikolog ya da psikiyatriste götürüyoruz.

Bu durum çocuklarımızın beynine “ben hastayım” duygusunun yerleşmesine yol açıyor.

Verilen psikiyatrik ilaçların etkisi, tıp alanında tüm dünyada her gün tartışılmaktadır.

Verilen ilaçlar daha hasta mı ediyor, yoksa iyileşmeye kapı mı açıyor?

Duygu ve düşüncelerimiz rahmâni olarak güçlenirse, düş-tüğümüz depresyon durumundan derhal çıkabiliriz.

Maneviyatı güçlü olan kimse, depresyona girmeyecektir.

Girse de hemen çıkacaktır.

Allah’a tevekkül içinde olan bunalıma girmez.

Karamsarlığa girmez.

Müslüman, Allah'a teslimiyet içinde olandır.

Müslüman, Allah'a tevekkül içinde olandır.

Müslüman, Allah'a iman içindedir, O'na güvenir.

Müslüman, Allah'ı asla unutmaz.

Müslüman, ölümü hiç unutmadan yaşar.

Müslüman, sabırlıdır.

Müslüman sükût ehlidir.

Müslüman her an Allah'a dayanır.

Müslüman başına gelen her acıya, sıkıntıya dayanır.

Başına ne gelirse gelsin, isyan etmez, sabreder, olayların hikmetini bekler.

Evet, bu bölümde "Müslüman depresyona girmez" diye başlık attık.

Belki keskin bir ifade oldu.

Ama bu konuyu incelediğimizde, gönlümüzü Allah'a dayadığımızda, neden Müslümanın depresyona girmemesi gerektiğini anlayacağız.

Bu bölümde "Müslüman depresyona girmez" konusunu ele alacağız.

"Başa gelen sıkıntılar nasıl taşınır, gerekli ders nasıl çıkarılır?" anlamaya çalışacağız.

Müslüman her zaman başına gelen olayları muhasebe eder, oradan gerekli dersi çıkarır.

Bir anlık karamsarlığa, kaygıya düşse de oradan çabuk çıkar.

Yûnus Sûresi 62: "E lâ inne evlîyâ Allâh lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenun."

Meâli: "Allah'ın dostluğuna sığınanlara korku yoktur, mahzun olmak yoktur."

Âyette ne güzel belirtilmiş; Allah'ın dostluğuna sığınmak... Onlara korku yoktur.

Onlara mahzun olmak yoktur.

Onlar hüznünlenseler de Allah'ın sevgisine sığırırlar.

Kur'ân'da belirtiliyor ki Allah'ı dost edinenler hüznünlü olmazlar.

Kur'ân'ın muhteşem mesajını çok iyi anlamalıyız.

Allah'ı dost edinenler hüznünlü olmazlar, depresyona girmezler.

Hüzün, yaşamdan gelen acılar karşısında; üzüntüye, kaygıya, karamsarlığa, içe kapanıklık durumuna düşmenin adıdır.

Allah'a tevekkül içinde olan depresyona girmez.

Her varlıkta Allah'a şahit olan bunalıma girmez.

Girse de hızla çıkacaktır.

Allah'ın mağfiret esması, Allah'a dayananların gönlünde hemen tecelli edecektir.

Mağfiret, sıkıntılara, günahlara düşen bir kimsenin Allah'a sığındığında, aff dilediğinde gönlünün arınması, temizlenmesidir.

Her şeyiyle Allah'a teslimiyet içinde olan, kaygılara, karamsarlıklara düşse de hemen oradan çıkar.

Allah'a teslimiyet içinde olan dünyalık sıkıntıları taşımayı öğrenir.

Allah'a tevekkül içinde olan başına gelen her olumsuz şeyde sabır eder.

Allah hakikatine eren, Allah'tan emin olandır.

Allah'tan emin olan, mü'min olandır.

Mü'min olan, maneviyatı güçlü olandır.

Maneviyatı güçlü olan, her sıkıntıyı taşımayı bilir.

Öncelikle kendimize şunu sormalıyız.

Allah'a, kendimizde ve her varlıkta şahit olabildik mi?

Allah'a teslimiyet içinde miyim?

Allah'a güvenim tam mı?

Ve kendine şöyle seslenmelidir.
Ben İslâm makamına erişebildim mi?
Ben Müslüman olarak yaşıyor muyum?
Ve kendine hep şöyle telkin vermelidir.
Müslüman olan hiç depresyona girer mi?
Müslüman olan hiç, kaygılara, karamsarlıklara düşer mi?
Son yıllarda:
Aile içi kavgalar, tartışmalar...
Arkadaşlar arası husumetler...
Birbirine bağırıp çağırmalar...
İkili ilişkilerde sadakatin olmayışı...
Birbirimize çıkarsal yaklaşım...
İlle de ben, öncelikle ben yaklaşımı...
Çıkarını bulduğunda terk edişler...
Parasal ilişkilerde dürüstlük olmayışı...
Komşuluk ilişkilerinde rahatsızlık...
İnsanların eksikliğini, gediğini aramalar...
Alay etmeler, hor görmeler, küçümsemeler...
Tahammülsüzlük, sabırsızlık...
Para, mal, mülk, eşya, şan, şöhret esareti...
Hızla artmaktadır.
Sabır kaybolup gitti.
Tevekkül, teslimiyet yok oldu.
Her şeyden gerekli ders çıkarma duyguları gitgide azaldı.
Bundan benim çıkarım ne duygusu hızla arttı.
Ben haklıyım, benim dediğim doğru, sen yanlışsın duyguları beyinleri esir aldı.
Duygular ve düşünceler, gizli kibirler taşır oldu.
Ben biliyorum, onlar cahil, onlar avam duyguları beyinleri sardı.

Dünya çıkarına düşmekten, şâhitlik ve eminlik makamı yok olmaya yüz tuttu.

İnsanlık olarak manevi bir boşluğa hızla sürüklendik.

“Yaşam nedir, varlık nasıl var oldu, nereden gelip nereye gidiyoruz, Allah nedir?” sorgulamaları kayboldu.

Bunu sorgulayanlar ateist ilan edildi.

Düşünmek, araştırmak, sorgulamak azaldı.

“Düşünme, sadece inan, namazını kıl, fazla düşünürsen dinden çıkarsın, kâfir olursun” söylemleri hızla yayıldı.

Doğaya önem verme, yaratılan her varlığa heyecanla bakma yok oldu gitti.

Kedileri, köpekleri bile bizi stresten koruyor diye baktık, besledik, yâni kendi çıkarımız için baktık.

Dünya çıkarı için koştuktan, Allah hakikatini aramaktan uzaklaştık.

Mutluluğu huzuru dünya çıkarında aradık, yaratılışın hikmetlerine erişmekte değil.

Tüm bunların sonucu insanlık, büyük bir manevi boşluğa düşmeye başladı.

Manevi boşluk kişiyi depresyona düşürdü.

Dini alanda beyinlere korkular ekerek, bunalımlar meydana getirdik.

Yapılan ibadetler, kişiye ilâhi huzur vermemeye başladı.

Mânâdan uzak, şâhitlikten uzak bir inanç bize huzur vermedi.

Görüyoruz ki inanç gruplarında; hor görmeler, aşağılamalar, kâfir ilan etmeler, günahkâr ilan etmeler, kendilerini yüce görmeler, seçilmiş görmeler daha da arttı.

Manevi boşluk hızla yayıldı.

Manevi boşluk kişiyi ne hâle getirir.

Şâhitlik ve eminlik makamına gelmeyen kimse, manevi boşluğa düşer.

Tevekkül ve teslimiyeti tam olmayan kimse manevi boşluğa düşer.

Yaptığımız ibadetler, mânâdan uzak olduğu müddetçe, ilâhi huzura eriştirmez.

Namaz kılıyoruz ama kıldığımız namazda kıyam, rükû, secdenin mânâsına ermiyoruz.

Arapça Kur’ân okuyoruz ama ondan sunulan mânâyâ ermiyoruz.

Yaptığımız tüm ibadetler şekilden mânâyâ geçmiyor.

“Allah’a şâhit olmak, O’na tevekkül etmek, O’na teslimiyet içinde olmak” duygularına erişemedik.

Sadece inandık, sadece ibadet ettik, mânâsına ermedik.

Rûh hakikatinden, nûr hakikatinden uzaklaştık.

Yaşamın heyecanını kaybettik.

Bedenimizin yaratılış hikmetine erişemedik.

Mutluluğu dünya boyutunda aradık, para, malda, şöhratte aradık.

Manevi boşluk gitgide arttı ve böylece depresyon denen hastalık kendini gösterdi.

Olumsuz duygularda beynimiz sağlıklı çalışmıyor.

Beynimiz büyük bir baskı durumuna düşüyor.

Ve kimyasal salgılar değişmeye başlıyor.

İşte depresyon dediğimiz olay böylece oluşmaya başlıyor.

Beden olumlu ya da olumsuz duygulara karşı, karşılık verir.

Manevi boşlukta bunalımlar gelir.

Manevi güçlülükte sabır, tevekkül, teslimiyet gelir.

Manevi gücü yüksek olan kimseler, Allah’ın sevgisine dayanırlar.

Allah'ı unutanlar, benlik içinde olanlar, hor bakanlar, kendilerini yüce görenler, tevâzûyu unutanlar, gaddarlık yapanlar, iftira atanlar, çevresine zarar verenler, cehennemî duyguların içine düşerler.

Böyle durumlarda âdeta ilâhi bir karşılık sunulur.

Allah'a şâhitlik, tevekkül, teslimiyetten uzaklaşırsa, depresyon hastalığı gelir karşılığıydı bu.

Bu sözcük Latince “deprimere, depress” kelimesinden gelir.

Fransızcaya, depresyon olarak geçmiştir.

Depresyon; çukur, kuyunun dibi, boşluk, düşmek, çıkmaz yol, çöküntü, bastırmak, çökertmek gibi anlamlara gelir.

Depresyon; içsel huzursuzluk, sıkıntı, manevi boşluk, mutsuzluk, heyecansızlık, amaçsızlık, bir boşluğa düşmek, tutunacak yer bulamamak, çaresizlik, kendini yalnız hissetmek anlamlarına gelir.

Depresyon; duygusal çöküşe uğramak, dipsiz bir kuyuya düşmek ve oradan çıkamamanın adıydı.

Allah'a teslimiyet içinde olan hiç böyle dipsiz bir kuyuya düşer miydi?

Kaygı, karamsarlık neden toplumda çoğaldı?

Bunların tamamı, gönüllere İslâmı layıkıyla hissettiremediğimizden dolayıdır.

Son yıllarda, çocuklarda, gençlerde, büyüklerde, depresyon hızla artmıştır.

Tüm dünyada son yıllarda psikolog ya da psikiyatriste gitme oranları gitgide yükseldi.

Bir sıkıntıya düşen çocuklarımızı hemen psikolojik tedavi için, psikolog ya da psikiyatriste götürüyoruz.

Bu durum çocuklarımızın beynine “ben hastayım” duygusunun yerleşmesine yol açıyor.

Ve çocuklar okullarda birbirlerine “ben depresyondayım, depresyon ilaçları kullanıyorum” diyerek, beyinlere bu duygunun ekilmesine yol açıyorlar.

Verilen psikiyatrik ilaçların etkisi, tıp alanında tüm dünyada her gün tartışılmaktadır.

Verilen ilaçlar daha da hasta mı ediyor, yoksa iyileşmeye kapı mı açıyor?

İlaçların verilmesi gereken durumlar nedir?

İlaç verilmeden, mânevi telkinle sıkıntıdan kurtarmak mümkün değil midir?

Olumsuz duyguların sıkıntısına düşen kimse, manevi alanı güçlendiğinde bu kaostan çıkacaktır.

Son yıllarda yapılan araştırmalara göre, verilen ilaçların intihara meyil ettirdiği tespit edilmiştir.

Depresyon geçirenlerde, intihar edenlerin çoğunun anti-depresan kullandıkları tespit edilmiştir.

Depresyon ilaçlarının, ölüm duygusunu tetiklediği tespit edilmiştir.

Kuzey Galler’de Bangor’da Psikolojik İlaçlar Bölümünde çalışan Dr. Healy, depresyon ilacı kullanan kişilerden her gün bir kişinin intihar ettiğini belirtir.

Depresyona girmiş 100 kişiden üç kişinin aklına intihar duygusu düşüyor.

97 kişinin aklına intihar gelmiyor, üç kişinin aklına geliyor.

Bu bölümün insanları ilaç kullanmıyor.

Ama depresyon ilacı kullanan 100 kişiden, otuz kişinin aklına intihar duygusu geliyor.

Beynimizde hücre, doku bozukluklarından kaynaklanan rahatsızlık varsa, bunları beyin ile ilgili uzman doktorlar tespit etmelidir.

İlaçlar verilecekse o alanın doktorları tarafından verilmelidir.

İlaçlar her zaman doktor kontrolünde alınmalıdır.

Birinden duyduk ben de alayım inancı doğru değildir.

Depresyona düşüp oradan çıkamama durumunda, elbette doktorlardan yardım alınmalıdır.

Verilen ilaçların depresyondan çıkarma durumu iyi araştırılmalıdır.

Depresyondan çıkaracak olan ilaçların yanında, manevi-yatın gücü çok önemlidir.

Kişiyi hayata bağlayan duygular güçlendirilmelidir.

Kişiyi, kabiliyetine göre yönlendirmek, ona bir amaç hissettirmek depresyondan çıkarmak için çok önemlidir.

Kişinin hedefini bilmesi çok önemlidir.

Hedefi için gece gündüz çalışması, kişiyi güçlü kılacaktır.

Olumsuz olaylar karşısında hayattan kopan bir insan, çöküş yaşamaya başlar.

Bu çöküşün hızlanması, amacından, maksadından, sorumluluğundan uzaklaşmaya yol açar.

Ama kişi, amacına, sorumluluğuna, tekrar bağ kurduğu an, çöküşten çıkabilir.

İşte tam burada dalgalı gönüllere olumlu yönden dokunmak gerekir.

İşte bunun için hem manevi alanı güçlü kişiler, hem de tıp alanında uzmanlaşmış kişiler çok önemlidir.

Her psikiyatri doktorunun mutlak ve mutlak dini alanı la-yıkıyla bilmesi gerekir.

İnanç alanından kaynaklanan korku, kaygı, karamsarlık durumları beyinleri etki altına alır.

Dinin hakikati bilindiği zaman bu etkiler olmayacaktır.

Kişinin gönlü manevi olarak güçlü olduğunda, o kişinin dayanağı Allah olacaktır.

Mânevi alanda, gönlü güçlü olan Kâmil insanlardan da her zaman yardım almalıyız.

Antidepresan almak, olumsuz duygunun getirdiği kaostan kişiyi ne kadar çıkarabilir ayrıca araştırılmalıdır.

Her sıkıntıyı aşmak kişinin gönlünün güçlü olmasına bağlıdır.

Son yıllarda toplum olarak, yaşamın değerlerinden, yaşamın heyecanından, yaratılışı anlama duygusundan hızla uzaklaştık.

Yaptığımız her şeyi, bir çıkar bekleme duygusuyla yapmaya başladık.

Namazımızı, orucumuzu bile cennet için yaptık, mânâsına ermedik.

Dolayısıyla büyük bir manevi boşluk içine, yâni depresyon içine düştük.

Son yıllarda çocuklarımızı, dünya menfaatine bağlı yetiştiriyoruz.

Para, mal, mülk, şan, şöhret sevdasına düşürüyoruz.

Müslüman depresyona girer mi?

Allah’a kendinde ve her varlıkta şahit olan, depresyona girer mi?

Allah’a tevekkül ve teslimiyet içinde olan, depresyona girer mi?

Maneviyatı güçlü olan, depresyona girer mi?

Yaşamın heyecanını yakalayan, depresyona girer mi?

Niçin yaşadığının hakikatine eren, depresyona girer mi?

Allah’ın dostluğuna sığınan, sıkıntıya, bunalıma girer mi, boşluğa düşer mi, yâni depresyona girer mi?

Kur’ân’da girmez diye bildiriliyor.

Yûnus Sûresi 62: “Allah’ın dostluğuna sığınanlara korku yoktur, mahzun olmak yoktur.”

Âyette ne güzel belirtilmiş; Allah’ın dostluğuna sığınmak...

O’na tevekkül içinde olmak...

Allah’a sığınanlara korku yoktur.

Onlara mahzun olmak yoktur.

Allah’a sığınanlar derin bir kederin içine düşmezler.

Kur’ân’da belirtiliyor ki Allah’ı dost edinenler kaygı, karamsarlık, hüznün içinde olmazlar.

Bu nasıl bir güçlü duygudur ki insanı hüzne sürüklemiyor.

Allah’a güçlü bir bağ ile bağlanan kimse, kederli hale düşmüyor.

Hüzün; üzüntü, kaygı, karamsarlık, içe kapanıklılık, boşluğa düşmek demektir.

Nahl Sûresi 87: “Ve elkav ilallâhi yevme izinin seleme.”

Meâli: “Her şeyiyle ancak Allah’a teslim olanlar, her an barış ve huzur içinde olanlardır.”

Allah’a teslimiyetin ne olduğunu çok iyi bilmeliyiz.

İbadet ettik diye Allah’a teslim olmuş olmuyoruz.

Ezanda günde 20 defa okunan “Eşhedü-Şâhit ol” hakikatine mutlaka ermeliyiz.

Allah’a kendimizde ve varlıkta şâhit olmalıyız.

Allah’a şâhit olmadan, teslimiyet ve tevekkül olmaz.

Her varlık Allah’a açılan bir kapıdır.

Her varlık bir tarikattır, yâni Allah’a giden bir yoldur.

Yeter ki varlığın oluşumunu, işleyişini, niteliklerini bir bir inceleyelim.

Şâhit olan, emin olur.

Emin olan Müslüman olur.

Müslüman her şeyiyle Allah’a teslim olan demektir.

Müslüman ilâhi huzura erişmiş olandır.

Müslüman depresyona düşme durumunda çıkmayı başarır.

Depresyon bir çıkmaza girip oradan kurtulamamaktır.

Müslüman bir çıkmaza düşse de oradan Allah’a sığınarak kurtulur.

Sıkıntıya düşse de acılar çekse de, onun Allah’a teslimiyeti onu o sıkıntıdan hemen çıkaracaktır.

Maneviyatı güçlü olanın depresyon derdi olmaz.

Maneviyatı güçlü olana, yâni Müslüman olana Allah yeter.

Allah'tır bizim dayanağımız, yardım bulacağımız.

Enfâl Sûresi 62: "Fe inne hasbekallâh huvellezî eyyedeke bi nasrihî."

Meâli: "sana Allah yeter. Ki O'dur senin dayanağın, O'dur yardım bulacağın."

Ahkâf Sûresi 13: "İnnellezîne kâlû rabbunallâhu summes-tekâmû fe lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenûn."

Meâli: "Muhakkak ki bizi vücûdlandıran Allah'tır diyenlere ve böylece dosdoğru hareket edenlere, artık onlara korku yoktur ve onlara ümitsizliğe düşmek yoktur."

Allah, her şeyle teslimiyet içinde olan kimseyi, düştüğü sıkıntıdan hemen çıkarır.

Onlara korku, kaygı, ümitsizlik yoktur.

Evet, Kur'ân'ı dikkatlice incelediğimizde anlıyoruz ki Müslüman depresyona girmez.

Müslüman başına gelen sıkıntıları güzelce düşünür, hikmetini anlamaya çalışır ve düştüğü sıkıntıdan gerekli dersi alır.

Düştüğü sıkıntıdan bunalıma kaymaz, bilir ki başa gelen sıkıntılar, kişiyi olgunlaştırır, hayat yolunda kişiye dersler verir.

Her insan düşünmelidir.

Allah'a şahitlik nedir anladım mı?

O'na iman ettim mi?

O'na güvendim mi?

O'na teslim oldum mu?

O'na tevekkül içinde oldum mu?

Allah cânın, tenin, nefesin sahibidir.

O her an bizdedir.

O bizim dayanağımızdır.

O bizim yardım bulacağımızdır.

Mü'min kişi:
Sabırlı olur.
Tefekkür sahibi olur.
Teslimiyet sahibi olur.
Tevekkül sahibi olur.
Her şeyin hikmetini arar, asla isyan etmez.
Her şeyin sonucunu düşünür.
Tenezzül sahibi olur.
Her an Allah'a güvenir.
Her nefeste şükür sahibi olur.
Sevgi dolu huzur dolu olur.
Gönlünü Allah'a dayayan karamsar olmaz
Bunalımlara girmez.
Olumsuz düşünceler içinde boğulmaz.
Ümitsizliğe kayıp gitmez.
Allah'a iman tüm sıkıntıların ilacıdır.
Allah'a tevekkül tüm sıkıntıların ilacıdır.
Allah'a şükür tüm sıkıntıların ilacıdır.
İslâm makamına gelmiş, Müslüman olmuş kişi, her an Allah'a dayanarak yaşamını sürdürür.
Sıkıntı veren olaylar karşısında depresyona girmeye meyletme durumundan çabucak kurtulur.
Her insan Kur'ân'ı can kulağıyla duymalıdır.
Tüm gönlüyle Allah'a her şeyiyle teslimiyet içinde olmalıdır.
Âl-i İmrân Sûresi 20: "Fe kul eslemtu vechiye lillâhi ve menittebean."

Fe kul eslemtu	: O zaman de ki, söyle, ben teslim oldum,
Vechiye li Allah	: Yönümü, yüzümü, her şeyimle, Allah'a
Ve men ittebea ni	: Kim, tâbi olmak, uymak, bana,

Meâli: “De ki ben her şeyimle Allah’a yönümü döndürdüm, O’na teslim oldum, kim benimle teslimiyet içinde olur.”

Tevebe Sûresi 129: “Fe kul hasbiyallâh lâ ilâhe illâ hüve aleyhi tevekkeltu ve huve rabbul arşil azîm.”

Fe kul hasbiye allâh	: Artık, de, anlat, yetmek, Allah
Lâ ilâhe illa huve	: İlah yoktur, güç yoktur, vardır, ancak O,
Aleyhi tevekkeltu	: Ona, tüm varlığımla O’na teslim oldum,
Ve huve rabb	: O, Rabb, vücûdlandırıran,
El arşi	: Bütün her yer, makam, taht, tüm kâinatın sahibi,
El azîm	: Yüce, kararlı olan, varoluştaki karar sahibi,

Meâli: “De ki: Allah bana yeter, O’ndan başka güç yoktur, sığınılacak yoktur. Ben tüm varlığımla O’na teslim oldum ve O her şeyi vücûdlandırandır, tüm kâinatın sahibidir, varoluştaki karar sahibidir.”

Şurâ Sûresi 10: “Ve mahteleftum fîhi min şeyin fe hukmuhû ilallâh zâlikumullâhu rabbî aleyhi tevekkeltu ve ileyhi unîb.”

Ve ma ihteleftum	: Şey, ne, değil, aykırılık ayrılık, farklılık, siz,
Fî hi min şeyin	: Bütün her şeyde olan, bir şey hakkında,
Fe hukmu hû ila Allah	: Hüküm, kural, hâkim, gerçek, Allah’a ait,
Zâlikum Allah	: İşte o, işte bu, Allah
Rabbî aleyhi	: Rabbim, vücûdlandırıran, o, ona,
Tevekkeltu	: Ona, tüm varlığıyla teslim olmak,
Ve ileyhi unîb	: Ona, yönelmek, inâbe,

Meâli: “Siz bir konu hakkında ihtilâfa düştüğünüzde, onun gerçeğini Allah’ta arayın. İşte, beni vücûdlandırıran Allah’tır, tüm varlığımla O’na teslim oldum ve O’na yöneldim, deyin.”

Âyetlerde ne güzel bildirilmiştir.

Allah’a kendimizde ve varlıkta şâhit olalım.

O’na teslimiyet içinde olalım.

O'na tevekkül içinde olalım.

O'na sığınalım, O'ndan medet bekleyelim.

Hiç unutmayalım, O'na teslimiyet içinde olan Müslümandır.

Müslüman depresyona girmez.

Sıkıntıya düşse bile hemen Allah'a sığınır, o sıkıntıdan sıyrılır.

Yeter ki insan Allah'a kulluk etsin.

Öfkesine, hiddetine, kibrine değil.

İnsan kulluk mertebesine erişmeli ve o şuurla yaşamalıdır.

Zuhrûf Sûresi 68. âyette belirtildiği gibi, Allah'a olan kulluğumuzu anladığımızda, sadece Allah'a kulluk ederiz.

Ve içimizde korku, kaygı, mahzun olmak olmaz.

Zuhrûf Sûresi 68: "Yâ ibâdi lâ havfun aleykumul yevme ve lâ entum tahzenûn."

Meâli: "Ey Bana olan kulluklarını anlayanlar! Sizin için hiçbir zaman korku yoktur ve mahzun olmak da yoktur."

Allah'a kulluğunu anlayanların gönülleri bir sevgi içindedir.

Çünkü onlar Allah'a güvenirler.

Allah'a teslimiyet içinde yaşarlar.

Allah sevgisi tecelli eden kişi, hiçbir zaman, hiçbir kimseye kötülük bile düşünmez.

Allah sevgisine ulaşan kişi, her varlığa Hakk nazarıyla bakar.

Allah sevgisiyle bakan, kötülük yapan kişilerin vücûdunun da Allah'ın tecellileri ile sarılı olduğunu görür.

Kişilerin yaptığı kötü eylemlerini tasvip etmez.

Çünkü bilir ki bu eylemler Allah sevgisine erişemeyen kişilerin, kendi egolarından gelir.

Zaten kişi, bedeninin Allah'ın tecellileri ile sarılı olduğunu görebilse, her bir varlığın da Allah'ın tecellileri ile sarılı olduğunu görebilirdi.

Ve bu şuurla hiçbir kimseye zerre kadar kötülük yapmazdı.

Allah sevgisine ulaşan aynı zamanda fark ehlidir.

Her varlığın özüne olan bir bakışla, eylemlere olan bakış arasında, ince farklılıklar vardır.

Her varlığın özü Allah'ın öz ulvîyetidir.

Kişilerin yaptığı eylemler ise, onların tercihleri ile ilgilidir.

Biz eylemlerimizi, bedenimizdeki Allah'a ait olan işleyişi, kudreti alet ederek yaparız.

Eğer kişi bedenlerdeki işleyişi layıkıyla anlasa, bedenlerde fiiliyle fâil olanın Allah olduğunu bilirdi.

Bunu bilen kimseye kötülük yapmayacaktır.

İşte kötülük yapmaktan kurtulmak, layıkıyla Allah'ı anlamak ve Allah sevgisine ulaşmakla mümkündür.

Allah sevgisine ulaşmak da, ancak ve ancak düştüğü hataları görmek, o hatalardan dönmekle mümkündür.

Allah'ın hakikatleriyle temizlenenlere, Allah sevgisini bahşeder.

Tüm varlığıyla Allah'a teslim olanlara, Allah sevgisini bahşeder.

Allah sevgisine eren, çevresine her an iyilik içinde olur.

Bakara Sûresi 222: "Muhakkak ki yaptıkları hataları anlayıp dönenler, Allah sevgisine ulaşırlar ve kendilerini hakikatlerle temizleyenler bir sevgi içinde olurlar."

Bakara Sûresi 195: "Allah yolunda tüm varlığınızın Allah'a ait olduğunu bilip infak edin ve yaptıklarınızla yıkım meydana getirmeyin ve güzel çalışmalarda olun. Muhakkak ki o iyilik yapanlarda Allah sevgisi vardır."

Âl-i İmrân Sûresi 159: "Muhakkak ki varlığın sahibini bilip teslim olanlarda Allah sevgisi vardır."

İşte hevâsal boyut, kişinin bedensel istekler boyutudur.

Bedensel istekler boyutunda, kul ölçüyü görebilmeli, had-dini aşmamalıdır.

Sevgi boyutu, cân boyutundan gelen ilâhi tecelliler boyutudur.

Sevgi Allah'a aittir.

Allah her varlığı sevgisinden var etmiştir.

Her varlık Allah'ın sevgisiyle sarılıdır.

Allah'a teslimiyet içinde olan, bu sevgiyi hissedecektir.

Gönlünde sevgi duygusu tecelli eden kişi, her varlığa Allah sevgisiyle bakar.

Allah sevgisine erişen kişi, varlığın, varlıktaki tecelliler boyutundan her an Allah sevgisinin aktığını hisseder.

İşte Allah sevgisine ulaşmadan, gönülde sevgi hissedilmez.

Ve yaşamda sevgiyle davranış tecelli etmez.

Allah, cümle varlığı, tüm âlemi sevgisiyle kuşatır.

İnsan vücûdunda her an olan işleyiş bir sevginin sonucudur.

Bir bebeğin doğması, tohumun filiz vermesi, ağacın çiçek açması, meyvelerin oluşumu, bir kuşun ötmesi, hep bir sevginin sonucudur.

Meveddet, çocuk masumiyetinin o saf sevgisidir.

Meveddet, hakikat kapısının açılma anahtarıdır.

Meveddet, çocuk masumiyetinin saf sevgisine ulaşmak, o saf sevgiyle davranmaktır.

Vedûd, ilâhi muhabbetullah'tır

Muhabbet makamı, Muhammed makamıdır.

Muhammed makamı ilâhi sevgi sırrıdır.

Muhammed makamı Tevhîd sırrıdır.

Birlik, muhabbet makamının sırrıdır.

Tüm varlık birbiriyle muhabbet hâlinededir.

Tüm varlık "Vedûd" esmâsıyla var olur, her varlık "Vedûd" esmâsıyla birbirine tutunur.

Hazreti Muhammed, çevresindeki herkese, her varlığa bir şefkat içinde, sevgi içinde davranırdı.

“Develerinize fazla yük yüklemeyin, evlatlarınıza iyi bakın, kıyametin kopacağını bilseniz elinizde fidan varsa dikin” gibi sözlerle gönlünün nasıl merhamet içinde olduğunu gösteriyordu.

Kuşu ölen bir çocuğa, pazardan gidip yeni bir kuş aldığı herkes tarafından anlatılır.

Enbiyâ Sûresi 107: “Seni âlemlere rahmet olmaktan başka bir şey için göndermedik” âyeti, Hazreti Muhammed’den tüm insanlığa sunulmuştur.

Hazreti Muhammed, sokakta bir çocuk görse, yüzünü neşe ve sevinç kaplardı.

Yolda gördüğü her çocukla konuşur ve onlarla şakalaşır.

Onların halini hatırını sorar, onlara hediyeler verirdi.

Onların seviyesine kadar iner âdeta çocuklaşır.

Hazreti Muhammed, herkese eşit davranır, kimsenin kâlbini kırmazdı, morali bozuk olanları güldürür, onlara umut aşılar.

Zengin fakir ayrımı yapmaz, herkese sevgisini, saygısını gösterirdi.

Herkese, her varlığa Allah sevgisiyle davranırdı.

Kimseyi köle görmez, onlara insan olduklarını hissettirirdi.

Onlarca köleyi, köle sahiplerine para vererek onları hür eylemiştir.

Bilal-i Habeşi’ye olan davranışı o dönemde çok konuşulmuştur.

Dili, milleti, inancı ne olursa olsun, herkese sevgi ile yaklaşır.

Misafir etmeyi çok sever, kendi yediğinden yedirir, yatığı yerde yatırır.

Bir gün bir Mûsevinin cenazesine katılmış, geri döndüğünde: “O bir Yahudidir” diyen kimseye dönüp; “O da senin gibi bir insandır” cevabını vermiştir.

Kadın erkek eşittir diyerek, birçok tabuyu yıkmıştır.

Çevresinde olan kimselere yumuşak davranır, tebessüm dolu yüzüyle gönülleri okşardı.

Âl-İ İmrân Sûresi 159: “Allah’ın rahmetini anlatmak için onlara yumuşak davran. Eğer onlara kaba, katı kâlbli davranırsan, elbette etrafından dağılırlar. Onlara karşı affedici ol ve onlara mağfireti anlamalarını söyle ve onlarla varlığın işleyişi hakkında karşılıklı istişare yap. Böylece kararlı ol. Varlığın sahibinin Allah olduğunu bilip teslimiyet içinde ol. Muhakkak ki varlığın sahibini bilip teslim olanlarda Allah sevgisi vardır.”

Her insan bu âyeti hayatına geçirebilmelidir.

Her insan Allah’ın mağfiretinin ne olduğunu kâlden hissetmeli ve öyle davranmalıdır.

Bu konuda Hazreti Muhammed hepimize en güzel örnektir.

Hazreti Muhammed’in, merhamet dolu gönlünden gelen, sevgi dolu güzel öğütlerden bazı örnekler:

“Birbirinize sırt çevirmeyin, birbirinizle çekişmeyin, Allah’ın kulu olduğunuzu unutmadan kardeşçe yaşayın.”

“Birbirinize güzel davranın, sevindirin, umut verin.”

“Sizden biriniz kendi nefsi için istediğini, kardeşi için istemedikçe gerçek mü’min olamaz.”

“Hasta olanları ziyaret edin, onların ihtiyaçlarını karşılayın.”

“Birbirinize her zaman selam verin ve birbirinizi ziyaret edin, halinizi hatırlarız sorun.”

“Güçlü olmak, birini yenmek değil, öfkesini hiddetini yenmektir.”

“Kimseye eziyet etmeyin, yoksulu hor görmeyin, açları doyurun, komşunuz aç iken tok yatmayın.”

“Adaletten ayrılmayın, her zaman barış üzere olun, fâsıklık yapmayın, laf getirip götürmeyin, kimseyi aldatmayın.”

“Bulunduğunuz makamla övünmeyin, makamların hizmet yeri olduğunu unutmayın.”

Asla rüşvet yemeyin, insan kayırmayın, taraf tutmayın.”

“Bir yakınınız öldüğünde arkasından isyan etmeyin, veren de Allah, alan da Allah, sabredin.”

“Kimsesizlere, çaresizlere, sıkıntısı olanlara koşun, onlara yardım edin.”

“Yüzünüzü asmayın, öfkelenmeyin, sesinizi yükseltmeyin, yüzünüzden tebessüm eksik olmasın, unutmayın tebessüm bile ibadettir.”

“Allah sevgisini hissettirin, merhameti hissettirin, bağışlanmayı hissettirin.”

“En büyük hediye güzel terbiyedir, çocuğunuzu güzel eğitin.”

“Kadın erkeğin, erkek kadının yarısıdır, ikisi bir bütündür, kadın erkekten erkek kadından üstün değildir.”

“Birbirinizi kırmayın, sevgiyle sarılın, birbirinize muhtaç olduğunuzu unutmayın.”

“Kızlarınızı zorla evlendirmeyin, onların da eşlerini seçmelerine izin verin.”

“Evlat ayrımı yapmayın, onlardan sevginizi eksik etmeyin, onlara ilim öğretin.”

“Kendinizi bilin, aslınızı bilin, Allah’a teslimiyet tevekkül içinde olun.”

İşte gönüllere korkuyu değil, sevgiyi işlemek gerekir.

Gönüllere Allah’a olan teslimiyeti işlemek gerekir.

Allah’a teslimiyet içinde olan kimseler, Allah’tan korkmazlar, Allah’ın sevgisine sığınır.

Nasıl ki bir bebek anne kucağına sığar.

İşte Müslüman olan kimse de, her zaman Allah’a tevekkül içinde, O’na sığınma içinde yaşar.

Kolay değildir dünya sıkıntılarına tahammül etmek.

Gönlü Allah’a teslimiyet içinde olan kimseler, her acıya katlanırlar.

Dünyalık her sıkıntıyı taşırlar.

Çünkü hepimiz Allah'tan geldik, O'na döneceğiz.

Eninde sonunda ölüm denen gerçek ile tanışacağız.

Kimimiz çocuk yaşta, kimimiz genç yaşta, kimimiz yaşlanıp vefat edeceğiz.

Yaşamın gerçeğini anlayan kimseler, Allah hakikatine erişen kimseler, tevekkül içinde olacaklardır.

Bu bölümde şâhit olduğum bir olayı aktarmak istiyorum.

Hayatım boyunca unutmadım, unutamam da.

Bir karı kocanın Allah'a olan teslimiyeti beni derinden etkilemişti.

Olay Manisa'nın Turgutlu ilçesinde geçti.

Turgutlu'da, Mustafa Güngör amcamız, adliyede Hâkimlik yapıyordu.

Hâkim beye, "Mustafa amca" diye hitap ederdim.

Mustafa amcamın üç çocuğu vardı.

İkisi erkek, birisi kızdı.

Erkekler İnşaat mühendisiydi.

Kızımız ise, Tıp Fakültesi beşinci sınıfta okuyordu.

Üç çocuğuyla da kardeş gibi olmuştum.

Hemen hemen her gün onlarla buluşuyordum.

Mustafa amcamın evine gidiyordum, onlarla ilmi sohbetler ediyordum.

Ben de Turgutlu ilçesinde Tıbbi Tahliller Laboratuvarı çalıştırıyordum.

1990'lı yıllarda bir gün elim bir trafik kazası oldu.

Hâkim Mustafa amcamın ve eşinin, bir oğlu ve kızı trafik kazasında vefat etti.

O sırada laboratuvarıda tahlil yapıyordum.

Olayı duydum, o anki gönlümdeki acı tarife sığmaz.

Koşarak Mustafa amcamın ve eşinin evine gittim.

Yolda ağlıyordum.

Adeta başka bir zamana geçmiştim.
Gencecik iki evlat hayata gözlerini yummuştu.
Ve bu vefat, acı bir olayla olmuştu.
Onun için bu olay bana çok ağır gelmişti.
Eve vardığımda, karşımda o kadar güçlü eş olmuş bir çift gördüm ki...

Onları perişan bir şekilde bulurum diyordum.
Ağlıyorlardır, çırpınıyorlardır diyordum.
Ama öyle olmadı.
Tevekkül içinde olan, güçlü duruşlarını gösteren, Allah'a dayanmış bir eş buldum.
Onlara sarıldım.
Şu sözlerini hiç unutmadım; "oğlum ismail, Allah verdi, Allah aldı."
"Bak sen de bizim çocuğumuz oldun."
Allah'a o kadar güçlü bir teslimiyet beni çok etkilemişti.
Allah'a tevekkülün böyle güçlü duruşu, nasıl bir şeydi!
İşte Müslüman böyle olmalıydı.
Bu olayı hayatım boyunca hiç unutmadım.
Allah'a sığınmak böyle olmalıydı.
Allah'ı unutmamak böyle olmalıydı.
Hepimizin ölümlü olduğunu unutmamak böyle olmalıydı.
Tüm hepimizi kuşatan ilâhi kudret, her varlığın da sahibi idi.
Malikül mülk olan O'idi.
Müslüman bir kişinin, Allah'a dayanarak hareket etmesini bu olayla daha iyi anladım.
Müslüman depresyona girmez diye gönlüme düşen bu olay, hayatımın en önemli derslerinden biridir.
Rahmetli annem de genç yaşta vefat etmişti.
Elim bir hastalığa karşı, üç yıl Allah'a tevekkül içinde duruşunu da hiç unutamam.

“Oğlum cânın sahibi O, ne zaman verecek ne zaman alacak O bilir.”

“Bize kabul etmek düşer.”

“Müslüman’a da bu yakışır oğlum.”

Annem böyle sözlerle bana çok güzel dersler veriyordu.

Annem her zaman “ben Allah’ın oğluyum” derdi.

Yâni “ben O’ndan doğdum, O’na dönücem” derdi.

“Allah benimle her varlıktan konuşur” derdi.

“ben O’nun arkadaşayım, her zaman O’nunla her varlıktan konuşurum” derdi.

“Yere basarken tevâzû içinde bas, çünkü yer Allah’ın bedenidir, O’nu incitme” derdi.

Ben küçük bir çocukken, annem beni evimizin karşısında olan câmiye gönderir, orada yabancılar varsa, hocadan öğrenir, evimize onları yemeğe getirirdim.

Şefkati ve merhameti çok güçlüydü.

Yardım etmeyi çok severdi.

İlm-i irfan yolunda benim ilk Mürşidim annem olmuştur.

Daha sonra İlm-i Tevhîd yolunda Tevhîdî derslerle yetişmeme vesile olan Recep Ender Kocaman olmuştur.

Annem hasta yatağında iken, annemi ziyaret etmek isteyen Mürşidim Recep Efendi’yi köyümüze götürdüm.

Annemin yanına oturdu.

Annem sordu; “bu kim oğlum” dedi.

Ben de anneme; “bu da benim diğer annem” dedim.

Annem; “desene bu senin Mürşidin oğlum” dedi.

Onunla çok güzel sohbet etti.

Mürşidim anneme; “sensin bizim mürşidimiz” dedi.

“Biz senin bulunduğun makama gelmek için çırpınıyoruz” dedi.

Annem vefat ederken, bilinci kaybolmuştu.

Gözleri kapalı, uyur bir vaziyette idi.
Nefes alıp veriş i yavaşlamıştı.
Nefes alıp verişini yaklaşık beş dakika seyrettim.
Vefat nasıl gerçekleşiyor, yüzümü başka hiçbir yere döndürmeden annemi seyrettim.
Ve nefes alıp verme durdu.
Annem Hakk'a yürüdü.
Annemin de üç yıl boyunca tevekkül ve teslimiyetini hiç unutamam.
Müslüman birinin duruşunu öğreniyordum.
Vefat edeceği gece, Allah'a ilâhiler söyleyerek gözlerini yummuştu.
Cumâ günü onu, mezara götürürken, ağlamamak için güçlü durmaya çalıştım.
Annem güçlü bir şekilde ölümü kabullenmişken, onun ardından isyan etmem, aşırı derece ağlamam bana yakışmazdı.
Eğer gönlümüz Allah'a teslimiyet içinde ise, işte böyle duruşlar sergiliyoruz.
Mustafa amca ve eşi gibi, annem gibi nice insanın tevekkülüne şâhit olmuşum.
Müslümanlığın gönül boyutu olduğunu onlardan öğrenmiştim.
Gönül cihetiyle Müslüman olanın hayatında, depresyon denen çöküşün olamayacağını birçok gönül insanı bana hissettirmişti.
Müslümanlık, dil cihetiyle "ben Müslümanım" demek değil, gönül cihetiyle yaşantısında Allah'a teslimiyetin ne olduğunu göstermenin duygusu olduğuna şâhit olmuşum.
Önemli olan Allah'a sığınmak, O'na güvenmek.
İnşallah bizler de sıkıntılarda, acılarda, Allah'a tevekkül içinde oluruz.

Şuna cânı gönülden inanıyorum ki Müslüman her an Allah'a teslimiyet içinde yaşar.

Şunu kesinlikle öğrendim ki gönlü Müslüman olan kimse, Allah'a teslimiyet içinde olur ve o kimse depresyona girmez, girmeye meyletse bile, gönlünü Allah'a dayandırarak o durumdan hemen sıyrılır.

Üzülür, hüzünlenir, acı çeker, sıkıntıya düşer bunlar elbette olacak.

Ama tüm bunlardan hemen çıkarak, Allah'a teslimiyet içinde olur.

Gönlü Allah'a râbıta içinde olan, her sıkıntıya tahammül eder.

Müslüman gönlü Allah'a râbıta içinde olandır.

İnşallah gönlümüz her an Allah'a râbıta içinde olur.

EL ŞÂFÎ ESMASI

Şâfi ile şifâ kelimesi bağlantılıdır.

Allah'ın el şâfi esması, şifânın geldiği yerdir.

Maneviyatı güçlenen kimsenin gönlü, Allah'ın el şâfi esmasına kapı açmıştır.

Artık o kimse gönlünü, her an Allah'a râbıta etmiştir.

İnsanın, beşeri bir yaşam boyutu vardır.

Bu boyutta her türlü sıkıntı insanın başına gelebilir.

İnsan zaman zaman üzülür, hüzünlenir.

İnsan zaman zaman kaygılanır, karamsarlığa düşebilir.

İnsan zaman zaman bedenen hastalanır.

Bedenen hastalandığı gibi, psikolojik olarak da rahatsızlanır.

Olumsuz olaylar karşısında, üzülür, sıkılır, bir girdaba düşebilir.

İşte insan böyle durumlardan bir an önce çıkmak ister.

Allah'ın el şâfi esması tecelli etsin ister.

Şâfi, kelimesi şef kelime kökünden gelir.

Şâfi, şifâ, şefâat, şef, şefâkat, şefkat aynı kökten gelen kelimelerdir.

Şâfi; şifâ veren, şefâat eden, iyileştiren, birliğe ulaştıran, düzelten, huzur veren, selamete çıkaran, demektir.

İnsan hasta olduğu zaman Allah "El Şâfi" boyutuyla hemen vücûdun hastalığını iyileştirmeye başlar.

Doktorun hastanın iyileşmesine vesile olması da "El Şâfi" esmâsından gelir.

Her canlının bedeninde, hasta olma durumlarında, o beden kendini “El Şâfi” esmâsıyla iyileştirmeye çalışır.

Bir kişi hasta olsa ne yapar? Doktora gider.

Doktor onun hastalığını teşhis eder ve onun hastalıktan kurtulması için ona ilaç verir. O hasta o ilacı kullanır ve iyileşir.

Burada o kişiyi iyileştiren ilacın içindeki kimyasal maddedir.

Buna aracı olan doktordur.

Doktor dese “Hastayı ben iyileştirdim”, ilaç dese “Hayır ben iyileştirdim”, hasta dese “Hayır Ben kendim iyileştim” ne kadar doğru olur?

Doktorun bilgisi hastanın hangi hastalığa tutulduğunun tespittir.

Bu tespit, doktorun Tıp ilminin eğitiminden geçerek ulaştığı bir sonuçtur.

Hangi hastalığa hangi ilaç iyi gelir, doktor bunu Tıp ilminin öğrenmiştir.

İşte Allah’ın “El Şâfi” esmâsı, şifâ verme boyutudur.

İsrâ Sûresi 82: “Ve nunezzilu minel kurani mâ huve şifâun ve rahmetun lil mu’minîne ve lâ yezîduz zâlimîne illâ hasârâ.”

Ve nunezzilu	: İndiriyoruz, sunuyoruz, inzal ediyoruz,
Min el kur’ân	: Kâinat kitâbı, kâinat kurani, ilâhi sözler,
Mâ huve şifâun	: Şey, değil, ne, şifâ, iyileşme,
Ve rahmetun li el mu’minîn	: Rahmet, koruma, sevgiyle, mü’minler için,
Ve la yezidu el zâlimîn	: Arttırmaz, uzaklaşmak, zalimler,
İlla hâsârâ	: Sadece, kaybetmek, hüsrân,

Meâli: “Kâinat Kur’ân’ından sunduğumuz hakikatler şifâ bulmaktan başka bir şey değildir ve emin olanlar için rahmettir. Zalimler ancak kaybederler, hakikatlerden uzaklaşırlar.”

Bu âyette belirtildiği gibi, her varlığın hem hakikat yönü, hem kimyasal yönü, insana şifâdır.

İnsan varlığa hikmet nazarıyla bakmalıdır.

Varlığın özünde Allah'ın tecellileri vardır.

Varlığın bir beşeri, bir kimyasal yönü vardır.

Her varlığın kimyasal yönü, insan bedeni için şifâdır.

Mesela toprağın bir mineral yönü vardır.

Minerallerin insan bedenine şifâsı vardır.

İçtiğimiz suyun yapısı minerallerden oluşur.

Minerallerin her hücremize her dokumuza her organımıza faydaları vardır.

Minerallerin bazı faydaları şöyledir:

İçtiğimiz suyla, asit baz dengesi sağlanır.

Enzimlerin yapılarında ve çalışmalarında faydalıdırlar.

Kemik ve diş yapısında ve onların çalışmalarında faydalıdırlar.

Kasların çalışmasında faydalıdırlar.

Sinir sistemimiz onların sayesinde uyarılma vazifesini yaparlar.

Hücrelerimizin çalışmasında faydalıdırlar.

DNA ve RNA oluşumlarında ve çalışmasında faydalıdırlar.

Dokuların yenilenmesinde ve çalışmasında faydalıdırlar.

Bağışıklık sistemi için faydalıdırlar.

Bedenin enerjisine katkı yaparlar.

Cildin temizlenmesi, yenilenmesi, sağlıklı ve canlı görülmesinde faydalıdırlar.

İşte minerallerin bunlar gibi sayısız faydaları vardır.

Varlıktaki minerallerin yanında, proteinler de enzimler de beden için olmazsa olmaz derecesinde faydalıdırlar.

İşte âyette belirtildiği gibi, varlığın kimyasal yönü insan bedeni için şifâdır.

Varlığın varoluş hakikatine eren kimsenin gönlü ise, her an Allah'a râbıta hâlinindedir.

O kimseler de etraflarına huzur yansıtırlar.

Onların halleri, dilleri, davranışları çevresine şifâdır.

Bu âyette bu çok güzel belirtilmiştir.

Tevbe Sûresi 14: "Kâtîlûhum yuazzib hum allâh bi eydî-kum ve yuhzihim ve yansurkum aleyhim ve yeşfi sudûre kav-min muminîn."

Kâtîlû hum	: Katil, öldüren, mahveden, düzeni bozan, onlar,
Yuazzibi hum	: Azap veren, sıkıntı veren, onlar,
Allah bi eydî kum	: Allah, el, güç, yönelme, kuvvet, hareket, siz,
Ve yuhzi him	: Sıkıntı, azap, alçaltır,
Ve yansur kum aleyhim	: Yardım eden, siz, sizde, üzerinizde,
Ve yeşfi	: Şifâ veren, iyileştiren,
Sudûr	: Gönüllerinde, içlerinde,
Kavm mü'minîn	: Kavim, topluluk, kimseler, mü'min, emin olan,

Meâli: "Onların azap verici o hâlleri onları mahveder. Sizdeki güç Allah'ındır. Sizlerde yardım etme hâli vardır ve onlarda sıkıntı veren hâl vardır. Mü'min kimselerin gönüllerinde şifâ veren hâl vardır."

İşte ya insan bir kibir içinde zalimliğe akar, çevresine sıkıntılar verir.

Ya da Allah'a teslimiyet içinde olur, gönlünü Allah'a ev yapar.

Ve öyle insanlar çevrelerine şifâ sunarlar.

İnsan yaratılışı iyi anlamalıdır.

İnsanın kitâbı kendi bedeni ve varlığın kendisi olmalıdır.

İnsan canlı kitâbdan hakikatlere erişmelidir.

Doğada yaratılan her şeyde, insana fayda veren yönler vardır.

Her hastalığın çaresi doğada sunulmuştur.

Yeter ki insan oraya dönsün, Allah'ın "El Şâfi" esmâsına sarılsın.

Temiz bir gönülle, varlığa derinlemesine baksın, iyi niyetle incelemeye çalışsın.

Kur'ân'da sunulan Lokman boyutu "El Şâfi" esmâsı boyutudur.

Hadîd Sûresi 22: "Mâ esâbe min musîbetin fîl ardı ve lâ fî enfusikum illâ fî kitâbin min kabli en nebreehâ inne zâlike alâllâhi yesîr."

Mâ esâba	: Erişmek, isabet, vurmak, açığa çıkması,
Min musîbetin	: İsalet eden şey, hastalık, afet, dert,
Fîy el ardı	: Dünyada, yeryüzünde, bedeninizde,
Ve lâ fîy enfusu kum	: Yok, içinde, kendinizde, sizde, beden,
İllâ fîy kitâbin	: Vardır, içinde, kitap, vücûd kitâbı, varlık kitâbı,
Min kabli	: Önce, önceden,
En nebree ha	: İyileştirmek, çaresini oluşturmak, akılda güzellik, onu,
İnne zâlike	: Muhakkak, doğrusu, işte bu,
Alâ Allah yesîr	: Allah, yürüyüş, bir yoldur, kolay, gizli,

Meâli: "Dünyada bir hastalık açığa çıkmasın ki ve sizde de bir hastalık görünmesin ki, onun çaresini oluşturduk, onun çaresi varlık kitâbının içinde vardır. Muhakkak işte bu Allah için kolaydır."

İşte burada belirtildiği gibi, açığa çıkan hastalıkların mutlaka çaresi doğanın eczanesinde vardır.

Yeter ki insan samimiyetle, aşkla varlığı anlamak için gayret göstere.

Birçok Kâmil insan bu gayreti göstermiştir.

Bunlardan biri İbn-i Sina'dır.

İbn-i Sina (980-1037 Buhara-Hamedan) "Lokman Hekim" dediğimiz kişilerdendir.

Lokman Hekim gibi gönül erleri, doğadaki şifâ akışını görmüşler, gönüllerini oraya çevirmişler ve keşiflerini oradan yapmışlardır.

İbn-i Sina'nın hem tıp alanında hem de din alanında birçok eseri vardır.

Kısa bir alıntı:

“İbn-i Sina, deprem sonrası ise hastalıkların yaygınlaşması konusunda uyarıda bulundu.

Salgınları önlemek için evlerde nane, lavanta ve limon suyundan meydana gelen karışımların bulunması gerektiğini belirtti.

Deprem sonrasında tüketilmek üzere, limon ve üzüm ezmesini önerdi.

Şok ve panik anlarını sakinleştiren limonun virüslerde üzüm ezmesinin ise kan şekerini dengelemede etkili olduğunun altını çizdi.

Yeryüzünün şekillenmesinde depremin önemli bir rolü olduğu tespitini yapan İbn-i Sina, depremlerin oluş sebebini, göklerin etkisi ile oluşan buharın toprak altında sıkışması neticesinde patlamasına bağlıyor.

Asırlar önce depremlerin doğanın teorik yapısındaki değişimle meydana geldiğini ifade eden İbn-i Sina, mekânların buna göre tasarlanması gerektiğini söyledi.

İbn-i Sina'nın fikirleri Mimar Sinan tarafından uygulandı.

Çapraz döşemeler ve duvar örgüsündeki demirli yaylı sistemleri geliştirdi.

Bu sistemlerin mekânların sallanmasını önlemediğini ancak yıkılmasını engellediğinin altını çizdi.

İslam coğrafyasında yer sarsıntılarının sık sık yaşandığının altını çizen İbn-i Sina bu durumu dünyanın şekillenmesindeki hareketliliğe bağladı.

Depremelerin ortaya çıkmasını gökyüzü olaylarıyla da bağlayan Hekimlerin Pir'i yerin stres ve basınca bağlı gösterdiği tepki olarak yorumladı.

Bunun ciddi bir yıkım olduğunu yüzyıl önce söyleyen Sina, nasıl önlemler alınması gerektiğini de açıkladı.

Asırlar önce depremlerin doğanın teorik yapısındaki değişimle meydana geldiğini ifade eden İbn-i Sina, mekânların buna göre tasarlanması gerektiğini söyledi.

Coğrafyanın yüksekliğe bağlı mekânlara uygun olmadığının altını çizen İbn-i Sina'nın fikirleri Mimar Sinan tarafından uygulandı.

İbn-i Sina'nın böyle nice fikirleri günümüzde halen birçok bilim insanı tarafından takip edilir.

İbn-i Sina, zelzele yâni deprem sonrası ise hastalıkların yaygınlaşması konusunda uyarıda bulundu" alıntının sonu.

İşte doğa kitâbını okuyan muhakkak ki nice şifâlara erişecektir.

Allah doğa eczanesini oluşturmuş ve oradan şifâsını sunar.

Şuarâ Sûresi 80: "Ve izâ maridtu fe huve yeşfîn."

Ve izâ maridtu	: Hastalandığımda, müşküllerimde,
Fe huve yeşfi ni	: O, bana şifâ verir, iyi olma, hastalıktan kurtulma,

Meâli: "Marazlarımda, hastalıklarımda O'dur bana şifâ veren."

İnsanın bedeninde olan her türlü hastalığın mutlaka şifâsı vardır.

Tıp ve eczacılık ilmi ve onların dalı, hastalıkların tespiti ve tedavisi için tecelli etmiştir.

İnsan hem beden hem gönlü cihetiyle Allah'ın şifâsına muhtaçtır.

Gönül Allah'ın şefâatine mazhar olduğunda huzur bulacaktır.

Beden Allah'ın şifâsına mazhar olduğunda huzur bulacaktır.

İşte huzur, her yönüyle Allah'ın el şâfi esmasıyla alakalıdır.
Şifâ ve şefâat kelimeleri de birbirine bağlantılıdır.

Şefâat kelimesi de, şâfi kelimesinden gelir.

Şefâat; gönüllerin iyileşmesidir, gönüllerin bâtil alandan, ikilikten kurtulması, Tevhîd ile buluşması, irfan ile buluşması demektir.

Şefâat; birliğe ulaşmak, sığınmak, talep etmek, istemek, ikilikten kurtulmak, birleşmek, ikilikten tekliğe yürümek, toplayıp bir araya getirmek, gibi anlamlara gelir.

Şefâat; bir şeyin benzerine katılmak, yâni bir damla suyun denize katılması anlamına da gelir.

İşte bu birleşmeye de “Şüfâ” denir.

Yâni öncelik denize aittir, kaynak denizdir, damla o denizdendir.

Yâni Şüfâ: Kişinin kendisinin Allah'tan ayrı olmadığını idrâk etmesi ve birliğe ulaşması demektir.

Teşfi; Allah'ın şefâtine ulaşmak demektir.

Şef kelimesi de buradan gelir, yâni; Önder, Başkan, Lider, demektir.

Şu kabilenin Şefi dediğimizde, o kabilede bulunan herkesin, o Şefin birliğinde buluşması anlaşılır.

Cümle varlık, kâinatın Şefi olan Allah'ın birliği dâhilindedir.

Kur'ân açısından şefâati incelediğimizde ise, şefâatin tamamen Allah'a mahsus olduğunu görüyoruz.

Kâmil kimseler, şefâat edemezler, şefâat yolunu tarif ederler, bir kimsenin şefâat bulmasına yardımcı olurlar.

En'âm Sûresi 51: “Min dûnihî veliyyun ve lâ şefiun.”

Leyse lehum min dûni hi	: Onların yoktur, ondan başka,
Veliyyin ve lâ şefiun	: Dost ve yok, şefâat, şifâ veren, tek, ulaştıran, tekliğe ulaştıran,

Meâli: “O'ndan başka dost ve şefâat eden yoktur.”

En'âm Sûresi 70: "Leyse lehâ min dînillâhi veliyyun ve lâ şefî."

Leyse lehâ min dîni Allah : Değil, yoktur, ona, Allah'tan başka,
Veliyyun ve lâ şefiun : Bir dost ve yok şefâat, şifâ veren,
iyileştiren, birliğe ulaştıran,

Meâli: "Onlara Allah'tan başka bir dost olmaz ve şefâat eden de yoktur."

Âyette belirtildiği gibi, her sıkıntıda Allah'a sığınmak bizlere şifâ verecektir.

Manevi yönden güçlü olanlar, sadece Allah'a sığınır.

Onlar Allah'a tevekkül ederler ve şifâyı ondan beklerler.

Onlar zanlarına göre, bâtıla göre hareket etmezler.

Onlar ilmî değerlere göre hareket ederler.

Onlar Allah'a sığınır, Allah'ı unutup kulundan medet ummazlar.

Kulunun Allah ile bağını koparmadan hareket ederler.

Allah ile aralarına birilerini koymazlar.

Müşrik durumuna düşmekten sakınırlar.

Yûnus Sûresi 18: "Ve ya'budûne min dînillâhi mâ lâ yedurrûhum ve lâ yenfeuhum ve yekûlûne hâulâi şufeâunâ indallâh kul e tunebbiûnâllâhe bimâ lâ ya'lemu fîs semâvâti ve lâ fîl ard subhânehu ve teâlâ ammâ yuşrikûn."

Meâli: "Allah'ı bırakıp, onları koruyamayan ve onlara bir faydası da olmayan zanni şeylere kulluk ederler. Derler ki: Bunlar Allah'ın katında bize şefâatçi olacaklar. Anlat: Göklerden ve yerden her an size Allah hakikatlerini bildirir. O noksan sıfatlardan münezzehtir ve ortak koştuğunuz şeylerden yücedir."

Zümer Sûresi 43: "Emittehazû min dînillâhi şufae kul e ve lev kanu la yemlikûne şeyen ve la yakîlûn."

Meâli: “Yoksa Allah’tan başka şefâatçi mi edindiler? De ki: Hiçbir şeye mâlik olamayan ve düşünmeyen şeylere mi döndüler?”

Zümer Sûresi 44: “Kul lillahi el şefâatu cemîa lehu mulküs semâvâtî vel ard summe ileyhi turceun.”

Kul li Allah	: Anlat, de ki, Allah’a
El şefaât cemîa	: Şefâat, kurtulmak, şifâ, iyileşmek, tamamen, tümü,
Lehu mulku	: Tümü, hepsi, onun mülkünde hükümran olan,
El semâvâtî ve el ard	: Semalar, gökler ve yer,
Summe ileyhi turceûne	: Sonra aslınız olan O’na döndürüleceksiniz,

Meâli: “De ki: Şefâat tamamen Allah’a mahsustur. Gökle-
rin ve yerin hükümrânı O’dur. Sonra aslınız olan O’na döndü-
rüleceksiniz.”

Kur’ân’ı incelediğimizde görüyoruz ki, şefâat tamamen Al-
lah’a mahsustur.

Kur’ân’ı dikkatlice incelediğimizde anlıyoruz ki, bir kim-
seye şefâat eder diye bakmak doğru değildir.

Kâmil kimse, kişinin hakikatleri nasıl anlaması gerekti-
ğinin metodunu öğretir, nereye bakması, nasıl bakması ge-
rektiğini öğretir.

Yâni kişinin nasıl şefâat bulacağına yardımcı olur.

Kişi gönlünü ve aklını temizlemediği müddetçe, ona şefâat
kapısı açılmaz.

Hakikatleri anlayabilmek için kişi edeb sahibi olmalıdır.

Edeb sahibi olan bir kimseye yol gösterilir, ilmî bilgiler
tebliğ edilir.

Kur’ân’da Kasas Sûresi 56. âyette “Sen sevdiğin kimseyi
hidâyete erdiremezsin” mesajı vardır.

Kasas Sûresi 56: “Doğrusu sen, sevdiğin kişiyi hidâyete erdiremezsin. Ancak isteyen kimseye Allah hidâyet verendir ve o ilmin sahibini bilerek hidâyete ulaşır.”

Kişinin gönlünde öncelikle, bir arayış hissi olmalıdır.

Şefâat yolu ilimdir, kişi ilme uymalıdır, ilimden şaşmamalıdır.

Hidâyete eren kimse, şefâate erecektir.

Şefâat, Allah’ın birliğine ermektir.

“El Şâfi” esmâsı gönlünde tecelli eden kişiler:

Allah’ın şefâatine mazhar olmuşlardır.

Karamsarlığa, umutsuzluğa kolay kolay düşmezler

Hastalıklardan korkmazlar, hastalıklara çare ararlar.

Bu kişiler genelde Doktor olurlar.

Çevrelerine umut verirler, moral verirler, huzur verirler.

Bedenlerinden pozitif enerji yayılır.

Bu kişiler çevrelerine, sözleriyle, halleriyle, davranışlarıyla, tebessümleriyle huzur verirler, moral verirler.

“El Şâfi” esmâsı çekmek:

Hastalıklarda Allah’tan şifâ istemektir.

Allah’ı layıkıyla idrâk edebilmek için, Allah’tan şefâat istemektir.

Hidâyete erip, şefâate ulaşmayı dilemektir.

Çevresine umut olmak istemektir.

İçsel huzura ulaşıp, çevresine huzur vermeyi istemektir.

Maneviyatın gücü başlı başına Allah’ın şifâsıdır.

Her an Allah’a dayanan kimse, başına ne gelirse gelsin, isyan etmez, yakıp yıkmaz.

Sadece sabreder, Allah’a tevekkül içinde olur.

Ve olayların hikmetini bekler.

DUAMIZ

Gönlümüzden Allah duygusu eksik olmasın.
Bizi halk edenin Allah olduğunu asla unutmayalım.
Her an O'na sığıalım.
Her an O'na dayanalım.
Her an O'na teslimiyet içinde yaşayalım.
O'na tevekkül içinde yaşayalım.
O'dur bize beden veren.
O'dur bizi şekillendiren.
O'dur her an bizde nefes alıp veren.
O'dur kâlbimizi attıran.
O'dur kanımızı dolaştıran.
O'dur bedenimizdeki kudretin sahibi.
O'dur her varlıkta kâdiri mutlak olan.
Hepimiz O'ndan geldik.
O'na döneceğiz.
Her an bizde olan O'dur.
Tenimizin cânımızın sahibi O'dur.
Gözlerimizden gören O'dur.
Kulaklarımızdan işiten O'dur.
Bedenimizde diri olan O'dur.
O bizi bir an bile olsa asla terk etmez.
Her nefeste "sendeyim Ey kulum!"
"Her an seninleyim Ey kulum!" diye seslenir.
Bedenimizde Zâkir olan O'dur.
Bedenimizde Fâil olan O'dur.

Bedenimizde Mevsûf olan O'dur.
Bedenimizde Mevcûd olan O'dur.
Ey gönlünü Allah'a râbıta etmiş kardeşim!
Ey her an Allah'a teslimiyet içinde yaşayan kardeşim!
Ey Mümin kardeşim!
Senin bunalıma girmen mümkün değil.
Senin isyan etmen mümkün değil.
Senin yakıp yıkman mümkün değil.
Senin kalp kırman mümkün değil.
Senin ümitsiz olman mümkün değil.
Senin panik olman mümkün değil.
Dikkat et kardeşim.
Beynine ekilen sözleri iyi süz kardeşim.
Depresyon, stres, panik, ruhsal bozukluk, kişilik bozukluğu bunalım gibi sözler ekerler beynine.
Sen depresyondasın derler.
Depresyondayım, diye şarkısını bile yaparlar.
Sonra seni, antidepresan haplarına boğarlar.
Önce sık sık, "stres-depresyon" gibi kelimelerden bahsederler.
Beynine algılar yerleştirirler.
Ve sonra seni sıkıntılara boğarlar.
Sonrada seni haplara boğarlar.
O hapları içmen gerekir mi?
O haplara dayanarak mı yaşayacaksın?
Yoksa Allah'a dayanarak mı yaşayacaksın?
Sen Müslümansın kardeşim.
Senin bunalıma girsene de hemen çıkacak güçtesin.
Senin isyan etmen mümkün değil.
Senin ümitsiz olman mümkün değil.
Senin karamsar olman mümkün değil.

Senin panik olman mümkün değil.
Senin ihtiyacın olan Allah'a iman etmek.
O'na teslimiyet içinde olmak.
O'na güvenmek.
O her an kendini, senin vücûdundan sana hissettiriyor.
Bil ki Allah'a iman, tüm sıkıntıların ilacıdır.
Bil ki Allah'a teslimiyet, tüm sıkıntıların ilacıdır.
Senin Allah'a teslimiyetin ve tevekkülün her sıkıntının ilacıdır.

Allah; "kulum her nefeste sendeyim" diyerek, her nefesinde sana mesaj gönderiyor.

Başına gelenler de neymiş ki, onlar zaten dünyada başına gelecek olan şeyler.

Herkesin başına hastalık da, acı da, kayıplar da, sıkıntılar da, ölüm de gelecek.

Yaşam yolunun olmazsa olmazları onlar.

Senin tekâmülün için onlar.

Senin tek dayanağın Allah.

Senin mânevi dayanağın Allah

Senin imanın; tevekkül, teslimiyet, ilâhi aşk üzerine.

Gel kardeşim, sakın stres denilen şeye kanma.

Bil ki her acı, kendi içinde ilâhi lütuflar taşır.

Bil ki her acı, içinde mesajlar taşır, senin güçlenmen için sana lütuf olur.

Canını sıkma, moralini bozma, kendini bırakma, kendini zayıf görme.

Seni yaratan seni yirmi dört saat boyunca terk etmiyor, her nefeste kendini hissettiriyor.

O zaman sen de O'nu unutma.

Unutma ki bunalım, sen O'nu unuttuğun an başlar.

Unutma ki karamsarlık, teslimiyetten uzaklaştığın an başlar.

Unutma ki isyan, tevekkülünden uzaklaştığın an başlar.
Unutma ki korku, O'na güvenmediğin an başlar.
İşte o zaman stres denilen bunalımın içine düşersin.
İşte o zaman seni hiçbir hap bunalımdan çıkaramaz.
Sen sakın Allah'ı unutma, o zaman asla bunalıma düşmezsin.
Sıkılsan da, üzülse de, O'nun sevgisi seni hemen üzüntü-
den döndürür.

Allah'a iman et kardeşim.
O'na güven kardeşim.
O'na teslim ol kardeşim.
O'na tevekkül et kardeşim.
Çünkü o seni yaratandır.
Her an sendedir.
Tenini de canını da tutandır.
Senin nefesindir.
Senin canındır.
Senin dayanağın O'dur.
Senin yardım bulacağın O'dur.
Unutma kardeşim sakın unutma:
Mümin kişi:
Sabırlı olur.
Tefekkür sahibi olur.
Teslimiyet sahibi olur.
Tevekkül sahibi olur.
Her şeyin hikmetini arar, asla isyan etmez.
Tenezzül sahibi olur.
Her an Allah'a güvenir?
Her nefeste şükür sahibi olur.
Sevgi dolu huzur dolu olur.
Sakın karamsar olma kardeşim.

Sakın olumsuz düşünme kardeşim.

Sakın ümitsiz olma kardeşim.

Sakın unutma kardeşim, sakın unutma:

Allah'a iman tüm sıkıntıların ilacıdır.

Allah'a tevekkül tüm sıkıntıların ilacıdır.

Allah'a şükür tüm sıkıntıların ilacıdır.

Nahl Sûresi 87: "Her şeyiyle ancak Allah'a teslim olanlar, her an barış ve huzur içinde olanlardır."

Yûnus Sûresi 62: "Muhakkak ki Allah'ı evliya edinenlere korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar."

Enfâl Sûresi 62: "Fe inne hasbekallâh huvellezî eyyedeke bi nasrihî ve bil mu'minîn."

Fe inne hasbe ke Allah	: O zaman, muhakkak, Allah sana yeter,
Huve ellezi eyde ke	: Ki o dur, destek, dayanak, sen,
Bi nasrihî	: Yardım, ihtiyacın, O,
Ve bi el mu'minine	: Mü'minler, emin olanlar,

Meâli: "sana Allah yeter. Ki O'dur senin dayanağın, O'dur yardım bulacağın ve mü'minlerin de."

Âyette ne güzel işaret edilmiş, bize Allah yeter, O'dur dayanacağımız ve O'dur yardım bulacağımız.

Zümer Sûresi 38: "De ki: Allah bana yeter. Her şeyiyle O'na teslim olanlar tevekkül edenlerdir. "

Talâk Sûresi 3: "Kim varlığının sahibinin Allah olduğunu idrak edip, bütün varlığıyla teslim olursa, bundan sonra ona O yeter."

Enbiyâ Sûresi 103: "Onlar mahzun olmazlar, korkuları yoktur ve onlar tüm varlıktaki gücün sahibine sarılırlar."

Fussilet Sûresi 30: "Muhakkak ki Bizi vücudlandıran Allah'tır diyen ve dosdoğru hareket eden o kimseler, kendilerindeki ve her varlıktaki gücün sahibini bilirler. Onlara korku

yoktur ve mahzun da olmazlar ve onlar, huzur içinde mutludur. Ki işte size vaat edilen budur.”

Zuhrûf Sûresi 68: “Ey kulluğunu anlayanlar! Sizin için hiçbir zaman korku yoktur ve mahzun olmakta yoktur.”

Ahkâf Sûresi: 13: “Muhakkak ki bizi vücudlandıran Allah’tır diyenlere ve böylece dosdoğru hareket edenlere, artık onlara korku yoktur ve onlara ümitsizliğe düşmek yoktur. “

Evet, Mü’min kardeşim:

Bunalıma girmemen gerekir.

İsyan etmemen gerekir.

Ümitsiz, karamsar olmaman gerekir.

Korkmaman, panik olmaman gerekir.

Sen bunalıma girsen de dayanacağın bir Allah’ın var.

İsyan etsen de sığınacağın bir Allah’ın var.

Ümitsizliğe düşsen de ümit bulacağın bir Allah’ın var.

Yaşamın içinde elbette sıkıntılar olacaktır.

Acılarımız, hüznlerimiz elbette olacaktır.

Hangimizin olmadı ki.

Ama Kur’ân’da da bildirildiği gibi Allah’ın dostluğuna sığınan hüzünden hemen çıkacaktır, korkulara düşmeyecektir.

Duamız her zaman şöyle olsun.

Allah’ım! Sensin beni halk eden!

Allah’ım! Sensin benim her nefesim!

Allah’ım! Sensin kâlbimi attıran!

Allah’ım! Sensin gönül evimde oturan!

Tenimin de cânımın da sahibi olan sensin Allah’ım!

Her varlıkta hayy olan, sürüp giden sensin Allah’ım!

Tüm âlemin sahibi sensin Allah’ım!

Allah’ım! Sensin dayanağım!

Allah’ım! Sensin tevekkül ettiğim!

Allah'ım! Sensin her an teslim olduğum!
Allah'ım! Sensin hüznümde sığındığım!
Allah'ım! Sensin acılarımda dayanağım!
Allah'ım! Sana iman ettim!
Allah'ım! Sana güvendim!
Allah'ım! Senden emin oldum!
Nasıl bir sıkıntı içine düşersem düşeyim, tez beni oradan çıkar Allah'ım!
Senin sevginle hareket edeyim Allah'ım!
Acılarımızı taşımayı nasip et Allah'ım!
Olan her şeyin hikmetini görmeyi nasip et Allah'ım!
Her şeyin içyüzünü görmeyi nasip et Allah'ım!
Acılar, sıkıntılar karşısında sabır etmeyi nasip et Allah'ım!
Her an sana râbıta içinde olmayı nasip et Allah'ım!
Bir gün gelecek son nefesimizi vereceğiz.
Son nefesimize kadar, seni unutmayalım Allah'ım!
Her an sana tevekkül içinde yaşayalım Allah'ım!
Her an sana dayanarak yaşayalım Allah'ım!
Allah'ım! Fâni olan biziz!
Bâki olan Sensin!
Senin deryandan süzülüp geldik!
Yine Senin deryana döneceğiz!
Sen her an bizimlesin!
Bedenimizde her an tecelli etmekteisin!
Bedenimizde Fâil olan, Mevsûf olan, Mevcûd olan sensin!
Sevgine dayanarak yaşayalım Allah'ım!
İlâhi aşkın hep gönlümüzde olsun Allah'ım!
Nasıl bir olay başımıza gelirse gelsin, hemen gönlümüze sen gel Allah'ım!
Güzel olaylarda şımarımayalım Allah'ım!

Acı olaylarda isyan etmeyelim, karamsar olmayalım, seni
unutmayalım Allah'ım!

Yâ Rahîm Allah!

Yâ Rahmân Allah!

Yâ Kâdir Allah!

“Hû”

“İllâ Hû”

SON DEĞERLENDİRME

Bu kitâbımızda maneviyatın gücünü gönlümüz el verdiğince kaleme almaya çalıştık.

Allah'a dayanmanın ne olduğunu anlatmaya çalıştık.

Maneviyatın gücünün, her sıkıntıya çare olduğunu hissettirmeye gayret gösterdik.

Allah'a olan teslimiyet, ancak ve ancak O'nu tanımakla gerçekleşir.

Allah'ı kendimizde bulup, O'na tevekkül içinde olmak maneviyatın gücünü oluşturur.

Her zaman gönlümüzü Allah'a dayandıralım.

Her sıkıntıda Allah'a tevekkül içinde olalım.

Bilelim ki Allah'a sığınan gönül, dünyalık sıkıntıları taşımayı başarır.

Biz, beden ve cân boyutundan oluşan varlıklarız.

Bedenimizin de cânımızın da sahibi Allah'tır.

Beden yönümüz madde boyutudur.

Bedenimizin özü olan rûh, nûr boyutumuz mânâ boyutumuzdur.

Beden, rûhumuzun elbise giymiş boyutudur.

Asla ikisi birbirinden ayrı değildir.

Mânâ boyutuna erenler, tenlerin cânların birliğine ererler.

Buz eridiğinde aslı olan suya dönüşür.

Buz suyun kendi varlığıdır.

Buz suyun fitratında olanın açığa çıkışıdır.

Su belli bir makamda buza dönüşür.

Buz, ben benim demez.

Benim aslım su der.
Erir ve aslı olan suya döner.
Onun için sûretler boyutu rûhun elbise giymiş boyutudur.
Bunun için Yûnus Emre bir ilâhisinde şöyle demiştir.
“Sûret topraktır diyeni, gönlüm kabul etmez onu,
Bu toprağın cevherini hazrete ergördüm âhi.”
Âhi, kardeş demektir.
Tüm varlık birbiriyle nûrani bir kardeşir.
Âhi makamı, Hazreti Muhammed’in makamı olan “Hazretül Cem” makamıdır.
Muhammed makamı; nûr boyutudur, sıfatlar boyutudur, hamd boyutudur.
Tüm varlık hamd üzeredir.
Yâni Allah’ın sıfatları üzeredir.
Hazretül Cem, Deniz ve damlalar boyutudur.
Damla Denizden ayrı değildir.
Damlalar Halk boyutudur.
Deniz Hakk boyutudur.
Halk Hakk birbirinden ayrı değildir.
Halk’ta Hakk’ı seyretmek, Hazretül Cem makamının zevkidir.
Yûnus Emre’nin muhteşem ilâhisinin tamamı şöyledir.

Ben bende seyreder iken, acep sırra erdim ahi,
Bir siz dahi sizde görün, dostu bende gördüm ahi.

Bende baktım, bende gördüm, benim ile ben olanı,
Suretime can olanı, kimdiğini bildim ahî.

Ben istedim buldum onu, o ben isem ya ben hani,
Seçemedim ondan beni bir kezden o oldum ahi.

Suret topraktır diyeni, gönlüm kabul etmez onu,
Bu toprağın cevherini hazrete ergördüm ahi.

Münkir kişi duymaz onu, dertlilerin sezer canı,
Ben dost bâğı bülbülüyüm, o bahçeden geldim ahî.

Maşuk bizimledir bile, ayrı değil kıldan kıla,
Uzak sefer bizden kala, dostu yakîn buldum ahî.

Değme bir yol nerden bana, dağılmayam değme yana,
Kutlu oldu bu seferim, hoş menzile erdim ahî.

Mansur idim ben o zaman, uş yine geldim bunda ben,
Yak külümü savur yele, ben Enel Hak dedim ahi.

Ne oda yanam dağılam, ne dara çıkam boğulam,
İşim bitince yürüyem, teferrüce geldim ahî.

Zengin oldum yoksul iken, benim oldu bütün evren,
Şarka ve garba serteser yere göğe doldum ahi.

Nitekim ben beni bildim, dilediğim Hakk'ı buldum,
Korkum onu buluncaydı, korkudan kurtuldum ahi.

Yûnus kim öldürür seni, veren alır yine canı,
Bu canlara hükmedeni kim idiğın bildim ahî.

İşte Yûnus Emre'mizin belirttiği gibi, hepimizin teni de
cânı da Allah'ın kendi öz ulvîyetidir.

İşte bu kitâbımızda maneviyatın gücünü hissettirmeye çalıştık.

Mânâ ehillerinin yaşamlarının nasıl olacağını hissettirmeye çalıştık.

Hepimiz kendimize soralım;

Ben maneviyat olarak güçlü biri miyim?

Allah'ı hiç unutmadan yaşıyor muyum?

Allah sevgisine eriştim mi, o sevgiyle mi yaşıyorum?

Çevreme Allah sevgisiyle mi yaklaşıyorum?

Allah'ın dostluğunun ne olduğunu bildim mi?

Allah'tan emin olarak mı yaşıyorum?

Allah'a güveniyor muyum?

Dünyalık sıkıntılar karşısında Allah'a tevekkül içinde miyim?

Dünyalık sıkıntılar karşısında nasıl bir duruş içindeyim?

İslâm'ın ne olduğunu anladım mı?

O şuur üzere mi yaşıyorum?

Halk'ta Hakk'a nazar ederek mi yaşıyorum?

Emin olunan, güvenilen biri miyim?

Çevremde ihtiyacı olana beklentisiz koşan biri miyim?

Derdi olanların derdini gönlümde hissedenden biri miyim?

Allah'a layıkıyla teslimiyet içinde miyim?

İşte maneviyatın gücü Allah'a teslimiyette gizlidir.

Allah'a tevekkül de gizlidir.

Allah'a güvenmekte gizlidir.

Gönlümüz yettiğinde bu kitabı oluşturmaya gayret gösterdik.

Gönlünüzden ilâhi aşk hiç eksik olmasın.

Yaşantınız aşkın ulvî gücüyle geçsin.

Gönlünüzden ilâhi aşk hiç eksik olmasın.

Gönlünüz her dâim ilâhi heyecan içinde olsun.

Gönlünüz her an Allah'a teslimiyet içinde olsun.

Gönlünüz tevekkül içinde olsun.
Dayanağınız her dâim Allah olsun.
Her sıkıntıda maneviyatın gücü gönlünüzden asla eksik
olmasın.

Gönlünüzden umut asla eksik olmasın.
Allah'a olan güveniniz tam olsun.
Yüzünüzden tebessüm eksik olmasın.
Kâlbınızden sabır eksik olmasın.
Her dâim huzur içinde olun.
Sevgi içinde, saygı içinde hareket edenlerden olalım.
Her günün kıymetini bilenlerden olalım.
Her an hakikati arayanlardan olalım.
Kendini bilme yolunda, ilmi yolu bulanlardan olalım.
Bir gayret içinde, üretkenlik içinde olalım.
Her varlığa sevgi içinde davrananlardan olalım.
Hiç unutmayalım, biz de bir varlığız ve doğanın bir par-
çasıyız.

Biz de Allah'ın kuluyuz.
Kulluğumuzu bilelim ve kulluk şuurunda yaşayanlardan
olalım.

Varlığın yaratılış hikmetlerini arayanlardan olalım.
Birbirimize yardım edenlerden olalım.
Birbirimize umut olalım, moral olalım.
Birbirimize huzur verenlerden olalım.
Birbirimize cennet olalım.
Rahmeti, şefkati, sevgiyi, saygıyı, hissettirenlerden olalım.
Gönlünüzden Hakk sevgisi eksik olmasın.
Gönlünüzden Halk sevgisi eksik olmasın.
Cümle Halk'a Hakk nazarıyla bakanlardan olalım.
Kimseye bilmeden de olsa kötülük yapmayalım.

Her dâim kulluk şuuruyla hareket edelim.
Her dâim maneviyatın gücüyle yaşayalım.
İşte maneviyat, tenin de cânın da mânâ olduğunu bilme-
nin hissidir.
İşte maneviyat, her şeyden Allah'ın vechinin-yüzünün ken-
dini göstermesinin hissiyle yaşamaktır.
İşte maneviyat, her an Allah'a tevekkül içinde olmaktır.
İşte maneviyat, her an Allah'a dayanarak yaşamaktır.
İşte maneviyat, Allah'a güvenmektir.
İşte maneviyat, başımıza dünyalık olaylardan ne gelirse
gelsin, sabretmek, hikmetini beklemektir.
Gönlümüz izin verdiği kadar anlamaya anlatmaya çalıştık.
Allah dayanağımız olsun.
Allah güvenimiz olsun.
Aşkımız Allah olsun.
Hiç unutmayalım hepimiz ölümlü varlıklarız.
Bir gün gelecek son nefesimizi vereceğiz.
Hayatımızda elbette acılar, sıkıntılar olacak.
Hayatımızda elbette, hüznler, karamsarlıklar olacak.
Ama manevi gücümüz ne kadar güçlü ise, hüznümüz o ka-
dar kısa sürede bitecek, karamsarlığımız o kadar kısa sürecek.
Allah'ı hiç gönlümüzden çıkarmayalım.
Gönlümüzü O'na ev yapalım.
O evde her an O'nu hissedelim.
Bizim nefesimiz O'nun en güzel ispatıdır.
Sevgiyle, huzurla, aşkla kalın.
Gönlünüz her dâim Allah duygusu içinde olsun.
Gönlünüz her dâim ilâhi aşk içinde olsun.
Gönlünüzden sevgi eksik olmasın.
Gönlünüzden ilâhi heyecan eksik olmasın.

Sabırla, sükûtle kalın.

Tevekkül ve teslimiyet içinde olun.

Bizi yaratan, bize şekil veren Allah'ı hiç unutmayalım.

Yerlerin göklerin sahibi olan Allah'ı hiç unutmayalım.

Her bir varlığın tek olan sahibini hiç unutmayalım.

Selâmun Aleyküm.

İsmail Dinçer

01-01-2025

YÂ ŞÂFİ ALLAH
YÂ ŞÂFİ ALLAH
YA ŞÂFİ ALLAH